

Nauczanie Sprawy

Instytut Ruhi

Książka 6

Nauczanie Sprawy

Instytut Ruhi

Książki w tej serii:

Poniżej znajdują się obecne tytuły książek z serii opracowanej przez Instytut Ruhi. Książki te stanowią główną sekwencję kursów mających na celu systematyczny wysiłek w zwiększaniu zdolności młodzieży i dorosłych do służenia swoim wspólnotom. Instytut Ruhi jest również w trakcie opracowywania zestawu kursów odgałęziających się od trzeciej książki serii przeznaczonej do szkolenia nauczycieli bahaickich zajęć dla dzieci, jak również innego zestawu kursów tworzących odgałęzienie Książki 5 przeznaczonej do szkolenia animatorów grup młodszej młodzieży. Kursy te również zostały wymienione na poniższej liście. Należy zaznaczyć, że lista ta może ulec zmianie w miarę postępów w zdobywaniu doświadczenia w praktyce, a dodatkowe tytuły zostaną do niej dodane w miarę jak większa ilość opracowywanych elementów programu osiągnie etap, na którym będzie można je powszechnie udostępnić.

Książka 1	<i>Rozważania na temat życia duchowego</i>
Książka 2	<i>Powstanie do służby</i>
Książka 3	<i>Prowadzenie zajęć dla dzieci, klasa 1</i> <i>Prowadzenie zajęć dla dzieci, klasa 2 (kurs – odgałęzienie)</i> <i>Prowadzenie zajęć dla dzieci, klasa 3 (kurs – odgałęzienie)</i> <i>Prowadzenie zajęć dla dzieci, klasa 4 (kurs - odgałęzienie)</i>
Książka 4	<i>Dwa bratnie Objawienia</i>
Książka 5	<i>Uwolnić siły młodszej młodzieży</i> <i>Pierwotny impuls: Pierwszy kurs - odgałęzienie książki 5</i> <i>Poszerzający się krąg: Drugi kurs - odgałęzienie książki 5</i>
Książka 6	<i>Nauczanie Sprawy</i>
Książka 7	<i>Wspólny marsz ścieżką służby</i>
Książka 8	<i>Przymierze Bahá'u'lláha</i>
Książka 9	<i>Zdobywanie perspektywy historycznej</i>
Książka 10	<i>Budowanie dynamicznych wspólnot</i>
Książka 11	<i>Środki materialne</i>
Książka 12	<i>Rodzina i wspólnota</i>
Książka 13	<i>Angażujemy się w działania społeczne</i>
Książka 14	<i>Uczestniczenie w dyskursie społecznym</i>

Copyright © 2007, 2024 by the Ruhi Foundation, Colombia
All rights reserved. Edition 2.1.1.PE.PV (provisional translation) published in 2024

Originally published in Spanish as *Enseñar la Causa*
Copyright © 1990, 1998, 2023 by the Ruhi Foundation, Colombia
ISBN 978-628-95545-2-6

Permission for a limited printing of this book in Polish has been granted to Rada Instytutu Szkoleniowego by the Ruhi Institute.

Ruhi Institute
Cali, Colombia
Email: instituto@ruhi.org
Website: www.ruhi.org

Rada Instytutu Szkoleniowego
ul. Lanciego 13 lok. 6
02-792 Warszawa, Poland
Email: nsa@bahai.org.pl
www.bahai.org.pl

Spis treści

Kilka uwag dla prowadzącego	v
Duchowa natura nauczania	1
Cechy i postawy niezbędne w nauczaniu.....	35
Akt nauczania.....	77

Kilka uwag dla prowadzącego

Dla wszystkich tych, którzy służą jako prowadzący kursy Instytutu Ruhi ważne jest, aby rozumieć, że *Nauczanie Sprawy*, szósty kurs w głównej sekwencji Instytutu, zajmuje kluczową pozycję w procesie edukacyjnym, w który zaangażowani są uczestnicy. Z jednej strony, wraz z narastającym doświadczeniem na polu służby, będą oni gotowi do obszerniejszej refleksji nad tematem, który po raz pierwszy został im przedstawiony w Książce 2. Z drugiej strony tematy, które tutaj przeanalizują, umieszczą w kontekście wiele z tego, co będą robić w przyszłości, ponieważ życie poświęcone służbie dla Sprawy będzie siłą rzeczy przepełnione gorącym pragnieniem uzyskania przywileju dzielenia się naukami Bahá'u'lláha z innymi.

Od momentu wkroczenia na ścieżkę służby wyznaczoną przez kursy, uczestnicy zdobyli spore doświadczenie w przeprowadzaniu, w towarzystwie swoich przyjaciół, szeregu powiązanych ze sobą aktów służby w swoich wioskach i na swoich osiedlach – będąc gospodarzami spotkań modlitewnych, podejmując systematyczne wizyty w domach, prowadząc zajęcia duchowej edukacji dzieci i angażując grupy młodszej młodzieży w program na rzecz ich duchowego umocnienia. We wszystkie te działania wplecione były rozmowy, które pomogły rosnącej liczbie osób poznać zasady Wiary i pogłębić ich wiedzę na temat jej nauk. Każdy z wcześniejszych kursów, zwłaszcza Książka 2, przyczynił się do rozwoju zdolności potrzebnych uczestnikom do podejmowania takich rozmów. Bez wątplenia wielu z nich miało już do tej pory zaszczyt pomagania innym duszom w rozpoznawaniu Bahá'u'lláha jako Objawiciela Boga na dzień dzisiejszy i w okazywaniu oddania Jego Wierze. Są oni teraz dobrze przygotowani do głębszego zastanowienia się nad aktem nauczania, co jest celem trzeciej części tej książki. Druga część dostarczy im okazji do zastanowienia się nad duchowymi cechami i postawami, które powinni nabyć ci, którzy nauczają Wiary, podczas gdy pierwsza część pogłębi ich rozumienie duchowego znaczenia tego świętego aktu.

Zgłębiając naturę obowiązku nałożonego na nas przez Bahá'u'lláha, by nauczać Jego Sprawy, część pierwsza podejmuje kilka fundamentalnych pojęć. Wśród tych wprowadzonych na początku części pierwszej jest pojęcie „rozpalenia [ogniem miłości Bożej]”. Zachęca się uczestników do dostrzeżenia, że nasz obowiązek nauczania dotyczy w takim samym stopniu naszego stanu wewnętrznego, jak i działań, które podejmujemy. To, że „bycie” i „działanie” są dwoma uzupełniającymi się aspektami życia prowadzonego zgodnie z naukami bahaickimi, jest tematem leżącym u podstaw całej sekwencji kursów. Tutaj jest to wyraźnie zaznaczone i w rzeczy samej nadaje kształt całościowej strukturze książki. Początkowe rozdziały tej części pomogą uczestnikom w uzyskaniu duchowego wglądu w tę koncepcję, ponieważ odnosi się ona do nauczania Wiary. Wykorzystano kilka metafor występujących w Pismach, aby pomóc im dostrzec wzajemne powiązania między „byciem” a „działaniem” – szczególnie wyobrażenie płomienia, który, bez względu na to, jak mały, daje ciepło i światło. Akt nauczania, jak to jest sugerowane, jest naturalnym wyrazem stanu bycia, który najlepiej można opisać jako stan rozpalenia, w którym miłość Boga płonie tak jasno w naszych sercach, że nieustannie staramy się rozpowszechnić Jego Słowo.

Rozumienie, do którego uczestnicy dochodzą poprzez studiowanie fragmentów w tych rozdziałach powinno zatem umożliwić im docenienie, w jaki sposób wzajemne uzupełnianie się „bycia” i „działania” przejawia się w praktyczny sposób na polu służby. W związku z tym implikacje pewnych powszechnie przyjętych pojęć, które oddzielają te dwie rzeczy, szczególnie te o charakterze religijnym, będą musiały zostać wyjaśnione uczestnikom, jeśli mają oni powstrzymać takie dualistyczne myślenie przed wywieraniem wpływu na sposób, w jaki postrzegają życie poświęcone szerzeniu Sprawy. Ćwiczenia w Rozdziałach 9 i 10 będą pomocne w tym względzie, a prowadzący powinni zadbać o to, by poświęcić im odpowiednią uwagę. Oczywiście uczestnicy będą w stanie łatwo dostrzec, że dwojaki cel moralny, do którego dążą, łączy każdy aspekt ich życia – ich poszukiwanie wiedzy, ich posłuszeństwo Boskiemu prawu, ich wysiłki, by służyć Bogu i zbliżyć się do Niego, a także by nabywać duchowe cechy i doskonalić swój charakter.

Uświęcony charakter obowiązku nauczania jest głównym tematem kilku kolejnych rozdziałów tej części. W świecie, w którym samo pojęcie świętości zanika, uczestnicy powinni wynieść ze studiowania tego kursu głęboką świadomość „świętości” – tego, co należy do Boga – oraz głębokie zrozumienie idei, że nauczając Wiary, mają do czynienia z dwiema świętymi rzeczami: ludzkim sercem i Objawieniem Bożym. Refleksja nad wybranymi fragmentami Pism rzuci światło na to, co jest wysoce duchowym aktem – to znaczy otwieraniem miasta ludzkiego serca na Jego Objawienie za pomocą klucza wypowiedzi. Kwestia „wypowiedzi” zostanie szczegółowo zbadana w trzeciej części, w której uczestnicy rozważą treść przesłania, które przekazują innej duszy podczas nauczania. W rozdziałach tych proszeni są o zastanowienie się, w jaki sposób zwiększona świadomość świętości tego aktu nie tylko zwiększa skuteczność wysiłków na tym polu, ale raczej, co ważniejsze, uwalnia siły duchowe potrzebne do wyniesienia tych wysiłków ponad sprawy doczesne. W ten sposób uruchamiają się procesy, które mogą przynieść fundamentalne zmiany, zarówno indywidualne, jak i zbiorowe. W Rozdziale 17 uczestnicy poświęcą trochę czasu na zbadanie implikacji tej zwiększonej świadomości. Wśród punktów, które prowadzący będzie starał się im przekazać, wyróżniają się dwa: po pierwsze, będą musieli uważać, aby nie przyjąć pewnych sposobów myślenia, które, choć powszechne w społeczeństwie, wprowadziłyby do ich wysiłków nauczania postawy i praktyki, które naruszyłyby ich świętą naturę. Do aktu nauczania nie powinno się podchodzić tak, jakby rekrutowało się członków do postępowej sprawy społecznej, a tym bardziej nie powinno się go pojmować w kategoriach sprzedaży produktu, bez względu na to, jak korzystny by on nie był dla użytkownika. Po drugie, uczestnicy powinni zdawać sobie sprawę, że skoro wszystkie ich przedsięwzięcia na ścieżce służby wiążą się złączeniem serc ze Słowem Bożym, to one również są święte w swej naturze i należy do nich podchodzić z tą świadomością.

Część ta przechodzi następnie do tematu dobrze znanego uczestnikom: przemieniającego wpływu Słowa Bożego. W akcie nauczania tworzy się połączenie między ludzkim sercem a Objawieniem Bahá'u'lláha – Jego największym darem dla ludzkości – połączenie, dzięki któremu może rozpocząć się długotrwały proces transformacji. Już samo Słowo Boże jest obdarzone mocą zdolną do takiej transformacji. Niezależnie od tego, w jakim stopniu uczestnicy zastanawiali się nad tym tematem na poprzednich kursach, to właśnie tutaj zanurzają się w Wypowiedziach samego Bahá'u'lláha odnoszących się do znaczenia Słowa Bożego i wagi czerpania z jego mocy podczas nauczania Jego Sprawy. Nacisk, jaki Instytut Ruhi kładzie na zapamiętywanie fragmentów pism, stanie się jeszcze bardziej przekonujący w świadomości uczestników. Umiejętność trafnego wyjaśniania nauk, przekazywania ich innym w ich czystej postaci, jest jedną ze zdolności, które wszyscy staramy się rozwijać, krocząc ścieżką służby, a to wymaga od nas nieustannego wysiłku, by jak najdokładniej dostosowywać nasze myśli i słowa do pism.

Część ta kończy się zatem jasnym stwierdzeniem, że rozmawiając z innymi o Wierze, mamy czerpać nie tylko z wiedzy, którą przyswoiliśmy, aby dostarczyć jasnych i spójnych wyjaśnień, ale również z mocy miłości. W kontekście nauczania rozmowa powinna nie tylko charakteryzować się radością, ale także tworzyć i wzmacniać więzi miłości między sercami, przez które mogą przepływać szlachetne uczucia i wzniosłe myśli.

Druga część, „Cechy i postawy niezbędne w nauczaniu”, rozpoczyna się od przypomnienia uczestnikom tego, co studiowali w pierwszej części, a co dotyczyło wzajemnego uzupełniania się „bycia” i „działania”. Od samego początku podkreśla się, że udoskonalenie stanu wewnętrznego jednostki w naturalny sposób znajduje wyraz w służbie innym, podczas gdy to właśnie służąc innym, nasz stan wewnętrzny ulega dalszemu doskonaleniu. Uczestnicy są zachęceni do zastanowienia się nad takimi cechami duchowymi, jak czystość serca, bezinteresowność, wiara, życzliwość, odwaga, mądrość, niezależnienie się i pokora, ponieważ odnoszą się one do naszych wysiłków mających na celu szerzenie Boskich woni. Rozwój cech duchowych, wraz z odpowiadającymi im postawami, jest tematem wielokrotnie poruszonym na kursach Instytutu Ruhi, ale zawsze w kontekście budowania konkretnej zdolności – zdolności potrzebnej, na przykład, do przyczyniania się do modlitewnego charakteru danej wspólnoty, do dzielenia się z innymi perłami mądrości z Objawienia Bahá'u'lláha, do prowadzenia zajęć poświęconych duchowej edukacji dzieci. W ten sposób rozumienie przez uczestników tych podstawowych atrybutów ludzkiej duszy rozszerza się i nabiera większej głębi w miarę upływu czasu, podczas gdy analizują dynamikę każdego z nich w nowym świetle i są świadkami jego działania na jakimś nowym obszarze działania.

Prowadząc grupę przez tę część prowadzący powinien mieć na uwadze pojęcie kluczowe dla zgłębiania cech duchowych, które, obecne we wszystkich kursach głównej sekwencji, wysuwa się na pierwszy plan w tym kursie – a mianowicie, że cechy te zależą od siebie nawzajem, aby mogły się właściwie wyrazić. Szczególne znaczenie dla aktu nauczania ma rozumienie, w jaki sposób odwaga wymaga mądrości; i jak mądrość pozostaje niewyrażona w przypadku braku odwagi; w jaki sposób czystość serca wymaga niezależnienia się od doczesnych ambicji, a także bezinteresowności; jak życzliwość, jeśli nie jest modyfikowana przez zaufanie w ludzkie możliwości, może zostać przyćmiona przez paternalizm lub w jaki sposób, bez szczerości, jest on w rzeczywistości niczym więcej niż tylko hipokryzja.

Prowadzący są już zaznajomieni z ideą przedstawioną w Księżce 3, że cechy duchowe są tymi trwałymi strukturami, które stanowią o tym, kim jesteśmy jako istoty ludzkie. Nabywanie tych cech pozwala nam okazywać odpowiednie postawy w naszych interakcjach z innymi i unikać tych niepożądanych, które mogliśmy nabyć poprzez nasze wychowanie i kulturę. Nasza otwartość na ludzi i współczucie, jakie mamy dla ich zmagania w rozumieniu prawdy to przykłady postaw, które mają wpływ na nauczanie. To, co wszyscy prowadzący muszą zrozumieć, to fakt, że dyskusja na temat postaw jest zintegrowana ze zgłębianiem cech duchowych, na których skupia się większość tej części. Na przykład, zastanawiając się nad cechami życzliwości i cierpliwości w Rozdziale 7, uczestnicy analizują sytuacje, w których postawy paternalizmu i zaniedbania mogą występować pod ich nazwą. Podobnie, po zastanowieniu się nad cechą niezależnienia w Rozdziale 8, uczestnicy zostaną poproszeni o rozważenie, w jaki sposób odnosi się ona do naszej pasji do nauczania, wzniesłego pragnienia, do którego wszyscy dążymy. Uczestnicy powinni potrafić zidentyfikować zapał i entuzjazm jako postawy, które powinni starać się okazywać, oraz apatię i obojętność jako te, którym będą się opierać. Taki jest cel ćwiczenia w Rozdziale 9, które powinno być przedmiotem starannego przemyślenia.

Ci, którzy służą jako prowadzący, są oczywiście również świadomi, że rozwój jakiegokolwiek cechy duchowej wiąże się ze zrozumieniem szeregu powiązanych z nią pojęć. By posłużyć się przykładem, osiąganie coraz wyższych stopni czystości serca wymaga pewnego rozumienia, jak na przykład do odzwierciedlenia czego zostało stworzone ludzkie serce; co stanowi kurz i pył, które mogą przesłonić jego blask; co jest potrzebne, aby utrzymać je w czystości od takich zanieczyszczeń. Jednakże, poza pogłębiającym się rozumieniem tych pojęć trzeba posiadać wolę i szczerą pragnienie dokonywania duchowego postępu. Wola i pragnienie nie powstają w wyniku samej dyskusji intelektualnej; istnieje potrzeba, aby każda osoba przeprowadziła głęboką i wnikliwą refleksję nad swoim stanem wewnętrznym. Zadaniem prowadzącego jest zatem zapewnianie środowiska sprzyjającego takiej refleksji – środowiska, które nie wywołuje poczucia winy, które nie wzywa do spowiedzi, które nie skłania do oskarżeń, w którym grupa przyjaciół może beznamytnie przedyskutować sprawy zarówno abstrakcyjne, jak i praktyczne, pozostawiając każdemu prywatną refleksję nad tym, czego się od niego wymaga.

Jedną z duchowych cech, której poświęca się szczególną uwagę, jest pokora. Z jednej strony, prawdziwa pokora jest ściśle związana ze stanem rozpalenia ogniem miłości Bożej, który wszyscy staramy się osiągnąć. Osiągnięcie wyżyn takiego stanu wymaga, byśmy stawali się coraz bardziej niepomni własnego „ja”. Jest to cecha, która nadaje naszym słowom i czynom duchową moc i chroni nas przed naporem pychy i próżnej chwały. Z drugiej strony rodzi postawę opartą na chęci uczenia się, tak istotną dla skutecznego nauczania. Postawa otwarta na uczenie się, ukształtowana na fundamencie prawdziwej pokory, chroni przed sztywnością w stosowanych przez nas metodach i podejściach podczas nauczania Wiary, zarówno w naszych indywidualnych wysiłkach, jak i w naszym wkładzie w przedsięwzięcia zbiorowe. Pomaga nam w stawaniu się coraz bardziej biegłymi w odpowiednim reagowaniu na okoliczności, w których się znajdujemy – czy należy postąpić odważnie, czy ostrożnie, czy działać szybko, czy rozłożyć to w czasie, czy mówić bezpośrednio i jednoznacznie o osobie Bahá'u'lláha, czy bardziej ogólnie o Jego naukach i zasadach, które On głosił. Omówienie tych koncepcji rozpoczyna się w Rozdziale 10, a jego kulminacją są ćwiczenia w Rozdziale 14. Jak zawsze, przykład 'Abdu'l-Bahy, którym kończy się ta część, będzie prowadzić uczestników w ich rozważaniach nad cechami i postawami, które powinny charakteryzować sposób, w jaki wchodzi w interakcje z otwartymi duszami i podchodzą do swoich rozmów na temat Wiary.

Trzecia część, która podejmuje kwestię samego aktu nauczania, omawia ten temat w dwóch kontekstach: w kontekście naszych własnych osobistych wysiłków jako jednostek, oraz w zbiorowych przedsięwzięciach na szczeblu lokalnym. Znaczna część poświęcona jest temu pierwszemu, ale prowadzący powinni pamiętać, że wiele z tego, o czym będą rozmawiać z uczestnikami, ma zastosowanie w równym stopniu do obu. Co więcej, podczas gdy część ta rozważa każdy z tych kontekstów po kolei, w rzeczywistości nie są one od siebie odizolowane, ale nakładają się na siebie pod wieloma względami.

Wśród zdolności, które, jak sugeruje ta część, uczestnicy będą musieli rozwinąć, aby być skutecznym w każdym z tych kontekstów, jest umiejętność rozpoznawania i pielęgnowania otwartości na przesłanie Bahá'u'lláha. W tym przypadku kluczowe będą cechy duchowe, na których skupiała się część druga, a także, jak zauważył Strażnik we fragmencie w Rozdziale 3, umiejętność wykorzystywania okazji powstałych w wyniku zawirowań w dzisiejszym społeczeństwie. W swoich dyskusjach uczestnicy powinni poświęcić wystarczająco dużo uwagi warunkom, które powstają w ludzkim sercu pod wpływem stresu i napięć związanych z upadającym porządkiem świata.

Oczywiście, niezależnie od tego, jak szerokie mogą być takie możliwości, pozostaną one niewykorzystane, jeśli zdolność do przedstawiania nauk bahaickich w przekonujący sposób, stosowny do okoliczności, nie otrzyma należytej uwagi. Główny rdzeń tej części jest zatem poświęcony analizie tej zdolności, a uczestnikom pomaga się zastanowić nad jej naturą za pomocą przykładu – konwersacji, w której młoda osoba, Anna, przedstawia Wiarę swojej przyjaciółce Emilii. Prowadzący powinni zadbać o to, by uczestnicy wynieśli z tej kluczowej dyskusji co najmniej dwie jasne idee w swej świadomości.

Po pierwsze konieczne jest, aby uczestnicy rozumieli nie tylko różnicę między pojęciami a informacjami, o której mowa w Rozdziałach od 4 do 6, ale również dlaczego to rozróżnienie jest tak ważne. W końcu to właśnie rozumienie pojęć i głębokich prawd umożliwia duszom zbliżanie się do Bahá'u'lláha, a nie zwykłe przyswajanie informacji. W zakresie, w jakim akt nauczania dotyczy zwiększania świadomości i wspierania rozumienia, może być postrzegany jako narzędzie służące umacnianiu jednostek pod względem intelektualnym i duchowym. Tutaj zdolność uczestników do interakcji ze Słowem Bożym i zdobywania rozumienia, którą rozwijali od momentu dołączenia do procesu instytutu, będzie miała znaczenie, ponieważ teraz będą rozważać, jak prowadzić innych do wybrzeży prawdziwej wiedzy.

Po drugie, uczestnicy powinni zdawać sobie sprawę, że rozmowa między Anną i jej przyjaciółką, nakreślona w Rozdziałach od 7 do 21, ma na celu dać im wyobrażenie, co pociąga za sobą przekonująca prezentacja Wiary. Nie należy jej traktować jako formuły, którą można stosować bezkrytycznie. Co więcej, ćwiczenia, które następują po każdym segmencie prezentacji, zostały zaprojektowane w celu podkreślenia jej ogólnej logiki i skłonienia do wstępnych przemyśleń na temat tego, jak można ją dostosować do różnych środowisk i zainteresowań. Jeśli jednak uczestnicy mają rozwinąć umiejętność takiego działania, będą musieli przede wszystkim dobrze opanować prezentację i być w stanie wyrazić sekwencję myśli własnymi słowami.

Dyskusja na temat indywidualnych wysiłków w nauczaniu dobiega końca w Rozdziale 26, w którym uczestnicy proszeni są o przyjrzenie się swojej sytuacji życiowej i zidentyfikowanie elementów osobistego planu nauczania. W Rozdziale 27 zachęca się ich na tej podstawie do opracowania wstępnego planu działania na pewien określony czas, na kilka tygodni lub na kilka miesięcy. Mamy nadzieję, że to ćwiczenie zwiększy ich świadomość znaczenia regularnego angażowania się w nauczanie jako osobistej inicjatywy przez całe ich życie.

Rozdział 28 przechodzi następnie do kwestii zbiorowego działania, na którym koncentruje się pozostała część materiału. Oczekuje się, że do tego czasu uczestnicy wzięli już udział w różnego rodzaju intensywnych kampaniach. Co więcej, każdy z nich będzie należał do rosnącego kręgu aktywnych zwolenników Wiary, pracujących systematycznie nad postępowaniem procesu budowania wspólnoty w rejonie, w którym mieszkają. Te końcowe rozdziały pomogą im zastanowić się nad swoimi doświadczeniami jako uczestników takich zbiorowych działań. Podczas gdy ćwiczenia nie są obszerne, nie oznacza to, że rozdziały te powinny być omawiane w pośpiechu i ważne jest, aby prowadzący zadbał, by uczestnicy mieli wystarczająco dużo czasu na powiązanie tego, czego się uczą, z ich własnym doświadczeniem. Czyniąc to powinni zacząć dostrzegać jak w zbiorowym działaniu każda jednostka ma przyczyniać się do kształtowania środowiska charakteryzującego się coraz większym stopniem jedności w jej różnych wymiarach. Powinni zyskać wizję tego, jak zjednoczone działanie na poziomie

lokalnym, wraz z wysiłkiem indywidualnym, służy postępowi globalnego przedsięwzięcia, w które zaangażowana jest wspólnota bahaicka.

W tym celu poszczególne rozdziały stawiają szereg pytań, które rozważą uczestnicy: Jaki jest charakter działania zbiorowego? Co to znaczy, że działania zbiorowe są zjednoczone? Jakie są cechy podejścia do wzrostu Wiary na całym świecie i jaka jest rola intensywnych kampanii? Jakie są niektóre cechy ludzi, wśród których pracują, czy to mieszkańców wioski, czy też podatnej na nauczanie ludności mieszkającej na danym osiedlu lub rozproszonej po całym rejonie? Jak silne są moce generowane przez ich zbiorowe działania, aby pobudzić ruch ludności w kierunku wizji Porządku Świata Bahá'u'lláha? Jak ściśle związana ze wzrostem Wiary jest zdolność budowana poprzez proces edukacyjny promowany przez instytut dla dzieci, młodszej i starszej młodzieży oraz dorosłych? Czy kreowane są warunki niezbędne do skutecznego działania zbiorowego? Czy więzi przyjaźni są nieustannie wzmacniane? Czy wśród uczestników zbiorowego działania osiągnięta jest jedność celu? Czy przejawia się ona w radosnej i intensywniej aktywności? Do jakiego stopnia ich podejście do uczenia się o wzroście jest definiowane przez działanie, refleksję nad działaniem i konsultację? Znaczenie tego ostatniego pytania jest nie do przecenienia, ponieważ to zakres, w jakim takie podejście staje się sposobem działania wśród rozszerzającego się kręgu przyjaciół, będzie umożliwił im osiągnięcie coraz wyższych stopni jedności myśli, tak niezbędnej, jeśli mają odkryć co jest potrzebne, aby przejść z jednego etapu rozwoju do następnego.

Duchowa natura nauczania

Cel

Rozumienie nauczania jako aktu o szczególnym duchowym znaczeniu i świadomość, że skuteczne nauczanie obejmuje zarówno „bycie”, jak i „działanie” – uważność na własny stan wewnętrzny, jak również nieustanną aktywność.

ROZDZIAŁ 1

Od jakiegoś czasu rozwijacie się krocząc ścieżką służby – ścieżką, na której duchowy i intelektualny rozwój człowieka jest nieodłączny od jego wkładu w przemianę społeczeństwa. Na każdym etapie tej ścieżki połączenie studiowania i działania zwiększyło waszą zdolność do służby na różne sposoby – wzmacniając modlitewny charakter waszej wspólnoty, inicjując i utrzymując budujące rozmowy z przyjaciółmi i rodzinami na waszym osiedlu lub w waszej wiosce, uczestnicząc w programie systematycznych odwiedzin w domach, pełniąc rolę nauczycieli zajęć dla dzieci lub animatorów grupy młodszej młodzieży, lub obu tych działań. We wszystkich tych przedsięwzięciach odczuwaliście radość dzielenia się z osobami z różnych środowisk i w różnym wieku perłami mądrości z oceanu Objawienia Bahá'u'lláha.

Bez wątplenia, podczas gdy pracowaliście nad wzmocnieniem duchowych fundamentów waszej wspólnoty, wykorzystywaliście okazje, by bezpośrednio i dogłębnie rozmawiać o Osobie Bahá'u'lláha i Jego Objawieniu z tymi, którzy byli zainteresowani – na przykład, gdy odwiedzaliście rodziców, których dzieci uczestniczyły w programach edukacyjnych instytutu, być może w ramach intensywnej kampanii, lub gdy rozmawialiście z młodymi ludźmi, którzy rozpoczęli proces instytutu kierując się pragnieniem służenia. Nawet w waszych codziennych kontaktach z krewnymi, przyjaciółmi, kolegami z klasy, współpracownikami i znajomymi z pewnością mieliście podobne okazje. Co więcej, przy tych i innych podobnych sposobnościach nie stroniliście od zapraszania otwartych dusz do przyjęcia prawdy Jego przesłania i przyłączenia się do wspólnoty Jego wyznawców. Trzy części niniejszej książki pomogą wam zastanowić się nad aktem nauczania, aktem prowadzenia dusz do wybrzeży oceanu Objawienia Bahá'u'lláha. Istnieje oczywiście wiele dróg, którymi ludzie docierają do tych brzegów. Powinniśmy zatem zdać sobie sprawę, że wiele z tego, co będziemy studiować na temat duchowej dynamiki nauczania, ma szerokie zastosowanie do wszystkich naszych wysiłków, w każdej sytuacji i okolicznościach, aby omawiać bahaickie ideały, dzielić się naszymi wierzeniami i przekonaniem, zgłębiać duchowe kwestie z innymi, a nawet kształcić młodzież, ponieważ wysiłki te również wiążą się z łączeniem dusz ze Słowem Bożym.

ROZDZIAŁ 2

„Nauczaj Sprawy Bożej, o ludu Bahy” – brzmi napomnienie Bahá'u'lláha – „gdyż Bóg na każdego nałożył obowiązek głoszenia Jego Przesłania i uczynek ten poczytuje za najchwalebniejszy z możliwych”. Co to znaczy, że nauczanie jest obowiązkiem wszystkich tych, którzy rozpoznali Bahá'u'lláha?

Słowo „obowiązek” jest używane w ludzkiej mowie na wiele sposobów. Czasami niesie ze sobą wyobrażenie zbioru zasad narzuconych nam bez żadnego wyraźnego powodu. O niektórych obowiązkach myślimy jak o zadaniach, które musimy wykonywać, choć o wiele przyjemniej byłoby, gdybyśmy mogli ich uniknąć. Innych obowiązków dotyczących naszego własnego dobrostanu oraz dobra tych, o których się troszczymy, podejmujemy się chętnie. Konsultując się ze swoją grupą, sporządźcie listę kilku przyjemnych obowiązków.

Na ogół mamy skłonność do wykonywania z należytą starannością tych obowiązków, które uważamy za ważne. Rolnik, na przykład, sumiennie dba o swoje gospodarstwo, ponieważ wie, że każde zadanie jest niezbędne do osiągnięcia ostatecznego celu, jakim jest zebranie obfitych plonów, od których zależy utrzymanie jego rodziny. Na jakie owoce mamy nadzieję, podejmując wysiłki nauczania Wiary?

Obowiązki nałożone na nas przez Objawiciela Bożego sprzyjają największemu dobru. Jednakże ich wartość nie polega wyłącznie na pożytku, jaki przynoszą. Zarządzenia Boga nie są jedynie zasadami mówiącymi nam, co mamy robić, a czego nie; są one zasadniczo stwierdzeniami dotyczącymi rzeczywistości ludzkiej egzystencji. Prosty przykład wyjaśni tę kwestię.

Wiemy, że aby prowadzić zdrowe życie, potrzebujemy spożywać umiarkowane ilości jedzenia w regularnych odstępach czasu. Jednakże regularne jedzenie nie jest odgórną zasadą postępowania, którą ktoś nam narzucił; jest to fakt rzeczywistości naszej fizycznej egzystencji. Nasze ciała są zbudowane w taki sposób, że wymagają odżywiania co kilka godzin, a my musimy odpowiedzieć na to zapotrzebowanie; zaniedbanie tego ostatecznie doprowadzi do śmierci.

W ten sam sposób, gdy Objawiciel Boży daje nam napomnienie lub polecenie, na przykład takie, które wymaga od nas codziennej modlitwy, nie narzuca nam On jakiejś odgórnej zasady zachowania. Przekazuje nam raczej coś o rzeczywistości naszego istnienia – w tym przypadku, że dusza ludzka została stworzona w taki sposób, że aby była odżywiona, musimy regularnie zwracać nasze serca i umysły ku Bogu i „rozmawiać” ze Źródłem naszego istnienia. Podobnie nasz obowiązek nauczania Jego Sprawy, poza oczywistą korzyścią, jaką przynosi on nam i ludzkości, odsłania pewne prawdy o naturze ludzkiej duszy i jej potrzebach. W następnych kilku rozdziałach zgłębimy niektóre z tych prawd. Zanim jednak to uczynimy, pomocne może okazać się napisanie jednego zdania na temat natury każdej z wymienionych poniżej rzeczy. Jeden przykład został podany dla ułatwienia.

1. Świeca: Naturą świecy jest dawanie światła.
2. Ćma: _____
_____

3. Płomień: _____
_____
4. Fontanna: _____
_____
5. Deszczowe chmury: _____
_____
6. Perfumy: _____
_____

Czy zgodzilibyście się ze stwierdzeniem, że naturą istoty ludzkiej jest nieustanne dawanie – dawanie z posiadanych dóbr, czasu, energii i wiedzy?

ROZDZIAŁ 3

Rozpocznijmy naszą refleksję nad niektórymi implikacjami naszego obowiązku nauczania od przestudiowania kilku cytatów z Pism ‘Abdu’l-Bahy przedstawionych w tym i dwóch następnych rozdziałach. Przy jednej okazji pisze On:

„O żyjący płomieniu niebiańskiej miłości! Twoje serce zostało tak rozpalone miłością Boga, że z odległości dziesiątek tysięcy mil, poczuć i zobaczyć można jego ciepło i blask. Ogień rozpalony ludzką ręką daje światło i ciepło na małej przestrzeni, podczas gdy ten święty płomień, który rozpaliła Ręka Boga, choć płonie na wschodzie, rozpali zachód i da ciepło tak północy jak i południu; a nawet uniesie się z tego świata, aby żarzyć się najgorętszym płomieniem w światach na wysokości, zalewając światłem Królestwo wiecznej chwały”¹.

Zgodnie z powyższym fragmentem, nasze serca powinny być tak _____ miłością Boga, że z _____ mil _____ i _____ można jego _____ i _____. ‘Abdu’l-Bahá mówi nam, że _____ rozpalony _____ daje _____ i _____ na małej _____, podczas gdy ten _____, który rozpaliła _____, choć płonie na _____, rozpali _____ i da _____ tak _____ jak i _____. Uniesie się z tego świata, aby _____ najgorętszym _____ w światach na wysokości, _____ światłem Królestwo _____.

ROZDZIAŁ 4

‘Abdu’l-Bahá kieruje następujące słowa do jednego z przyjaciół, który po długim czasie oczekiwania w pragnieniu dostąpienia Jego obecności w końcu doczekał się krótkiego spotkania z Nim:

„. . . Mam nadzieję, że to spotkanie było podobne do spotkania knota lampy z ogniem i zapłonęło po kontakcie z nim. Z niecierpliwością wyczekuję wyników tego spotkania, abym mógł zastać cię płonącego jak świeca i pochłoniętego jak ćma ogniem miłości Boga. Obyś, poruszony intensywnością miłości i zachwytu, lkał niczym obłok, śmiał się jak świeża łąka i drżał z radości jak sadzonka poruszona powiewami Raju Abhá”².

Zgodnie z powyższym fragmentem, ‘Abdu’l-Bahá ma nadzieję, że zastanie nas płonących jak _____ i pochłoniętych jak _____ ogniem _____ Boga. Poruszeni _____ i _____, powinniśmy płakać jak _____, śmiać się jak _____, i drzeć z radości jak _____ poruszona _____ Raju Abhá.

ROZDZIAŁ 5

Z kolei w Tablicy napisanej w odpowiedzi na pytania jednego z pierwszych wyznawców Wiary, ‘Abdu’l-Bahá stwierdza:

„Służebnice Boga muszą wznieść się na taki poziom, że same i bez niczyjej pomocy pojmą te ukryte znaczenia i będą w stanie w pełni objaśnić każde słowo. Jest to stan, w którym z prawdy głębi ich serc wypłynie źródło mądrości i wytrysnie niczym fontanna wypływająca ze swego pierwotnego źródła”³.

‘Abdu’l-Bahá pragnie, abyśmy wznieśli się na taki poziom, że sami i bez niczyjej pomocy, _____ te ukryte znaczenia nauk i będziemy w stanie w pełni _____ . Jest to stan, w którym z _____ głębi naszych serc wypłynie _____, i _____ niczym _____ ze swego _____ .

ROZDZIAŁ 6

Powyższe trzy cytaty, które właśnie przestudiowaliśmy sugerują, że nasz obowiązek nauczania Sprawy jest związany zarówno ze stanem bycia, który musimy osiągnąć, jak i z działaniami, których musimy się podjąć. Z obrazów zawartych w tych cytatach możemy się wiele dowiedzieć o tymże stanie bycia. Mówią one o rzeczach, których samo istnienie wymaga od nich dawania siebie. Czy płomień może postanowić nie dawać światła, lecz wciąż być nazywany płomieniem? Czy fontanna może zdecydować, że nie będzie tryskać wodą, ale

nadal pozostać fontanną? Tak samo my zostaliśmy stworzeni, by dawać i okazywać szczodrość. Dawanie, dzielenie się z innymi tym, co posiadamy, jest wymogiem naszej duchowej egzystencji. Ze wszystkiego, co posiadamy, najcenniejszy jest dar wiary – rozpoznanie Bahá'u'lláha jako Objawiciela Bożego na dzień dzisiejszy. Jest rzeczą naturalną, że dzielimy się z innymi wiedzą, którą otrzymujemy z Jego Objawienia oraz miłością i radością, jaką napęlnia Ono nasze dusze.

Oczywiście możemy napotkać wiele przeszkód na naszej drodze, podczas gdy staramy się nauczać Sprawy. Być może jesteśmy nieśmiali, możemy obawiać się działać lub głośno wypowiadać, być może trudno nam jasno wyrazić własne myśli, ale wszystko to możemy stopniowo przezwyciężyć jeśli rozumiemy, że nauczając Sprawy Bożej, uczymy się dawać bezinteresownie to, co jest dla nas najdroższe. Następujące słowa z listu napisanego w imieniu Strażnika mogą służyć jako ciągłe przypomnienie o naszym obowiązku dzielenia się z innymi boską mądrością zawartą w Objawieniu Bahá'u'lláha:

„Świat jest w wielkim stanie zamętu, a jego problemy wydają się stawać z dnia na dzień coraz bardziej dotkliwe. Dlatego też nie powinniśmy siedzieć beczynnie, gdyż w przeciwnym razie zaniedbalibyśmy wypełniania naszego świętego obowiązku. Bahá'u'lláh nie dał nam swoich nauk po to, byśmy je cenili i ukrywali je dla naszej osobistej rozkoszy i przyjemności. Dał nam je, abyśmy mogli przekazywać je z ust do ust, aż cały świat zapozna się z nimi i będzie mógł cieszyć się ich błogosławieństwami i pocrzepiającym wpływem”⁴.

ROZDZIAŁ 7

Jednym ze sposobów opisanego stanu bycia, który staramy się osiągnąć, jest stwierdzenie, że jest to stan rozpalenia, żarliwości. W miarę jak zatem skupiamy nasze myśli i energię na nauczaniu, powinniśmy pamiętać, że ogień miłości do Bahá'u'lláha w naszych sercach powinien płonąć coraz jaśniej każdego dnia. Zachęcamy do nauczania się na pamięć następującego fragmentu z Pism ‘Abdu’l-Bahy, by zawsze przypominał wam o potrzebie podsycania płomienia miłości Boga w waszych sercach:

„O ty, który jesteś niczym pochodnia rozpalona ogniem miłości Boga! Przeczytałem twój ostatni list, który opowiadał o twej żarliwej miłości i o twym rozpaleniu ogniem miłości twojego Pana, Potężnego, Chwalebneho, i wskazywał na przenikający wpływ Ducha Prawdy na twoje kończyny i nerwy, twoje żyły i tętnice, twoje kości, krew i ciało, w taki sposób, że przejął on władzę z twoich rąk, poruszając tobą wedle swej woli, sprawiając, że mówisz wedle jego woli i przyciągając cię wedle jego woli. To zaiste przystoi każdemu sercu napelnionemu duchem miłości Bożej. Wkrótce ujrzysz cudowne rezultaty i odkryjesz znaki twego Potężnego Pana”⁵.

ROZDZIAŁ 8

Powyższy fragment opisuje stan, w którym nie możemy powstrzymać się od służby i nauczania Sprawy. Duch Prawdy tak dalece wnika w głąb naszej istoty, że odbiera nam wodze

mocy i kieruje nami zgodnie ze swoją wolą. Spróbujcie zastanowić się nad konsekwencjami opierania się takiemu naturalnemu impulsowi, rozważając każdy z poniższych punktów:

- a. Fontanna, która otrzymuje wodę, ale odmawia jej przepływu: _____
_____
_____
- b. Osoba, która nieustannie otrzymuje łaski od Boga, jednak nie chce dzielić się nimi z innymi: _____
_____
_____
- c. Osoba, która otrzymuje wiedzę, ale nie dzieli się nią z innymi: _____
_____
_____
- d. Ktoś, kto otrzymuje dar wiary, ale nie służy i nie naucza Sprawy: _____
_____
_____

ROZDZIAŁ 9

Zastanawiając się nad naturą rozpalenia powinniście mieć na uwadze, że „bycie” i „działanie” to dwa uzupełniające się aspekty życia prowadzonego zgodnie z bahaickimi naukami. Są one tak ściśle ze sobą powiązane, że daremne byłoby próbowanie ich rozdzielenia. Nie możemy czekać całe życie, aż osiągniemy stan całkowitego rozpalenia, zanim zaczniemy działać. Nawet najmniejszy płomień daje ciepło i światło. Istnieje wiele rzeczy, którym musimy poświęcać się jednocześnie. Musimy modlić się i medytować nad głębokim znaczeniem Pism, które studiujemy każdego dnia. Musimy dążyć do oczyszczania naszych serc i odzwierciedlania Jego atrybutów. Musimy otwierać nasz wewnętrzny wzrok, dostrzegać Jego piękno i stawać się nim zauroczeni. Ponadto musimy być aktywni na polu służby i dzielić się z innymi wiedzą, którą zdobywamy dzięki Objawieniu Bahá'u'lláha. Świadomi wzajemnych powiązań między „byciem” a „działaniem”, które z poniższych stwierdzeń wypowiedzielibyście bez wahania? Zaznaczcie je.

- _____ Odwiedzanie ludzi w ich domach i angażowanie się w znaczące rozmowy wymaga dużej odwagi. Najpierw muszę przezwyciężyć moją głęboką nieśmiałość, dopiero wtedy będę gotowy zaoferować tę służbę.

- _____ Chociaż jestem stremowany inicjowaniem rozmów z ludźmi, których dobrze nie znam, złożyłem swoją ufność w Bogu, świadomy, że tylko poprzez podejmowanie działań przezwycięzę swoją lękliwość.
- _____ Nie mam wystarczającej wiedzy, by rozmawiać o Wierze z innymi. Powinienem zdobyć większą wiedzę, zanim zacznę szukać otwartych dusz i próbować dzielić się z nimi naukami.
- _____ Mądrość, jaką możemy czerpać z Objawienia Bahá'u'lláha jest niewyczerpana, jednak nawet najmniejsze spostrzeżenia, jakie jesteśmy w stanie z niego wynieść, są tak bezcenne, że powinniśmy szczerze dzielić się nimi z innymi.
- _____ Wiem, że w żadnym wypadku nie jestem doskonały i mam przed sobą długą drogę, zanim odzwierciedlę wiele duchowych cech opisanych w Pismach. Mimo to Bahá'u'lláh obiecuje, że będzie On pomagał wszystkim tym, którzy powstaną, aby Mu służyć, więc powinienem dołożyć wszelkich starań, aby tak uczynić.
- _____ Chociaż czuję się nieadekwatny, powstanę i będę służył Sprawie. Dzielenie się naukami Bahá'u'lláha z innymi pomaga zwiększyć moją miłość do Niego i wspiera mnie w rozwijaniu niezbędnych zdolności i cech duchowych.
- _____ Chciałbym prowadzić zajęcia dla dzieci, ale najpierw powinienem wykształcić w sobie wszystkie niezbędne cechy dobrego nauczyciela. W jaki sposób dzieci się uczą, jeśli nie będą dawał im odpowiedniego przykładu?
- _____ Podczas prowadzenia zajęć wzrasta moja miłość do dzieci i znajduję wiele sposobności do praktykowania szczodrości, cierpliwości i pełnej miłości życzliwości.
- _____ Młodsza młodzież w grupie, którą prowadzę jako animator, powinna być w stanie ze mną rozmawiać. Jeśli pomyślą, że jestem zbyt świątobliwy, nie będą czuli się komfortowo, aby swobodnie wyrażać swoje myśli. Najważniejszą rzeczą jest to, że jestem tam dla nich, tydzień w tydzień.
- _____ Służąc jako animator grupy młodszej młodzieży muszę dbać o doskonalenie swojego charakteru, tak jak staram się pomagać im w ich rozwoju duchowym i intelektualnym.
- _____ Ogólnie rzecz biorąc na jakimkolwiek polu służby, jeśli mówię odpowiednie rzeczy, nie robi to żadnej różnicy, czy moja dusza jest rozpalona ogniem miłości Boga, czy też nie.
- _____ Wszystko, co muszę zrobić, to skoncentrować się na miłowaniu Bahá'u'lláha. Wtedy nie będę musiał mówić ani słowa. Moje serce będzie tak rozpalone, że ludzie będą się zastanawiać, dlaczego jestem taki, jaki jestem. Kiedy dowiedzą się, że to dlatego, że jestem bahaitą, zaczną się w ten temat zagłębiać i samodzielnie przyjmą Wiarę.

_____ Nauczanie jest stanem bycia. To przyjdzie naturalnie. Po co podejmować wysiłek!

_____ Nauczanie jest naturalnym stanem bycia. Nie ma potrzeby sporządzania systematycznych planów poszukiwania otwartych dusz i angażowania ich w rozmowę o osobie Bahá'u'lláha i Jego naukach. Należy po prostu pozwolić, by zadziało się to samoistnie!

ROZDZIAŁ 10

Zgodziliśmy się, że możemy i powinniśmy dzielić się naukami Bahá'u'lláha od samej chwili, w której Go rozpoznamy. Przykład, którym się posłużyliśmy, to obraz płomienia, który bez względu na to jak mały, wciąż daje światło i ciepło. Jednocześnie rozumiemy, że nie dopuszczając do tego, by nasze wysiłki na polu służby kiedykolwiek osłabły, musimy nieustannie starać się wzbogacać nasze życie duchowe, zasilając ogień miłości Boga w naszych sercach i zwiększając jego intensywność. Zatrzymajmy się zatem i zastanówmy nad tym, co zwiększa ten stan rozpalenia.

Poniżej znajdują się dwa zestawy stwierdzeń. Zestaw po lewej stronie zawiera stwierdzenia, które choć zawierają pewną prawdę, powodują dezorientację w tej kwestii. Dopasujcie każde z nich do stwierdzenia w zestawie po prawej stronie, które uważacie za bardziej odpowiednie.

_____ Wiedza jest zasłoną. Zbyt wiele wiedzy prowadzi do pychy. Należy uważać, aby nie kłaść zbyt dużego nacisku na studiowanie Pism. Wystarczy skupić się na umiłowaniu Boga i ludzkości.

_____ Rozpalenie ogniem miłości Boga jest tak istotne, że należy na jakiś czas wycofać się z wszelkiej aktywności i pracować wyłącznie nad udoskonaleniem swego wewnętrznego stanu.

_____ Kiedy ktoś jest rozpalony ogniem miłości Boga, żyje bezproblemowo w stanie nieustannej radości.

_____ Nie udaje nam się przestrzegać przykazań Bożych, ponieważ niewystarczająco kochamy Bahá'u'lláha.

a. Nauczanie i służba Sprawie są niezbędne dla duchowego rozwoju i zwiększają nasze rozpalenie ogniem miłości Boga.

b. Ostatecznie rozpalenie zależy od łaski Bożej. Jednakże nie oznacza to, że wysiłek nie jest potrzebny. Codzienna modlitwa, błaganie u Jego Progu, czytanie Pism i aktywne służenie Jemu – wszystko to zwiększa wrażliwość duszy na przyjęcie Bożej łaski i dobrodziejstw.

c. Wiedza karmi płomień miłości do Bahá'u'lláha w ludzkim sercu. Im bardziej ktoś Go poznaje poprzez studiowanie Jego Objawienia i poprzez służbę Jego Sprawie, tym głębiej Go kocha. Kiedy człowiek uwalnia się od własnego ego, które prowadzi do pychy i zamienia wiedzę w zasłonę, zdobywanie wiedzy w znacznym stopniu

---

ROZDZIAŁ 11

Zastanowiwszy się nad stanem rozpalenia, stanem, w którym płonąć miłością do Boga nieustannie staramy się szerzyć światło Objawienia Bahá'u'lláha, przeczytajmy i zastanówmy się nad następującymi fragmentami:

„Mówcie: Pomagać Mi, to nauczać Mej Sprawy. Jest to temat, o którym mówią całe Tablice. Jest to niezmiennie przykazanie Boga, wieczne w przeszłości, wieczne w przyszłości”⁶.

„Nie trwóście się, o ludy świata, kiedy zajdzie słońce Mojego piękna, a niebo Mego firmamentu ukryje się przed waszymi oczyma. Powstańcie krzewić Moją Sprawę i wywyższać między ludźmi Moje Słowo. Jesteśmy z wami po wszystkie czasy i będziemy was umacniać potęgą prawdy”⁷.

„Z wyroku Pióra Najwyższego na każdym spoczywa obowiązek nauczania tej Sprawy. (...) Każdego, kto oderwie się od wszystkiego prócz Boga, Bóg z pewnością natchnie i sprawi, że czyste wody mądrości i wypowiedzi wytrysną z jego serca i popłyną obfitą strugą”⁸.

„Bóg każdemu przydzielił obowiązek nauczania swojej Sprawy. Kto powstanie, by go wypełniać, musi przed przystąpieniem do głoszenia Jego Posłania przystroić się koniecznie w klejnot prawego i chwalebego charakteru, aby jego słowa przyciągały serca ludzi wrażliwych na jego wołanie”⁹.

„O wy umiłowani Boga! Nie wylegajcie się na łożach, przeciwnie, skoro tylko uznacie swojego Pana, Stwórcę, i usłyszycie o tym, co Go spotkało, ruszcie się i pospieszcie Mu z pomocą. Niech wam się rozwiążą języki i nieustannie głoście Jego Sprawę. Lepsze to będzie dla was niż wszystkie skarby z przeszłości i z przyszłości, gdybyście tylko byli z tych, którzy pojmują tę prawdę”¹⁰.

Zachęcamy do zapamiętania jak największej liczby powyższych fragmentów.

ROZDZIAŁ 12

Rozważając różne aspekty naszego obowiązku nauczania nie możemy zapominać, że przykazania Boże są znakiem Jego łaskawości dla nas. Nawet przez chwilę nie powinniśmy myśleć, że wyświadczamy Bogu przysługę postępując zgodnie z Jego napomnieniami i nakazami. Jednym swoim słowem mógłby On bowiem zapewnić całkowite zwycięstwo swej

Sprawy. To, że dał nam możliwość promowania Jego Wiary jest nieocenionym błogosławieństwem, które zostało przyznane każdemu z nas. Bahá'u'lláh mówi:

„Jeśli takie będzie Nasze życzenie, mocą jednego słowa Naszej obecności sprawimy, iż Sprawa zwycięży. On jest zaprawdę Wszechmocny, Wszechwładny. Gdyby Bóg tego chciał, z lasów niebiańskiej mocy wynurzyłby się lew o nieposkromionej sile, którego ryk jest niczym huk grzmotu odbijający się echem po górach. Jednakże, ponieważ Nasza pełna miłości opatrność przekracza wszystko, zarządziliśmy, by całkowite zwycięstwo osiągnięte zostało poprzez mowę i wypowiedź, i aby Nasi słudzy na całej ziemi stali się tym samym odbiorcami Boskiego dobra. Jest to jedynie znak łaski Boga, którą raczył ich obdarzyć”¹¹.

W języku mówionym i pisanym, aby przedstawić jakąś ideę, często stosuje się metafory – to znaczy, że do opisania czegoś niematerialnego używa się słowa lub wyrażenia, które przywodzi na myśl pewien obraz. W tym fragmencie Bahá'u'lláh posługuje się metaforą lwa. Lew wyłania się z lasów niebiańskiej potęgi, a jego ryk brzmi jak grzmot odbijający się echem po górach. Ten obraz daje nam wgląd w moc Boga, Stwórcy. Poprzez pojedynczy akt może On ujawnić swoją potęgę, a wszystkie ludy ziemi ukorzą się przed Nim w poddaniu. Jedynie ze względu na swoją miłosierną dobroć pozwala On nam, swoim sługom, być narzędziami służącymi rozpowszechnianiu Jego Wiary. Uzupełnijcie poniższe zdania, używając słów i wyrażeń z cytatu:

1. Jeśli takie będzie życzenie Boga, może On _____ .
2. Gdyby Bóg tego chciał, z lasów _____ .
3. Ryk tego lwa byłby niczym _____ .
4. Jednakże, ponieważ Jego pełna miłości opatrność przekracza wszystko, Bóg zarządził by _____ .
5. Uczynił to, aby _____ .
6. Jest to jedynie _____ .

ROZDZIAŁ 13

Nie jest niczym niezwykłym, że ludzie mają określone przekonania, a równocześnie mówią rzeczy, które są zasadniczo z nimi sprzeczne. Ogólnie rzecz biorąc, nie jest łatwo być

konsekwentnym. Wszyscy mamy nawyki myślowe, ukształtowane w ciągu całego naszego życia, które powodują, że mówimy rzeczy bez zastanawiania się nad nimi. Przy odrobinie głębszego namysłu stałoby się dla nas jasne, że tak naprawdę nie wierzymy w niektóre z wypowiedzianych przez nas stwierdzeń. W miarę jak nasze rozumienie się rozwija, zarówno w świetle nauk, jak i poprzez doświadczenie, warto od czasu do czasu zatrzymać się i przeanalizować słuszność niektórych stwierdzeń. Zdecydujcie, które z poniższych stwierdzeń są zgodne z waszym rozumieniem pojęcia nauczania jako obowiązku. Zaznaczcie je.

_____ Aktywnie uczestniczę w konsultacjach mojej wspólnoty na temat nauczania i przedstawiam sugestie, jak powinno być ono przeprowadzone. W ten oto sposób wypełniam mój obowiązek nauczania.

_____ Ilekroć w mojej wspólnocie podejmowany jest ukierunkowany wysiłek nauczania, odmawiam za niego specjalne modlitwy. W ten oto sposób wypełniam mój obowiązek nauczania.

_____ Kiedy tylko nadarza się okazja, przedstawiam kilka spostrzeżeń zaczerpniętych z nauk Bahá'u'lláha. To mi wystarcza, aby wypełnić mój obowiązek nauczania.

_____ Uczyłem Wiary jedną osobę w tym roku. Wypełniłem swój obowiązek na ten rok.

_____ Wszyscy, których znam, wiedzą, że jestem bahaitą, a tym, którzy byli zainteresowani, opowiedziałem o Bahá'u'lláhu i Jego Objawieniu. Wyczerpałem wszystkie dostępne mi możliwości nauczania Wiary.

_____ Wypełniam swój obowiązek nauczania mówiąc każdemu, kogo spotykam, że jestem bahaitą.

_____ Najlepszym sposobem, w jaki mogę wypełnić mój obowiązek nauczania, jest prowadzenie przykładowego życia. Nie ma potrzeby używania słów.

_____ Staram się przestrzegać wszystkich nakazów i napomnień Bahá'u'lláha, łącznie z tym, by nauczać Jego Sprawy, gdyż tylko w ten sposób będę w stanie prowadzić przykładowe życie.

_____ Wiem, że Bahá'u'lláh nałożył obowiązek nauczania Jego Sprawy na każdego ze swoich wyznawców. Ale tak naprawdę nie miał na myśli „każdego”. Nawiązywał On do tych, którzy posiadają bardzo rozległą wiedzę w Wierze i mają za sobą ogromne doświadczenie.

_____ Ilekroć myślę o pięknie nauk Bahá'u'lláha, przepełnia mnie taka radość, że nie rozumiem, jak mógłbym nie dzielić się Jego przesłaniem z innymi.

_____ To właśnie wypełniając mój obowiązek nauczania Sprawy otrzymam Boskie potwierdzenie.

_____ Wypełniam mój obowiązek nauczania Sprawy ze względu na moją miłość do Bahá'u'lláha i miłość, jaką zaszczerpił On we mnie do całej ludzkości.

_____ Mamy bardzo dużo rozpoczętych działań budujących wspólnotę na naszym osiedlu i to tylko kwestia czasu, kiedy coraz więcej osób i rodzin przystąpi do Wiary. Nie ma potrzeby, abyśmy szukali sposobności do mówienia o Bahá'u'lláhu i Jego Objawieniu i pomagali utwierdzać dusze w Jego Sprawie.

Nauczcie się na pamięć następującego fragmentu z Tablicy objawionej przez ‘Abdu’l-Bahę:

„O ty poszukujący Królestwa Boga! Jeśli pragniesz, aby twoja mowa i wypowiedzi przeniknęły zatwardziałe serca, pozbądź się wszelkiego przywiązania do tego świata i zwróć swe oblicze ku Królestwu Bożemu. Rozpal ogień Jego miłości w swoim sercu w taki sposób, abyś mógł stać się gorejącym płomieniem i świetlistą świecą przewodnictwa. Wtedy twoja mowa, dzięki potwierdzeniu Ducha Świętego, poruszy każde serce”¹².

ROZDZIAŁ 14

Teraz, gdy rozważyliśmy znaczenie nauczania jako obowiązku, zastanówmy się nad świętością tego aktu, na co zwraca też naszą uwagę Strażnik w cytacie, który studiowaliśmy w Rozdziale 6. W jakim sensie nauczanie jest święte? Oczywiście sam fakt, że jest ono nawoływaniem pochodzącym od Boga, czyni ten obowiązek świętym. Ale czy istnieją inne wymiary świętości, które powinniśmy zbadać w odniesieniu do nauczania? W jednej ze swoich Tablic Bahá'u'lláh mówi:

„Sobie natomiast zarezerwował On miasta ludzkich serc, a ukochani Tego, którego Prawdą jest najwyższą, są w tym Dniu jako klucze do nich. Jeśli Bóg zechce, wszyscy razem i każdy z osobna zyskają oni możliwość otwarcia bram tych miast dzięki potędze Największego Imienia”¹³.

W innym fragmencie stwierdza On:

„Tym, co zastrzegł dla siebie, są miasta ludzkich serc, gdyż chce je obmyć ze wszystkiego doczesnego splamienia i umożliwić im zbliżenie do uświęconego miejsca, którego ręce niewiernych nigdy nie zbrukają. Otwórz, o ludu, miasto ludzkiego serca kluczem swojej wypowiedzi. Taki właśnie obowiązek przydzieliliśmy ci według miary z góry już przeznaczonej”¹⁴.

Odpowiedzi na poniższe pytania pomogą wam dostrzec w jaki sposób te fragmenty nawiązują do świętości oraz aktu nauczania:

1. Co Bóg zastrzegł dla siebie? _____
2. Do Kogo należy ludzkie serce? _____
3. Jakiego słowa używamy do opisanie „tego, co należy do Boga”? _____
4. Kto jest niczym klucz do miast ludzkich serc? _____

5. Z czego Bóg chce obmyć te miasta? _____
_____
6. Do czego pragnie On zbliżyć te serca? _____
_____
7. Przy pomocy jakiego klucza mamy otworzyć miasto ludzkiego serca? _____
8. Jaki obowiązek został nam nadany w tych fragmentach? _____
_____

ROZDZIAŁ 15

Istnieje jeszcze inny wymiar świętości, który musimy rozważyć pragnąc zgłębić jej związek z nauczaniem. W jednej ze swych Tablic, Bahá'u'lláh nawiązuje do swojego Objawienia tymi oto słowami:

„Powiedz: Oto zapieczętowany, mistyczny zwój, miejsce przechowywania nieodwołalnego wyroku Bożego, na którym znajdują się słowa nakreślone Palcem Świętości. Leżał on zawinięty w welon nieprzeniknionej tajemnicy, teraz zaś zesłany został na znak łaski Tego, któren jest Wszechmocnym, Pradawnym Dni. Postanowiliśmy w nim o losach wszystkich mieszkańców ziemi oraz niebios i zapisaliśmy wiedzę o wszystkich rzeczach, od pierwszej aż po ostatnią”¹⁵.

W powyższym fragmencie Bahá'u'lláh opisuje swoje Objawienie jako zapieczętowany i mistyczny Zwój. Zwój to zwinięty kawałek papieru, na którym zapisane jest ważne przesłanie. Ten zapieczętowany i mistyczny Zwój jest skarbnicą Bożego Wyroku – to znaczy zawiera to, co Bóg nakazał i co jest niezmiennie. Poniższe ćwiczenie powinno pomóc wam zaczerpnąć wgląd w znaczenie tego fragmentu. Wypełnijcie luki używając słów z cytatu, a następnie przeczytajcie razem zdania.

1. Objawienie Bahá'u'lláha zostało nam zesłane jako znak Bożej _____ .
2. To, co zostało zesłane, jest _____ i _____ Zwojem, który wcześniej leżał zawinięty w _____ .
3. Jest to miejsce przechowywania _____ Bożego.
4. W nim Bóg postanowił o losach wszystkich _____ ziemi oraz niebios.

5. Objawienie Bahá'u'lláha zawiera w sobie _____ o wszystkich rzeczach, od _____ aż po _____.

ROZDZIAŁ 16

Przyjrzyjmy się teraz temu, co studiowaliśmy w poprzednich dwóch rozdziałach. Nauczanie jest świętym obowiązkiem każdego bahaity, ponieważ zostało nam nakazane przez Boga. Co więcej, kiedy nauczamy, mamy do czynienia z dwiema niezwykle świętymi rzeczami. Jedną z nich jest ludzkie serce, które zasadniczo należy do Boga. Nauczanie można tak naprawdę opisać jako duchowy akt, który prowadzi do otwarcia przed Nim miasta ludzkiego serca. Drugą świętą rzeczą, z którą związane jest nauczanie, to Objawienie Bahá'u'lláha. Nauczamy, aby połączyć serce z Jego Objawieniem, Jego największym darem dla ludzkości.

Spróbujcie przypomnieć sobie sytuacje z własnego życia, w których odczuwaliście obecność sacrum. Jeśli kiedykolwiek przebywaliście w Świątyniach Bahá'u'lláha i Bába, zapewne zachowaliście niezatarte wspomnienia tego, co odczuwaliście zbliżając się do Ich Świętych Progów i składając im pokłon. Jednak nawet jeśli jeszcze nie dostąpiliście tej łaski, z pewnością było wiele okazji w waszym życiu, kiedy byliście zagłębieni w modlitwie, z umysłem i sercem zwróconym ku Bogu, i wyraźnie czuliście, że stoicie w Jego obecności. Jakie uczucia wypełniały wasze serca w takich chwilach? Zaznaczcie je na poniższej liście:

_____ żarliwa miłość	_____ pokora	_____ radość
_____ zachwyty	_____ niepokój	_____ bycie niegodnym
_____ obojętność	_____ uniesienie	_____ głęboki szacunek
_____ uległość	_____ wdzięczność	_____ spokój

ROZDZIAŁ 17

To ostatnie ćwiczenie przypominało nam o postawie pełnej głębokiego szacunku, którą przyjmujemy zbliżając się do tego, co święte oraz o szlachetnych uczuciach, które wzbierają w naszym sercu, gdy przebywamy w obecności tego, co święte. W tym kontekście należy zadać pewne ważne pytanie: w jaki sposób wasza własna świadomość świętej natury nauczania napelnia wasze czyny mocą? Aby pomóc wam odpowiedzieć na to pytanie proponujemy wykonanie poniższego ćwiczenia, w którym opisane są trzy różne sposoby postrzegania aktu nauczania, a waszym zadaniem będzie rozważenie skutków każdego z nich. Nie przejmujcie się, jeśli ćwiczenie to wydaje się nieco sztuczne; niemniej jednak dostarczy wam ono pewnych przydatnych wniosków.

Jako część rosnącego kręgu aktywnych zwolenników Wiary na waszym osiedlu lub w wiosce, jesteście członkami zespołu zaangażowanego w zbiorowe przedsięwzięcie nauczania. Razem z innymi członkami odwiedzacie domostwa i rozmawiacie z poszczególnymi osobami i rodzinami o podstawowych prawdach zawartych w Objawieniu Bahá'u'lláha, pomagając im rozpoznać Go jako Objawiciela Boga na dzień dzisiejszy. Niektóre z tych osób i rodzin są już w taki czy inny sposób zaangażowane

w toczące się działania na rzecz budowania wspólnoty. Wyobraźmy sobie sytuację, w której wasz zespół pomagał przez pewien czas około trzydziestu osobom w przyjęciu Sprawy i dołączeniu do bahaickiej wspólnoty. Możemy założyć, że każdy członek zespołu wypełniał swój obowiązek nauczania z największą szczerością i wyłącznie z miłości do Bahá'u'lláha. Jednakże, co jeśli postrzeganie przez zespół tego, co robili, nie było stałe we wszystkich przypadkach?

Powiedzmy, że na początku postrzegaliście siebie w mniejszym lub większym stopniu jako sprzedawców. „Nauczanie jest jak sprzedawanie” – mówiliście sobie. „Wiara ma do zaoferowania najlepsze idee. Jesteśmy dobrymi nauczycielami wtedy, gdy potrafimy skutecznie zapakować Wiarę i sprzedać ludziom te wspaniałe idee”. Dziesięć dusz przystąpiło do Wiary tą drogą.

Założmy teraz, że nieco później wy i inni członkowie zespołu postrzegaliście to, co robiliście, głównie w kategoriach rekrutowania jednostek do postępowej sprawy społecznej. „Biorąc pod uwagę tragiczny stan świata” – powiedzieliście sobie – „to, co jest potrzebne, to zwerbowanie tak wielu ludzi, jak tylko możemy, i to tak szybko, jak to tylko możliwe – ludzi, którzy znajdą w naukach rozwiązanie bolączek ludzkości i którzy będą pracować na rzecz ustanowienia jedności, wyeliminowania uprzedzeń i na rzecz sprawiedliwości”. Tak więc z entuzjazmem zaczęliście zapraszać innych, aby przyłączyli się do was w promowaniu tak ważnych ideałów, jak pokój, jedność, równość płci i zniesienie uprzedzeń. Dzięki tym wysiłkom do Wiary dołączyło dziesięć osób.

Jakiś czas później byliście oczywiście nadal zatroskani stanem świata oraz potrzebą poszerzenia liczby ludzi, którzy mogliby wprowadzić w życie nauki Bahá'u'lláha, aby ten świat przekształcić. Jednakże wasz zespół rozwinął znacznie głębsze rozumienie świętej natury nauczania. Teraz za każdym razem, gdy wyjaśnialiście komuś prawdy Wiary, byliście głęboko świadomi, że przemawiacie do ludzkiego serca, które należy do Boga. Staraliście się pamiętać o tym, że to, co czynicie, to używanie klucza waszej wypowiedzi, aby otworzyć bramy miasta tego serca i połączyć je z Objawieniem Bahá'u'lláha. W tych warunkach kolejne dziesięć osób zadeklarowało swoją Wiarę.

Pomógłszy tym trzydziestu przyjaciółom w przyjęciu Sprawy, wasz zespół rozpoczyna teraz systematyczny wysiłek pogłębiania ich wiedzy na temat nauk, zachęcając jak najwięcej z nich do przystąpienia do procesu instytutu i stania się protagonistami przedsięwzięcia budowania wspólnoty w waszej wiosce lub na waszym osiedlu. Czy sądzicie, że będzie jakaś różnica między tymi trzema grupami pod względem stopnia ich zaangażowania w aktywności bahaickie? Czy wasze wysiłki będą bardziej efektywne z którąś z tych grup? Oczywiście, z każdej z tych trzech grup mogą wyłonić się osoby tak przygotowane przez Bahá'u'lláha i tak spragnione zanurzenia się w Jego Objawienie, że szybko pogłębią swoją wiedzę i zaangażują się w sprawy wspólnoty. Jednakże jesteście proszeni o rozważenie każdej grupy jako całości. Czy myślicie, że będzie jakaś znacząca różnica między tymi trzema grupami? Przedyskutujcie tę kwestię w grupie i zapiszcie swoje wnioski poniżej.

---

ważny jest akt przyjęcia Bahá'u'lláha w tym procesie transformacji. Rozpoznanie Słońca Prawdy i pozwolenie, by jego promienie wniknęły do serca i rozświetliły je, jest najważniejszym krokiem, jaki człowiek może podjąć w swoim życiu. Zastanawiając się nad przemianą, która następuje po rozpoznaniu Bahá'u'lláha, jesteśmy w stanie lepiej zrozumieć, w jaki sposób możemy pomóc innym w podjęciu tego istotnego kroku. Czy moglibyście napisać jedno lub dwa zdania na temat niektórych zmian, które zachodzą w każdym z poniższych, gdy zaakceptujemy Bahá'u'lláha i zaczniemy postępować zgodnie z Jego naukami?

1. Nasze serca: _____
_____
_____
2. Nasze umysły: _____
_____
_____
3. Nasze myśli: _____
_____
_____
4. Nasz charakter: _____
_____
_____
5. Nasze relacje z innymi istotami ludzkimi: _____
_____
_____
6. Nasze cele w życiu: _____
_____
_____
7. Nasz pogląd na świat: _____
_____
_____

ROZDZIAŁ 19

W Księżce 5 krótko omówiliśmy pojęcie mocy, gdy zastanawialiśmy się nad dynamiką duchowego umocnienia. Temat ten zasługuje na dalszą refleksję w kontekście naszej obecnej dyskusji. W świecie fizycznym zmiana zachodzi poprzez zastosowanie siły. Abyśmy mogli przemieścić się z jednego punktu do drugiego, aby roślina mogła wzrastać, aby lampa mogła

zamienić ciemność w światło, aby rzeki mogły płynąć, a przyptyw i odpływ mógł wznosić się i opadać, potrzebna jest siła – siła dostarczana przez mięśnie ludzkiego ciała, siła wytwarzana przez słońce, elektryczność lub grawitację. Ważne jest zatem, aby zapytać: jakie siły powodują tego rodzaju przemianę, jaką opisaliście w poprzednim rozdziale? Pytanie to jest tak istotne dla zrozumienia duchowej natury nauczania, że resztę tej części książki poświęcimy na poszukiwanie na nie odpowiedzi. Na początek zdecydуйте, która z poniższych sił może przyczynić się do duchowej przemiany tak jednostki, jak i społeczeństwa:

- _____ Siła modlitwy
- _____ Siła czystych i dobrych uczynków
- _____ Siła Słowa Bożego
- _____ Siła sprawiedliwości
- _____ Siła miecza
- _____ Siła jedności
- _____ Siła prawdy
- _____ Siła przykładu
- _____ Siła życzliwych słów
- _____ Siła przekonujących argumentów
- _____ Siła pieniędzy
- _____ Siła prawego charakteru
- _____ Siła Przymierza
- _____ Siła dominacji politycznej
- _____ Siła protestu
- _____ Siła miłości
- _____ Siła perswazji
- _____ Siła wiary
- _____ Siła konstruktywnych i bezinteresownych myśli
- _____ Siła broni
- _____ Siła prawdziwej wiedzy
- _____ Siła rozumu
- _____ Siła zastraszenia
- _____ Siła pokornej służby Sprawie

ROZDZIAŁ 20

Spośród wszystkich sił, które przyczyniają się do duchowej przemiany jedna wyróżnia się jako wyjątkowa, jako fundamentalna siła stojąca ponad wszystkimi innymi. Co to za siła?

Na przestrzeni wieków istniało wierzenie w istnienie substancji zwanej „eliksirem”, która po naniesieniu na miedź, a właściwie na jakikolwiek inny pierwiastek, zamieniała go w złoto. Proces ten, który był poszukiwany przez wielu, lecz nigdy nie znaleziony, określa się mianem „transmutacji pierwiastków”. W jednej ze swych Tablic Bahá'u'lláh posługuje się tym obrazem, aby wyjawic najgłębszą duchową prawdę:

„Żywotność wiary, jaką ludzie mają w Boga, w każdym kraju zamiera; nie jej nigdy nie zregeneruje prócz Jego uzdrawiającego lekarstwa. Korozja bezbożności wżera się w samą tkankę ludzkiego społeczeństwa; cóż ją oczyści i przywróci życiu, jak nie Elixir Jego potężnego Objawienia? Czy leży to w ludzkiej mocy, o Hakimie, by w elementach składowych którejkolwiek z maleńkich, niepodzielnych cząsteczek materii wywołać tak gruntowne przeobrażenie, iż przekształci się ona w szczerze złoto? Już to samo może wydawać się oszalamiające i trudne, My jednak zostaliśmy upelnomocnieni do wypełnienia jeszcze większego zadania – przemienienia szatańskiej mocy w niebiańską potęgę. Siła będąca w stanie dokonać takiej transformacji przewyższa swą skutecznością sam Elixir. Samo Słowo Boże może twierdzić, iż spotkał je zaszczyt posiadania zdolności niezbędnej do przeprowadzenia tak wielkiej i dalekosiężnej zmiany”¹⁶.

Przeczytawszy ten fragment, która z sił wyróżnia się według was jako wyjątkowa, jako ta fundamentalna siła stojąca ponad wszystkimi innymi? _____
Co ta siła jest w stanie osiągnąć? _____
_____

ROZDZIAŁ 21

W powyższym fragmencie jest powiedziane, że chociaż transmutacja pierwiastka w czyste złoto może być trudna, to przekształcenie szatańskiej siły w niebiańską moc jest z pewnością jeszcze trudniejsze. Jednakże Słowo Boże, i jedynie Ono, jest w stanie dokonać tak fundamentalnej przemiany. Musimy jednak zapytać, czym jest owo „Słowo Boże”, zdolne do dokonania tak niezwykłego dzieła? Bahá'u'lláh mówi:

„Wiedz ponadto, iż Słowo Boże – wywyższona niechaj będzie Jego chwała – jest o wiele wyższe i lepsze niż to, co mogą postrzegać zmysły, gdyż jest ono uświęcone ponad wszelkie właściwości czy treść. Przekracza ono ograniczenia znanych pierwiastków i wywyższone jest ponad wszystkie podstawowe i uznane treści. Ujawniło się ono bez pomocy żadnej sylaby czy dźwięku i jest niczym innym, jak Nakazem Boga, który przenika wszystkie stworzone rzeczy. Nigdy nie było ono wstrzymane dla świata istnienia. Jest ono wszechprzenikającą łaską Boga, z której emanuje wszelka łaska. Jest to istnienie wyniesione wysoko ponad wszystko, co było i będzie”¹⁷.

1. Słowo Boże jest _____ i _____ niż to, co mogą postrzegać zmysły.

2. Słowo Boże jest _____ ponad wszelkie _____
czy _____ .
3. Słowo Boże _____ ograniczenia _____
_____ .
4. Słowo Boże jest _____ ponad wszystkie _____
i _____ treści.
5. Słowo Boże ujawniło się bez _____ żadnej _____ czy _____ .
6. Słowo Boże jest _____ Boga.
7. Słowo Boże, Jego Nakaz, przenika _____ .
8. Słowo Boże, Jego Nakaz, nigdy nie było _____ dla
_____ .
9. Słowo Boże jest Jego wszechprzenikającą _____ , z której emanuje
_____ .
10. Słowo Boże jest istnieniem _____ wysoko ponad wszystko co
_____ i _____ .

ROZDZIAŁ 22

Innym obrazem, który daje nam wgląd w moc Słowa Bożego, jest połączenie liter słowa „bądź”. W Pismach czytamy, że Bóg połączył ze sobą te litery i wydał polecenie „BĄDŹ”. W ten oto sposób zaistniało całe stworzenie. W modlitwie objawionej przez Bahá'u'lláha, odnosi się On do Boga, naszego Stwórcy, jako

„Tego, Którego ruchem palca wszystkie imiona i ich królestwa zostały powołane do istnienia, i wszystkie atrybuty i ich panowanie zostały stworzone, i Który, poprzez jeszcze inny ruch tego samego palca, połączył litery B i E (Be - Bądź) i splótł je ze sobą, objawiając w ten sposób to, czego najwyższe myśli Twoich wybranych, którzy radują się bliskim dostępem do Ciebie, nie są w stanie pojąć, i to, czego najgłębsza mądrość tych z Twoich umiłowanych, którzy są Ci całkowicie oddani, nie jest w stanie zrozumieć”¹⁸.

W innej Tablicy Bahá'u'lláh oznajmia:

„Każda rzecz musi posiadać swój początek, a każda budowla swojego budowniczego. Zaprawdę, Słowo Boga jest Przyczyną, która poprzedziła uwarunkowany świat – świat, który przystrojony jest wspaniałością Pradawnego

Dni, a który mimo to odnawia się i odradza przez cały czas. Niezrównanie wywyższony jest Bóg Mądrości, który wznosił tę wyśmienitą strukturę”¹⁹.

ROZDZIAŁ 23

Dowiedzieliśmy się już, że Słowo Boże jest Jego wszechprzenikającym nakazem i łaską i nie składa się z sylab ani dźwięków. Istnieją jednak słowa, które możemy przeczytać i usłyszeć, i które niosą w sobie siłę Słowa Bożego, a mianowicie te wypowiedziane przez Objawiciela. Mają one moc tworzenia, odnawiania i przekształcania, i z tego powodu są one określane mianem „Stwórczego Słowa”. Bahá'u'lláh mówi nam:

„Każde słowo, które wypływa z ust Boga, ma w sobie taką moc, że może tchnąć nowe życie w każdą ludzką cielesną powłokę, gdybyście byli z tych, co rozumieją tę prawdę”²⁰.

„O mój przyjacielu! Słowo Boże jest królem słów, a jego przenikliwy wpływ nieobliczalny. Zawsze panowało i będzie panować nad królestwem stworzenia. Wielka Istota rzekła: Słowo jest kluczem dla całego świata, gdyż dzięki jego mocy otwierają się wrota ludzkich serc, które w rzeczywistości są bramą do nieba”²¹.

„Słowo Boże rozpalilo serce świata; jakże godne ubolewania by to było, gdyby jego płomień was nie rozognił!”²².

Poniżej znajduje się kilka pytań odnoszących się do cytatów z tego i poprzednich rozdziałów. Mimo, iż niektóre z pytań wymagają jedynie odpowiedzi „tak” lub „nie”, to wykonanie całego ćwiczenia powinno pomóc w lepszym zrozumieniu siły Słowa Bożego.

1. Czy Słowo Boże składa się z sylab i dźwięków? _____
2. Czy Słowo Boże składa się z jakiegokolwiek znanej treści? _____
3. Czy Słowo Boże można postrzegać naszymi zmysłami? _____
4. Czym jest Słowo Boże?
  - a. Nie jest niczym innym, jak _____
  - b. Jest Bożym _____
5. Co to znaczy, że Nakaz Boga przenika wszystkie stworzone rzeczy? _____
_____
_____
6. Czy cokolwiek we wszechświecie istniałoby, gdyby nie zostało powołane do życia Nakazem Boga? _____

7. Co to znaczy, że łaska Boga jest wszechprzenikająca? _____
_____
8. Co by się stało, gdyby łaska Boża została wstrzymana dla świata istnienia? _____
_____
9. Skoro Słowo Boże nie może być postrzegane przez nasze fizyczne zmysły i narządy, w jaki sposób możemy stać się go świadomi? _____
10. Kto jest „ustami Boga”, przez które przemawia Bóg? _____
11. Czym obdarzone jest każde słowo wypowiedziane przez Objawiciela Boga? _____
_____
12. Jakie są niektóre z cech „nowego życia” zaszczerpionego w każdej ludzkiej istocie przez Słowo Boże? _____
_____
_____
_____
13. Jak wielki jest wpływ Słowa Bożego? _____
14. Jaki jest główny klucz do całego świata? _____
15. Co Słowo Boże czyni w sercach ludzi? _____
16. Co rozpało serce świata? _____
17. Jakim płomieniem powinniśmy być rozpaleni? _____

Teraz zapamiętajcie następujący cytat:

„Oto jest dzień, w którym trzeba mówić. Ludzie Bahá mają obowiązek starać się z całych sił, z najwyższą cierpliwością i wyrozumiałością prowadzić ludy świata do Najwspanialszego Horyzontu. Każde ciało głośno domaga się duszy. Tehnieniem Słowa Bożego niebiańskie dusze muszą ożywić martwe ciała i nadać im świeżego ducha”²³.

ROZDZIAŁ 24

Przeanalizujmy związek między niektórymi ideami, które omówiliśmy w poprzednich rozdziałach. Bahá'u'lláh wzywa nas do otwierania miast ludzkich serc kluczem naszej wypowiedzi. Gdy bramy tych miast zostaną otwarte, a serca połączone z Jego Objawieniem, zaczyna następować cudowna przemiana. Spośród sił, które nią kierują, najbardziej nieodzowna jest siła Słowa Bożego, przekazywana poprzez słowa Objawiciela. Czy oznacza to zatem, że najlepiej byłoby, gdybyśmy nie używali własnych słów w nauczaniu i jedynie recytowali innym fragmenty z Pism Bahá'u'lláha?

Odpowiadając na to pytanie, przypomnijcie sobie zachowanie niektórych religijnych fanatyków, którzy noszą przy sobie egzemplarz Świętej Księgi, z której nieustannie prawią ludziom kazania. Z pewnością nie jest to podejście, które chcielibyśmy przyjąć. Podczas studiowania Książki 2 zachęcano was do szukania równowagi między cytowaniem bezpośrednio z Pism a używaniem własnych słów do wyjaśniania nauk i zasad Wiary. Niewątpliwie od tego czasu zwiększyliście tę zdolność poprzez akty służby, które wykonywaliście na swoim osiedlu lub w wiosce. Przeczytajcie poniższe napomnienie Bahá'u'lláha i zastanówcie się raz jeszcze nad tym, jak w naszych wysiłkach nauczania powinniśmy nauczyć się czerpać z mocy Słowa Bożego:

„Uświęcone dusze powinny rozważyć i przemyśleć w swych sercach metody nauczania. Z tekstów cudownych, niebiańskich Pism, powinny zapamiętać wyrażenia i fragmenty, które dotyczą różnych sytuacji, aby w trakcie rozmów móc przytoczyć Boskie wersety, kiedykolwiek będzie to pożądane, gdyż te święte wersety są najpotężniejszym eliksirem, najwspanialszym i najsilniej oddziaływującym talizmanem. Ich wpływ jest tak potężny, że słuchacz nie będzie miał powodu do wahania”²⁴.

1. Bahá'u'lláh mówi nam, abyśmy _____ i _____ w naszych sercach _____.
2. Powinniśmy _____ wyrażenia i _____, które dotyczą różnych sytuacji z _____ Świętych Pism.
3. Powinniśmy zapamiętać fragmenty z Świętych Pism, aby w _____ rozmów móc _____ Boskie wersety _____ kiedykolwiek _____.
4. Powinniśmy recytować Boskie wersety w naszej mowie, gdyż te _____ są najpotężniejszym _____.
5. Tak _____ jest _____ świętych wersetów, że _____ nie będzie miał powodu do _____.

ROZDZIAŁ 25

Bahá'u'lláh nakazuje nam zapamiętywanie zwrotów i fragmentów ze Świętych Pism, abyśmy mogli się nimi posłużyć w naszej mowie, gdy tylko nadarzy się okazja. Oczywiście odnosi się to przede wszystkim do Jego własnych Pism, ponieważ jest On Objawicielem Boga na dzień dzisiejszy, i podobnie jak w przypadku wszystkich poprzednich Objawicieli, takich jak Báb, Jego wypowiedzi stanowią Stwórcze Słowo.

Jednakże jak to wygląda w przypadku słów 'Abdu'l-Bahy? Wraz z innymi członkami waszej grupy zastanówcie się nad mocą, jaką Jego słowa wywierają na słuchacza. Rozważcie wpływ Jego słów na wasze własne serca, na przykład podczas studiowania ich we wcześniejszych książkach tej sekwencji. Być może pamiętacie również spostrzeżenia, jakie wynieśliście z wypowiedzi w drugiej części Książki 2, które w oparciu o Jego przemówienia i Tablice pomogły wam rozwinąć zdolności potrzebne do angażowania się w znaczące i podnoszące na duchu rozmowy. Pomimo iż Jego Pisma nie mogą być uważane za wersety objawione przez Boga, posiadają one swoją własną rangę. Z jakiego źródła Jego słowa czerpią swoją moc? Czy nie jest pożądane, abyśmy włączali fragmenty Jego Pism w naszą mowę, tak jak robimy to w przypadku Pism Bahá'u'lláha?

Rozważcie teraz te same pytania w odniesieniu do pism Strażnika, przypominając sobie na przykład, w jaki sposób fragmenty cytowane we wcześniejszych książkach rozjaśniły wasze myśli na różne tematy. Po wykonaniu tego zadania przeprowadźcie podobną dyskusję dotyczącą przewodnictwa Powszechnego Domu Sprawiedliwości.

ROZDZIAŁ 26

Zobaczyliśmy, jak ważne dla naszych wysiłków w nauczaniu Sprawy jest zapamiętywanie fragmentów pism. Wiemy jednak również, że dzieląc się naukami Bahá'u'lláha, musimy również używać swoich własnych słów, ponieważ nie możemy po prostu cytować rozmówcy fragmentu za fragmentem z pism Wiary. Cytaty powinny być w naturalny sposób wplatane w nasze rozmowy i dyskusje. Pytanie brzmi zatem: w jaki sposób możemy zadbać o to, by nasze słowa dotykały serc tych, z którymi rozmawiamy, i pomagały im zbliżyć się do Bahá'u'lláha i dotrzeć do brzegów oceanu Jego Objawienia?

Oczywiście odpowiedź jest jasna: pomimo, że używamy naszych własnych słów, to co mówimy powinno być całkowicie zgodne z naukami. Nie powinniśmy przekazywać swoich własnych teorii, tylko przesłać Bahá'u'lláha w możliwie najczystszej formie. Oczywiście wymaga to od nas zanurzenia się w pismach i ciągłego pogłębiania naszej wiedzy i rozumienia Wiary. W nawiązaniu do tego Strażnik radzi:

„Z pewnością idealnym sposobem nauczania jest potwierdzanie naszych argumentów poprzez ciągle odwoływanie się do faktycznych słów Bahá'u'lláha i Mistrza. Uchroni to Sprawę przed błędną interpretacją przez poszczególne osoby. To, co mówią te Boskie Światła, jest prawdą i dlatego to One winny stanowić autorytet dla naszych wypowiedzi.

To jednak nie oznacza, że nasza wolność słowa jest ograniczona. Zawsze możemy znaleźć nowe sposoby podejścia do tej prawdy lub wyjaśnić, w jaki sposób

wpływają one na nasze życie i kondycję. Im głębsze będzie nasze studiowanie, tym lepiej zrozumiemy znaczenie Nauk”²⁵.

„Zgłębianie wiedzy na temat Sprawy oznacza czytanie pism Bahá'u'lláha i Mistrza tak dokładnie, aby móc przekazywać je innym w ich czystej formie. Jest wiele osób, które mają jedynie powierzchowne pojęcie o tym, co reprezentuje Sprawa. Dlatego przedstawiają ją wraz z różnego rodzaju własnymi ideami. Ponieważ Sprawa jest wciąż na wczesnym etapie rozwoju, musimy być szczególnie ostrożni, aby nie popełnić tego błędu i nie zaszkodzić Ruchowi, który tak bardzo wielbimy.

Nie ma ograniczeń w studiowaniu Sprawy. Im więcej czytamy pism, tym więcej prawd możemy w nich znaleźć i tym bardziej dostrzegamy, że nasze wcześniejsze wyobrażenia były błędne”²⁶.

Przeczytajcie teraz poniższe stwierdzenia i zadecydujcie, które z nich są prawdziwe. Nie poprzestawajcie na samym zaznaczaniu odpowiedzi. Sekwencja myśli powinna pomóc wam zastanowić się nad znaczeniem systematycznego studiowania pism.

- _____ Studiowanie pism jest tylko dla wysoko wykształconych. Inni potrzebują jedynie, aby kilka podstawowych idei zostało im wyjaśnionych w prosty sposób.
- _____ Każdy z nas powinien studiować pisma. Nawet osoby nienawykłe do czytania mogą przy pomocy innych studiować chociażby po jednym fragmencie.
- _____ W miarę jak studiujemy pisma i zdobywamy coraz głębsze rozumienie Wiary, jesteśmy w stanie wierniej wyrażać prawdy zawarte w Objawieniu, dzięki czemu nasze słowa będą miały większy wpływ na odbiorcę.
- _____ Próbuąc być wiernym pismom podczas nauczania Sprawy, nakładamy ograniczenia na naszą własną wolność myśli i ekspresji.
- _____ Jeśli będziemy wierni pismom podczas nauczania Sprawy, nasze myśli wzniosą się na wyższy poziom; nie będziemy zniewoleni przez opinie innych i ograniczeni zawężonym myśleniem.
- _____ Jeśli jesteśmy wierni pismom podczas nauczania Sprawy, otrzymamy inspirację, i przyjdą nam na myśl spostrzeżenia i odpowiedzi, o których nigdy wcześniej nie pomyśleliśmy.
- _____ Jeśli raz przeczytało się książkę lub Tablicę objawioną przez jedną z Głównych Postaci Wiary, nie ma już potrzeby czytać jej ponownie.
- _____ Bez względu na to, ile razy czytamy jakiś fragment z pism, znajdujemy w nim nowe znaczenie i świeże spostrzeżenia.
- _____ Nie studiuje się pism tylko po to, by gromadzić tony informacji na temat Wiary. Liczy się to, jak bardzo zastanawiamy się nad pismami i jak bardzo staramy się zrozumieć zawarte w nich znaczenie.

- _____ Kiedy nauczamy Sprawy, nie powinniśmy przysłańać prawd, które czerpiemy z pism, poprzez mieszanie ich z różnego rodzaju powierzchownymi ideami, które zyskują popularność na pewien czas.
- _____ Kiedy włączamy spostrzeżenia z nauk do nieformalnej rozmowy lub studiuujemy temat o duchowym znaczeniu podczas wizyty w domu przyjaciela lub sąsiada, nie tylko ci, z którymi rozmawiamy, czerpią korzyści z pereł mądrości znajdujących się w oceanie Objawienia Bahá'u'lláha. My również pogłębiamy nasze rozumienie głębokich prawd zawartych w Jego Pismach.
- _____ W miarę jak przechodzimy przez kursy instytutu i wykonujemy akty służby, do których one zachęcają, nieustannie pogłębiamy naszą wiedzę na temat Wiary, jednocześnie rozwijając naszą zdolność służenia wspólnocie.

ROZDZIAŁ 27

Dostosowywanie naszych słów, aby były zgodne z naukami Bahá'u'lláha według interpretacji ‘Abdu’l-Bahy i Strażnika, a także z przewodnictwem, które otrzymujemy od Powszechnego Domu Sprawiedliwości, nadaje im wielką moc. Moc ta jest zwielokrotniona, jeśli faktycznie uczymy się fragmentów pism na pamięć i wplątamy je w naszą mowę w sposób naturalny i z mądrością. Jednakże nasze słowa muszą spełniać także inne warunki, jeśli mają dotknąć serc tych, z którymi rozmawiamy. W szczególności muszą one nieść ze sobą siłę miłości – miłości, która jest autentycznie odczuwana, a nie tylko pozorowana. W jednym ze swoich przemówień ‘Abdu’l-Bahá stwierdza:

„Jeśli was miłuję, to nie potrzebuję bezustannie o tym mówić; wiecie o tym bez słów. I odwrotnie, jeśli was nie miłuję, to też wiedzielibyście o tym, i nie uwierzylibyście mi, nawet gdybym wam mówił tysiące razy, że was kocham”²⁷.

Miłość nie jest tylko jakąś abstrakcyjną zasadą, o której się tylko rozmawia. Jest ona czymś prawdziwym, a kiedy ktoś naprawdę kocha drugą osobę, między sercami tworzy się więź, dzięki której mogą przepływać szlachetne uczucia i wzniosłe idee. Jedna dusza może podnieść na duchu drugą, a radość przepelni je obie.

Mírzá Abu'l-Faḍl, oddany bahaita, w którym ‘Abdu’l-Bahá pokładał największe zaufanie, przeanalizował kiedyś pojęcie miłości do ludzkości w przemówieniu wygłoszonym do grupy przyjaciół. Tłumaczył on, że każdy z nas może z łatwością wygodnie usiąść w domu z pięknym ogrodem i powiedzieć: „Kocham ludzkość”. Ale, jak zauważył Mírzá Abu'l-Faḍl, miłość staje się prawdziwa tylko wtedy, gdy jest poddawana próbie. Tylko wtedy, gdy stoczyliśmy bitwy miłości i raz po raz doznawaliśmy ran w imię miłości, możemy wypowiedzieć słowo „kocham” z mocą i pewnością. Tak więc, kontynuował, osoba, która twierdzi, że ma miłość w sercu, musi sprawdzić siebie i przekonać się, czy spełnia wszystkie warunki prawdziwej miłości.

Jakie są niektóre z tych warunków? Oczywiście obejmują one szczerłość i prawdomówność, hojność i wspaniałomyślność, przebaczenie i bycie godnym zaufania. Łatwo zauważyć, że wszystkie one są niezbędne, aby miłość mogła istnieć. Czymże bowiem jest nieszczerza miłość, jeśli nie hipokryzja? Jaki jest skutek miłości, gdy rządzi nią zazdrość i

kontrola, a nie otwartość serca i szczodrość? Jakiego rodzaju miłość wiąże się z zemstą, nie zaś z przebaczeniem? Jakże ktokolwiek może ufać naszej miłości, jeśli my sami nie jesteśmy godni zaufania?

Z takim rozumieniem miłości, zwróćmy teraz naszą uwagę na dynamikę nauczania. Kiedy nauczamy Sprawy, nawiązujemy kontakt z drugą istotą ludzką. Nie nauczamy tylko w sposób abstrakcyjny. Pomyślcie o uczuciach, jakie żywicie do kogoś, kogo kochacie – bliskiego przyjaciela, waszej mamy czy taty, braci i sióstr, męża czy żony, waszych dzieci. Te uczucia są jak najbardziej prawdziwe. Oczywiście nierozsądne byłoby wierzyć, że moglibyśmy kochać kogoś nieznanego z taką samą intensywnością, z jaką kochamy tych, którzy są nam bliscy. Kluczowe jest jednak rozumienie, że nauczając, wyrażamy naszą miłość do ludzkości, a ona z kolei powinna przekładać się na miłość do poszczególnych członków rasy ludzkiej. Nie wystarczy, abyśmy odczuwali jakąś abstrakcyjną miłość do abstrakcyjnego i wyidealizowanego wyobrażenia ludzkości.

W tej sytuacji należy zadać sobie pewne ważne pytanie: z jakiego powodu mielibyśmy nie kochać osoby, nawet obcej, która wszakże jest wystarczająco zainteresowana, aby słuchać przesłania Bahá'u'lláha? Rozważając to pytanie, pomyślcie o 'Abdu'l-Basze i Jego miłości do ludzkości. Czyż nie obdarzał On miłością i życzliwością każdą istotę ludzką, którą napotkał?

Aby pogłębić swe rozumienie siły miłości w nauczaniu Sprawy zdecydujcie, czy poniższe stwierdzenia są prawdziwe:

- _____ Słowa to słowa. Mają one taki sam wpływ niezależnie od tego, czy wypowiadamy je z miłością w sercu, czy nie.
- _____ Kiedy słowa są przyodziane w miłość, mają większy wpływ na serce słuchacza.
- _____ Możemy kochać jedynie kogoś, kogo znamy, na przykład naszą matkę lub ojca, albo bliskiego przyjaciela.
- _____ Możliwe jest kochać osobę, którą mało znamy.
- _____ Okazywanie miłości każdej istocie ludzkiej jest niemożliwe, chyba że jest się kimś w rodzaju świętego.
- _____ Kochać ludzkość oznacza kochać każdą istotę ludzką z taką samą intensywnością.
- _____ Sam fakt, że dana osoba, której nie znasz, znajduje czas, aby zaangażować się w rozmowę z wami o Wierze, wzbudza w waszych sercach miłość do tej osoby.
- _____ Sprzecznością jest powiedzieć: „Kocham ludzkość, ale nie zależy mi na nauczaniu kogokolwiek i oferowaniu mu wielkich dobrodziejstw, które są wynikiem przyjęcia Bahá'u'lláha jako Objawiciela Bożego na dzień dzisiejszy”.

- _____ Jeśli nie nauczamy Sprawy, to dlatego, że nie mamy wystarczająco dużo miłości do ludzkości.
- _____ To nie jest tak, że ci, którzy wahają się co do nauczania Sprawy, nie kochają ludzkości. Mogą istnieć inne czynniki, takie jak lęk, brak pewności siebie lub nieśmiałość, które powstrzymują osobę pełną miłości od nauczania.
- _____ Powinniśmy nauczać tylko naszych przyjaciół, a nie tych, których nie znamy.
- _____ Powinniśmy kochać wszystkich, których nauczamy.
- _____ Jeśli czujemy, że nie mamy wystarczająco dużo miłości do ludzkości, nie powinniśmy nauczać.
- _____ Akt nauczania zwiększa naszą miłość do innych istot ludzkich. Dlatego nie powinniśmy czynić z niewystarczającej ilości miłości wymówki, by nie nauczać.
- _____ To nasza miłość do Boga zobowiązuje nas do podjęcia świętego obowiązku nauczania Wiary, a nasza miłość do Niego tworzy w naszych sercach miłość do ludzkości.

ROZDZIAŁ 28

Mówiliśmy, że kiedy nauczamy, przekładamy naszą miłość do ludzkości na miłość do jednego lub więcej jej pojedynczych członków. Siła miłości znajduje wyraz, gdy jest skierowana ku czemuś lub komuś. Powinniśmy jednak pamiętać, że miłość sama w sobie nie jest ograniczona. Miłość jest Nielimitowana, bezgraniczna, nieskończona. Ta nieskończona miłość nie może być odpowiednio wyrażona, gdy jest ograniczona wąskimi i restrykcyjnymi pobudkami. ‘Abdu’l-Bahá mówi nam, że kiedy kogoś kochamy, „niech to będzie z promieniem Nieskończonej Miłości! Niech to będzie w Bogu i ze względu na Boga!”. Miłość do Boga jest „uświęcona ponad ludzkie pojęcia i wyobrażenia”. Powinniśmy „rzucić światło bezgranicznej miłości na każdą istotę ludzką”, którą spotykamy, mówi ‘Abdu’l-Bahá. Zapamiętajmy następujący cytat:

„O płomieniu miłości Boga! Promień musi rzucać światło i słońce musi wschodzić; księżyc w pełni musi świecić i gwiazda musi błyszczeć. Ponieważ jesteś promieniem, błagaj Pana, aby umożliwił ci dawanie światła i oświecenia, abyś rozjaśniał horyzonty i trawił świat ogniem miłości Boga. Pokładam nadzieję, że zdołasz uzyskać taką pozycję, ba, a nawet ją przewyższyć”²⁸.

ROZDZIAŁ 29

Na zakończenie tej części powinniśmy przypomnieć sobie o ważnym fakcie, którego wszyscy doświadczyliśmy w naszym życiu, a mianowicie, że bez boskiej pomocy nie można niczego osiągnąć. Kiedy nauczamy Sprawy, musimy zatem być zawsze świadomi boskiej pomocy i szukać siły u zastępów Najwyższego Zgromadzenia. Poniżej znajduje się tylko kilka

z wielu fragmentów z Pism poświęconych temu tematowi. Zachęcamy do nauczenia się ich na pamięć, jeśli nie uczyniliście tego przy wcześniejszych okazjach.

„Na Bożą sprawiedliwość! Na każdego, kto w ten Dzień otwiera usta i wspomina imię swojego Pana, zstąpią z nieba Mojego Imienia – Wszechwiedzącego, Wszechmądręgo – hufce Boskiej inspiracji. Zstąpi też na niego Gromada z Wysokości, a każdy w niej wznosił będzie kielich czystego światła. Tak przeznaczone zostało z góry w królestwie Bożego Objawienia z rozkazu Tego, którego jest Przewspaniały, Najpotężniejszy”²⁹.

„On zaprawdę wspomóże każdego, kto Jemu pomaga i wspomni każdego, kto Jego wspomina. Temu świadczy ta Tablica, która rozsiała wspaniałość milującej życzliwości waszego Pana, Wszechchwalebne, Wszechnakazującego”³⁰.

„Powiedz: Strzeżcie się, O ludu Bahy, by potężni na ziemi nie skradli wam waszej siły, czy też ci, którzy rządzą światem nie wypełnili was strachem. Złóżcie zaufanie w Bogu i powierzcie wasze sprawy Jego pieczy. On, zaprawdę, uczyni was zwycięskimi mocą prawdy i On, zaprawdę jest potężny, by czynić to, czego zapagnie i w Jego garści są wodze wszechmocnej potęgi”³¹.

„Na Boga, poza Którym nie ma innego Boga! Jeśli ktokolwiek powstanie dla triumfu naszej Sprawy, Bóg uczyni go zwycięskim, choćby dziesiątki tysięcy wrogów sprzysięgły się przeciwko niemu. I jeśli jego miłość do Mnie stanie się silniejsza, Bóg ustanowi jego przewagę nad wszystkimi mocami ziemi i nieba. W ten oto sposób tchnęliśmy ducha mocy we wszystkie regiony”³².

„Przyjdzie On wam z pomocą z niewidzialnymi zastępami i wspomóże was armiami natchnienia z zastępu na wysokości, wyśle wam słodkie perfumy z najwyższego Raju i powieje czystymi podmuchami płynącymi od różanych ogrodów Kompanii na wysokości. Tehnie On w wasze serca ducha życia i spowoduje, że wstąpicie na Arkę zbawienia i objawi wam swe jasne dowody i znaki. Zaprawdę jest to obfita łaska. Zaprawdę jest to zwycięstwo, któremu nikt nie zaprzeczy”³³.

„O wy, służebnicy Świętego Przybytku! Zwycięskie zastępy Niebiańskiego Zgromadzenia ustawione w szyku w Królestwach na wysokości, stoją w gotowości i oczekiwaniu, by pomóc i zapewnić zwycięstwo temu walecznemu jeźdźcowi, który z zaufaniem spina konia pędząc na arenę służby. Dobrze się dzieje temu nieustraszonemu wojownikowi, który uzbrojony w moc prawdziwej Wiedzy, spieszy na plac boju, rozprasza armie ignorancji i rozpędza hordy błędu; który trzyma wysoko Sztandar Boskiego Przewodnictwa i daje sygnał na Rogu Zwycięstwa. Na prawość Pana! On osiągnął chwalebny triumf i uzyskał prawdziwe zwycięstwo”³⁴.

PRZYPISY

1. *Wybór Pism 'Abdu'l-Bahy*, Wydawnictwo Bahá'í, 2021, nr 177:1
2. *Tablets of Abdul-Baha Abbas*, New York: Bahá'í Publishing Committee, 1915, 1940 printing, tom 2, str. 473 (uwierzytelnione tłumaczenie angielskie)
3. *Wybór Pism 'Abdu'l-Bahy*, nr 142:9
4. Z listu z dnia 27 marca 1933 roku napisanego w imieniu Shoghiego Effendiego do pewnego Lokalnego Zgromadzenia Duchowego, opublikowanego w: *Bahá'í News*, nr 73 (maj 1933), str. 2
5. *Tablets of Abdul-Baha Abbas*, New York: Bahá'í Publishing Committee, 1916, 1930 printing, tom 3, str. 716–17 (uwierzytelnione tłumaczenie angielskie)
6. *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, *bahairesearch.com*, 2019, nr 13:4
7. Bahá'u'lláh, w: *Kitáb-i-Aqdas: Najświętsza Księga*, Wydawnictwo Bahá'í, 2023, akapit 38; również w: *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, Wydawnictwo Bahá'í, (2019), nr 71:1
8. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, nr 144:1
9. *Ibid.*, 158 :1
10. *Ibid.*, 154 :2
11. *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, *bahairesearch.com*, 2019, nr 13:9
12. *Tablets of Abdul-Baha Abbas*, New York: Bahá'í Publishing Committee, 1909, 1930 printing, tom 1, str. 194 (uwierzytelnione tłumaczenie angielskie)
13. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, nr 115:3
14. *Ibid.*, 139:5
15. *Ibid.*, 129:6
16. *Ibid.*, 99:1
17. *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, *bahairesearch.com*, 2019, nr 9:10
18. *Prayers and Meditations by Bahá'u'lláh*, Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1987, 2008 printing), 179:5
19. *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, *bahairesearch.com*, 2019, nr 9:12
20. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, nr 74:1

21. *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, bahairesearch.com, 2019, nr 11:30
22. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, nr 147:2
23. Bahá'u'lláh, cytowany przez Shoghię Effendiego, *Nadejście Boskiej Sprawiedliwości*, Wydawnictwo Bahá'í, bahairesearch.com, 2019, akapit 114
24. *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, bahairesearch.com, 2019, nr 13:18
25. Z listu z dnia 16 lutego 1932 roku napisanego w imieniu Shoghię Effendiego do pojedynczego wyznawcy, opublikowanego w: *The Importance of Deepening Our Knowledge and Understanding of the Faith: A Compilation of Extracts from the Writings of Bahá'u'lláh, the Báb and 'Abdu'l-Bahá and the Letters of Shoghi Effendi and the Universal House of Justice*, opracowanego przez Dział Badań Powszechnego Domu Sprawiedliwości, Ingleside: Bahá'í Publications Australia, 2021, nr 103, str. 48–49
26. Z listu z dnia 25 kwietnia 1926 roku napisanego w imieniu Shoghię Effendiego do pojedynczego wyznawcy, *ibid.*, nr 93, str 44; również w: „The Universal House of Justice: A Compilation Prepared by the Research Department of the Universal House of Justice” (luty 2021), akapit 58:13
27. Z przemówienia wygłoszonego 16 i 17 października 1911 roku, opublikowanego w: *Mowy Paryskie: Przemówienia wygłoszone przez 'Abdu'l-Bahę w 1911 roku*, Skonpres, 2011, nr 1:13
28. Z Tablicy 'Abdu'l-Bahy (uwierzytelnione tłumaczenie angielskie)
29. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, nr 129:3
30. Bahá'u'lláh, cytowany przez Shoghię Effendiego, *Nadejście Boskiej Sprawiedliwości*, akapit 109
31. *Ibid.*, akapit 113
32. Bahá'u'lláh, cytowany przez Shoghię Effendiego, *The World Order of Bahá'u'lláh: Selected Letters*, Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1991, 2012 printing, str. 106
33. *Wybór Pism 'Abdu'l-Bahy*, nr 157:4
34. *Ibid.*, nr 208:1

Cechy i postawy niezbędne w nauczaniu

Cel

Zastanowienie się nad cechami i postawami
potrzebnymi do skutecznego nauczania Wiary

ROZDZIAŁ 1

Krocząc ścieżką służby wyznaczoną przez niniejszą sekwencję kursów, nie tylko zdobyliście wiedzę, umiejętności i zdolności, których ona wymaga, ale także uzyskaliście wgląd w niektóre cechy duchowe i postawy niezbędne do czynienia stałych postępów. Zastanawialiśmy się nad kilkoma takimi cechami i postawami we wcześniejszych kursach, ale tutaj rozważymy kilka szczególnych, ponieważ odnoszą się one do świętego aktu nauczania. Jak to zostało podkreślone w poprzedniej części, nigdy nie powinniśmy zapominać, że „bycie” i „działanie” są wzajemnie uzupełniającymi się i nierozłącznymi aspektami życia duchowego. Nasze wysiłki zmierzające do udoskonalenia naszego wewnętrznego stanu i rozwinięcia duchowych cech, kluczowych dla naszego stanu istnienia, muszą znaleźć swój wyraz na polu służby. Musimy zatem powstać, aby nauczać, mając pewność, że czyniąc to, duchowe cechy, które mają wyróżniać ten święty akt, zostaną w nas jeszcze bardziej umocnione. W tym świetle wymieńcie niektóre z cech, które waszym zdaniem powinniśmy starać się przejawiać w coraz większym stopniu, jeśli mamy stawać się coraz bardziej skutecznymi narzędziami rozpowszechniania Wiary.

W kolejnych rozdziałach przedstawione zostaną krótkie cytaty odnoszące się do kilku cech duchowych, z których część z pewnością wymieniliście powyżej. Pytania i ćwiczenia zawarte w każdym rozdziale pomogą wam zbadać, w jaki sposób rozwój danej cechy zwiększa waszą skuteczność w nauczaniu Sprawy. Ważne jest, aby w tym miejscu wyraźnie zaznaczyć, że nasze dyskusje nie będą koncentrować się na osiągnięciu doskonałości, ale na dążeniu do niej. Na przykład w następnym rozdziale poświęcimy uwagę temu, w jaki sposób zwiększenie czystości naszego serca wzmacnia wysiłki na polu nauczania, co nie ma sugerować, że jeśli ktoś nie jest kwintesencją czystości serca, to nie może nauczać. Oczywiście pisma wskazują nam drogę ku doskonałości, ponieważ jeśli nie będziemy świadomi celu, jak możemy dążyć do jego osiągnięcia?

ROZDZIAŁ 2

W jednej ze swoich Tablic, wzywając nas do rozpowszechniania nauk, ‘Abdu’l-Bahá mówi:

„Cel jest taki: intencja nauczyciela musi być czysta, jego serce niezależne, jego duch pobudzony, jego myśl opanowana, jego postanowienie stanowcze, jego wielkoduszność wywyższona, a w miłości Bożej musi być jaśniejszą pochodnią”¹.

W innej Tablicy nawołuje nas On:

„...stańcie się uświęceni ponad ten świat i oczyszczeni od niego i jego mieszkańców; niech wasze intencje działają dla dobra wszystkich; odetnijcie wasze przywiązanie do ziemi i niczym esencja ducha stańcie się lekcy i delikatni. Następnie ze stanowczym postanowieniem, czystym sercem, rozradowanym duchem i elokwentnym językiem, poświęćcie swój czas na głoszenie boskich zasad. . .”².

Jak sądzicie, dlaczego czystość serca i czystość intencji są tak istotne w nauczaniu? A co jeśli nasze intencje nie są czyste, ale jesteśmy niezwykle dobrzy w udawaniu i przekonywaniu innych, że tak jest? Niektóre z nieczystych intencji, które łatwo przychodzą na myśl w związku z nauczaniem, to poczucie wyższości, pragnienie uznania czy ambicja. Czy możecie wyjaśnić, w jaki sposób każda z tych cech wpływa na akt nauczania?

1. Poczucie wyższości: _____
_____
_____
_____
2. Pragnienie uznania: _____
_____
_____
_____
3. Ambicja: _____
_____
_____
_____

ROZDZIAŁ 3

List napisany w imieniu Strażnika stwierdza:

„Mistrz zapewnił nas, że kiedy zapominamy o sobie i staramy się ze wszystkich swoich sił służyć Wierze i jej nauczać, otrzymujemy boskie wsparcie. To nie my wykonujemy pracę, ale to my jesteśmy narzędziami używanymi w tym czasie w celu nauczania Jego Sprawy”³.

W innym liście wyjaśnia On:

„Już jedna dojrzała dusza, z duchowym zrozumieniem i głęboką wiedzą na temat Wiary, może rozpaść cały kraj – tak wielka jest moc Sprawy, która działa poprzez czysty i pozbawiony egoizmu kanał”⁴.

Starając się dostosować nasze życie do ducha nauk, wszyscy próbujemy pozbyć się naszego ego i dążymy do bycia bezinteresownymi. W tej podróży ku bezinteresowności

musimy zdać sobie sprawę, że można wpaść w pułapkę egocentryzmu, nawet jeśli nasza motywacja jest czysta. Można być szczerze zainteresowanym postępem i dobrostanem innych, a jednocześnie kierować się pragnieniem bycia w centrum uwagi w każdej sytuacji. Delektując się myślą „Ja pomagam innym”, osoba złapana w tę pułapkę będzie kładła nacisk na „ja”, a nie na „innych” lub na akcie pomagania. Wyobraźcie sobie, że rozmawiacie z przyjacielem o Wierze. Które z poniższych stwierdzeń odzwierciedlałyby wasze myśli i uczucia, jeśli świadomie staralibyście się unikać egocentryzmu – czyli unikalibyście stawiania siebie w centrum wszystkiego?

- _____ Niech Bóg otworzy jego serce i obdarzy go prawdziwym rozumieniem.
- _____ Mam nadzieję, że moje własne niedoskonałości nie przeszkodzą mu w rozpoznaniu prawdy Wiary.
- _____ Nauczanie to wspaniałe uczucie. Czuję się świetnie, kiedy przekonuję kogoś do prawdy.
- _____ Po tym wszystkim, co dla niego zrobiłem, wyjaśniając wszystko tak dokładnie, lepiej, żeby został bahaitą.
- _____ Mam nadzieję, że mój przyjaciel rozpozna Bahá'u'lláha i poczuje tę samą radość, którą ja odczuwam służąc Jego Sprawie.
- _____ O Boże, umieść proszę w moim umyśle odpowiednie myśli i daj mi właściwe słowa, abym mógł dzielić się naukami w sposób, który dotknie jego serca.

ROZDZIAŁ 4

‘Abdu’l-Bahá mówi nam:

„Wzniescie swe serca ponad sprawy obecne i popatrzcie okiem wiary w przyszłość! Dzisiaj jest czas siewu: ziarno dopiero spada na glebę. Lecz nadejdzie taki dzień, w którym wyrosnie wspaniałe drzewo o gałęziach ciężkich od owoców. Już dziś radujcie się świtem tego dnia i podążajcie za tą jutrzeńką; starajcie się zdać sobie sprawę z jej mocy, która jest naprawdę cudowna! Bóg was niezwykle ubogacił wielkim zaszczytem i w waszych sercach umieścił jaśniejącą gwiazdę, której światłość rozpromieni cały świat”⁵.

Rada Strażnika dla nas jest następująca:

„Powinieneś zatem starać się ze wszystkich sił nosić w sobie płonąca pochodnię wiary, ponieważ dzięki niej z pewnością znajdziesz przewodnictwo, siłę i ostateczny sukces”⁶.

Z pewnością zgodzicie się, że w chwili, gdy ktoś rozpoznaje Bahá'u'lláha jako Objawiciela Bożego na dzień dzisiejszy, iskra wiary zostaje rozpalona w jego sercu. Zgodzicie się również, że ci, którzy nauczają, muszą być narzędziami, dzięki którym ta iskra zostaje rozpalona. Ale co jeśli płomień wiary nie płonie w naszych własnych sercach? Czym mamy rozpaścić iskrę w sercu słuchacza? Możemy wdawać się w najbardziej wciągające rozmowy i wygłaszać najbardziej elokwentne stwierdzenia, ale bez wiary będą one miały niewielki wpływ, ponieważ słuchacz wyczuwa, czy naprawdę wierzymy w to, co mówimy. A im jaśniej

pochođnia wiary płonie w naszych sercach, tym większa jest moŹliwość, Źe pomoŹemy innym rozpoznać Bahá'u'lláha. W co jednak musimy wierzyó, gdy wkracamy na pole nauczania? Czy moŹecie wymienić kilka przykłađów? Kilka odpowiedzi zostało podanych dla ułaťwienia.

1. Wiara w moc boskiego wsparcia
2. Wiara w to, Źe nauki Bahá'u'lláha sá tym, czego ludzkość naprawdę potrzebuje
3. Wiara w zdolność kaŹdej duszy do rozpoznania Bahá'u'lláha
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____
9. _____
10. _____

ROZDZIAŁ 5

‘Abdu’l-Bahá wzywa nas:

„Mówcie zatem; mówcie z wielką odwagą na kaŹdym spotkaniu. Gdy macie rozpocząó swą przemowę, zwróócie się najpierw do Bahá’u’lláha i proócie o wsparóie Ducha Świótego, potem otwórcie usta i powiedzcie to, co podpowiedziane bęđdzie waszemu sercu; czyńócie to jednak z najwyŹszą odwagą, godnoócią i przekonaniem”⁷.

Z kolei w liócie napisanym w imieniu StraŹnika czytamy:

„Nauczyciel bahaicki musi byó pelen ufnoóci. W tym tkwi jego siła i tajemnica jego sukcesu. Pomimo, iŹ działasz w pojedynkę i bez wzglódu na to, jak wielka moŹe byó apatia otaczających Cię ludzi, powinieneó wierzyó, Źe zastępy Królestwa sá po twojej stronie i Źe dzióki ich pomocy z pewnoócią pokonasz siły ciemnoóci, które stoją przed Sprawą BoŹą. Wytrwaj wióec, bąđŹ szczęóliwy i pelen ufnoóci”⁸.

Stawianie czoła nowym sytuacjom, nie zwaŹanie na nasze własne ograniczenia, rozmawianie o Wierze z tymi, których dopiero co poznaliómy, dzielenie się z naszymi bliŹnimi tym, co uwaŹamy za najcenniejsze, zdajác sobie sprawę, Źe moŹe to zostaó odrzucone – wszystko to wymaga odwagi. Odwagę znajdujemy oczywiócie wtedy, gdy ufamy Bogu i całkowicie na Nim polegamy. Świadomoóó, Źe On nas poprowadzi i bęđzie nas wspierał, daje nam siłę do podejmowania zadań, których inaczej byómy się obawiali. Co się stanie, jeóli nie bęđziemy odwaŹni podczas nauczania Sprawy? Czy stracimy nadarŹające się okazje? Podajcie kilka przykłađów tego, w jakim stopniu odwaga jest potrzebna w nauczaniu.

---

jasnym myśleniem, posuwamy się naprzód. Co powiedzieć, a czego nie mówić, jak najlepiej postępować w delikatnych sytuacjach i jak odpowiadać na pytania – wszystkie te decyzje muszą być podejmowane z mądrością. Mądrość nie powinna jednak stać się wymówką dla braku działania. Nie powinniśmy wyrobić w sobie nawyku ciągłego powtarzania: „Zrobienie tego byłoby nierozsądne. Zrobienie tamtego też byłoby nierozważne”. Poniżej znajduje się kilka sytuacji, w których możecie się znaleźć. Jak myślicie, jaki byłby najbardziej rozsądny sposób poradzenia sobie w każdej z nich?

1. Prowadzicie rozmowę na temat Wiary z dwiema osobami. W miarę jak wasza dyskusja się rozwija, staje się jasne, że jedna z nich jest zainteresowana Wiarą, ale druga nie. Co robicie?

---

2. Spotykacie kogoś na zebraniu i nawiązujecie rozmowę na temat Wiary. Chociaż osoba ta słucha was uważnie, nie mówi zbyt wiele ani nie zadaje żadnych pytań. Co robicie?

---

3. Ktoś, kto wydaje się być bardzo zainteresowany Wiarą, zaprasza was do swojego domu, aby móc dowiedzieć się więcej. Przedstawiacie tej osobie różne aspekty nauki, i wizyta wydaje się przebiegać pomyślnie. Osoba ta mówi wam, że bardzo podoba jej się to, co usłyszała i że jej zdaniem Wiara jest odpowiedzią na problemy ludzkości. Następnie prosi was, abyście dali jej zestaw broszur na temat Wiary, aby mogła je rozdać na wiecu politycznym, w którym będzie brała udział następnego dnia. Co robicie?

---

4. Uczestniczycie w dwutygodniowej kampanii w waszej wiosce. Jej celem jest zwiększenie liczby osób zaangażowanych w działania na rzecz budowania wspólnoty oraz zaproszenie otwartych dusz do przyjęcia Sprawy. Oczywiście wiele rodzin jest już świadomych bahaickich działań w wiosce, a nawet w jakiś sposób z nimi powiązanych, a wy spędzacie dni kampanii odwiedzając poszczególne domostwa i rozmawiając z członkami rodzin na tematy dostosowane do ich otwartości. Wieczorami odbywają się spotkania otwarte dla wszystkich w wiosce, podczas których omawiane są różne aspekty nauk Wiary i ich implikacje dla życia wspólnoty.

Pewnego wieczoru ktoś z obecnych na spotkaniu zadaje wam pytanie dotyczące konkretnego bahaickiego prawa. Odpowiadacie mu, ale on nie przyjmuje waszego wyjaśnienia. Następnie kilku innych uczestników kampanii próbuje odpowiedzieć na jego pytanie, ale po chwili staje się jasne, że osoba ta usiłuje jedynie zdyskredytować Wiarę w oczach wszystkich obecnych. Co robicie?

---

5. Jesteście członkami zespołu odwiedzającego domostwa na danym osiedlu z nadzieją na zwiększenie liczby dzieci uczestniczących w zajęciach poświęconych ich duchowej edukacji. Większość rodzin jest świadoma zajęć, które zostały już utworzone, przychylnie patrzy na ten rozwój na osiedlu i jest chętna, aby dowiedzieć się o zajęciach czegoś więcej. Podczas waszych wizyt skupiacie się głównie na pewnych pojęciach edukacyjnych zawartych w pismach bahaickich, co wywołuje ożywione dyskusje z rodzicami. Jednak w jednym z domów odwiedzający krewny wyraża zaniepokojenie, twierdząc, że na zajęciach próbujecie nawracać dzieci na Wiarę. Co robicie?

---

6. Pewien młody człowiek, który już od jakiegoś czasu studiuje kursy instytutu i służy jako animator grupy młodszej młodzieży, postanowił przystąpić do Wiary. Jednak jego rodzice są zaniepokojeni decyzją swego syna. Co robicie?

ROZDZIAŁ 7

Bahá'u'lláh mówi nam:

„Gdyby którykolwiek z was nie był w stanie pojąć jakiejś prawdy lub starał się usilnie ją zrozumieć, w rozmowie z nim niech emanuje z was duch wielkiej przychylności i dobrej woli. Pomagajcie mu dostrzec tę prawdę, a w najdrobniejszym stopniu nie poczytujcie sobie tego za oznakę swojej nad nim przewagi czy posiadania większych zdolności”¹².

W innym fragmencie napomina nas On:

„Obcuj ze wszystkimi ludźmi, o ludu Bahy, w duchu życzliwości i solidarności. Gdyby wiadoma wam była jakaś konkretna prawda, gdybyście posiadali jakiś klejnot, którego inni są pozbawieni, podzielcie się z nimi w języku bardzo uprzejmym i pełnym dobrej woli. Jeżeli zostanie przyjęty, jeżeli spełni swoją funkcję, wówczas osiągnęliście swój cel. Jeżeli zaś ktoś go odtrąci, zostawcie go samemu sobie i błagajcie Boga, by go poprowadził. Baczcie, byście nie potraktowali go nieuprzejmie. Bowiem przyjazny język to magnes ludzkich serc. Jest on chlebem ducha, przyobleka słowa w znaczenie, jest fontanną światła mądrości i zrozumienia”¹³.

Wszyscy staramy się okazywać miłą życzliwość i cierpliwość w naszych kontaktach z ludźmi. Jednakże nie powinniśmy mylić życzliwości z innymi cechami. Na przykład, czasami to, co wydaje się być życzliwością, może w rzeczywistości być paternalizmem. Osoba, która ma trudności z rozpoznawaniem zdolności ludzi i często traktuje ich uprzejmie, ale w taki sposób, jakby byli dziećmi, zachowuje się paternalistycznie. Hipokryzja może również wyglądać na życzliwość: można okazywać najwyższą, pełną miłości uprzejmość, ale tak naprawdę mieć na uwadze tylko swoje własne korzyści. Podobnie jak życzliwość, cierpliwość również może być czasem nadużywana. Na przykład może być wymówką dla niedbałości. Aby głębiej zastanowić się nad tymi zagadnieniami, wykonajcie poniższe ćwiczenie.

1. Wyjaśniam komuś nauki Wiary z wielką życzliwością, lecz gdy pod koniec rozmowy osoba ta wyraża pewne różnice zdań, odczuwacie zdenerwowanie. Czy wasza życzliwość była szczerą? _____

2. Podczas prezentowania Wiary tym, którzy posiadają niższe niż wasze wykształcenie, zatrzymujecie się co jakiś czas i mówicie: „Czy rozumiesz, mój drogi?”. Czy to jest życzliwość, czy paternalizm? _____
3. Przedstawiacie Wiarę komuś z niskim wykształceniem. Uznajecie, że wiele głębokich pojęć zawartych w Pismach będzie dla tej osoby zbyt trudnych do zrozumienia, więc redukujecie przesłanie Bahá'u'lláha do kilku prostych idei. Czy to jest życzliwość, czy paternalizm? _____
4. Przedstawiacie Wiarę komuś z niskim wykształceniem. Chociaż wymaga to czasu, dokładnie przedstawiacie tej osobie podstawowe prawdy Wiary, czytając z nią odpowiednie fragmenty z Pism i omawiając ich znaczenie. Czy jest to cierpliwość, czy paternalizm? _____
5. Jedna z waszych sąsiadek wydaje się być otwarta na Wiarę, więc postanawiacie zaangażować ją w serię rozmów. W trakcie waszych konwersacji, z wielką życzliwością pomagacie jej nabrać uznania dla znaczenia bahaickich nauk i pielęgnujecie jej rozumienie, dopóki nie rozpoznaje ona Bahá'u'lláha. Po tym, jak dołącza do wspólnoty, kontynuujecie pielęgnowanie jej i wspieracie ją, podczas gdy ona dowiaduje się więcej o naukach i zaczyna dzielić się nimi z innymi. Czy to jest paternalizm? _____
6. Podczas kampanii odwiedzania domostw na pobliskim osiedlu spotykacie ojca, który wydaje się być bardzo zainteresowany poznaniem Wiary. Po krótkiej rozmowie mówi wam, że podoba mu się to, co usłyszał i prosi o jakąś literaturę do poczytania. Dajecie mu niewielką książkę z wprowadzeniem i postanawiacie, że ponieważ wydaje się być bardzo zapracowany, poczekać kilka miesięcy, zanim ponownie go odwiedzicie. Czy to jest cierpliwość, czy niedbałość? _____

Czy możecie podać przykłady innych sytuacji, w których paternalizm lub hipokryzja mogą występować pod postacią życzliwości, albo niedbałość pod postacią cierpliwości?

ROZDZIAŁ 8

Bahá'u'lláh oświadcza:

„Jeżeli wyruszą uczyć Mojej Sprawy, muszą poddać się ożywczemu tchnieniu Nieskrępowanego i upowszechniać ją wzdłuż i wszerz po ziemi z ambitnym postanowieniem, z umysłami skupionymi całkowicie na Nim, z sercami w pełni oderwanymi i niezależnymi od wszystkich rzeczy i z duszami uświęconymi od świata i jego marności. Godzi im się jako najlepszy prowiant na drogę wybrać ufność w Bogu i okryć się płaszczem miłości do swojego Pana, Najwyższego, Przewspaniałego. Jeżeli tak uczynią, ich słowa będą wywierać wpływ na ich słuchaczy”¹⁴.

‘Abdu’l-Bahá mówi:

„Będą oni pracować nieustannie, dzień i noc, nie zważając na nieszczęścia i niedole, bez wytchnienia w swych wysiłkach i szukania odpoczynku, lekceważąc wszelki spokój i wygodę i uniezależnieni oraz nieskalani, poświęcą każdy ulotny moment swego życia na rozprzestrzenianie boskich aromatów i wychwalanie świętego Słowa Boga”¹⁵.

Wiemy już z naszego studiowania Książki 2, że uniezależnienie się jest wymogiem radosnego nauczania. Podczas gdy mamy nadzieję, że służba, którą wykonujemy, przyniesie godne rezultaty, zdajemy sobie sprawę, że jeśli będziemy zbyt przywiązani do wyników, jeśli będziemy nadmiernie odczuwać wpływ pochwał lub krytyki, stracimy radość, która ożywia nasze kroki. Uzupelnienie poniższych zdań pomoże wam głębiej zastanowić się nad tym, co oznacza bycie uniezależnionym, gdy wkraczamy na pole nauczania.

1. Jeśli wyruszamy nauczać Sprawy, powinniśmy poddać się _____
_____.
2. Jeśli wyruszamy nauczać Sprawy, nasze umysły powinny być _____
_____.
3. Jeśli wyruszamy nauczać Sprawy, nasze serca powinny być _____
_____ i uniezależnione od _____.
4. Jeśli wyruszamy nauczać Sprawy, nasze dusze powinny być _____
_____.
5. Jako najlepszy prowiant na drogę powinniśmy wybrać _____
_____.
6. Powinniśmy okryć się _____.
7. Po wkroczeniu na pole służby powinniśmy pracować _____,
dzień i noc.
8. Nie powinniśmy zważać ani na _____, ani na _____,
nie powinniśmy szukać _____, i powinniśmy lekceważyć wszelki
_____.
9. Uniezależnieni oraz nieskalani, powinniśmy poświęcić _____
_____ swego życia na _____
_____ i _____
_____.

ROZDZIAŁ 9

Bahá'u'lláh mówi nam:

„Zakrzyknij i z taką gorliwością, takim zapalem, wezwij ludzi do Tego, któren jest wszechwładnym Panem wszystkich światów, żebyś ich wszystkich rozpalil”¹⁶.

Shoghi Effendi wzywa nas:

„... Powstańmy, aby nauczać Jego Sprawy z prawością, przekonaniem, zrozumieniem i werwą. Niech będzie to najważniejszym i najpilniejszym obowiązkiem każdego bahaity. Uczynmy to dominującą pasją naszego życia”¹⁷.

Jeśli mamy odnieść sukces w naszych wysiłkach prowadzenia wielkiej rzeszy ludzi do oceanu Objawienia Bahá'u'lláha, musimy kierować się pasją nauczania Wiary. Nasze serca muszą być rozpalone entuzjazmem, bo jak mamy przekazać radość z bycia bahaitą, jeśli sami nie jesteśmy radośni i entuzjastyczni? Jednakże w naszym zapale do dzielenia się przesłaniem Bahá'u'lláha z innymi powinniśmy uważać, aby nie przekroczyć granic stosowności i nie zniechęcić tych, których chcemy nauczać. Słowo, które często słyszy się w tym kontekście to „nawracanie”, co oznacza wywieranie nadmiernej presji na kogoś, aby zmienił swoją Wiarę. Bahaitom surowo zabrania się nawracania innych. Jednakże podczas gdy unikamy nawracania, nie powinniśmy być tak bierni i tak nieprzekonywujący, aby nasze wysiłki w nauczaniu nie przynosiły żadnych efektów.

Aby pomóc wam zastanowić się nad różnicą między pasją do nauczania a nawracaniem, przeczytajcie poniższe stwierdzenia i zdecydуйте, w których przypadkach przekroczylibyście granice stosowności. Oznaczcie je literą „P”. W których przypadkach byłibyście tak mało entuzjastyczni, że byłibyście nieskuteczni? Oznaczcie je literą „N”. W których przypadkach wasze podejście byłoby entuzjastyczne i mieściłoby się w granicach stosowności? Oznaczcie je literą „E”.

_____ Jesteście tak rozmiłowani w Wierze, że przy każdej nadarzającej się sposobności wprowadzacie do swoich rozmów, w sposób naturalny i z mądrością, bahaickie zasady i nauki. Kiedy jest to stosowne, wspominacie, że źródłem waszych poglądów są nauki Bahá'u'lláha.

_____ Jesteście tak entuzjastyczni, że nawet jeśli ludzie nie chcą słuchać waszej prezentacji na temat Wiary, to praktycznie ich do tego zmuszacie.

_____ Nie chcecie, aby ludzie myśleli, że jesteście fanatykami swojej religii, więc nawet jeśli pytają was o Wiarę, udzielacie tylko krótkiej odpowiedzi. Jeśli nalegają i pytają ponownie, to w końcu dajecie im książkę i mówicie, aby sami sobie poczytali.

_____ Zorganizowano kampanię nauczania Wiary w kilku wioskach, gdzie ludzie są bardzo otwarci i przychylni. Wasz zespół postanawia, że najlepszym podejściem jest przejście od domu do domu i przedstawienie Wiary, ponieważ tak naprawdę większość ludzi byłaby zawiedziona, gdybyście odwiedzili ich sąsiadów, a nie odwiedzili ich.

- _____ Niedawno rozpoczęła się intensywna kampania w sąsiedniej wiosce, mająca na celu omówienie z osobami nowo zadeklarowanymi w Wierze tematów, które pogłębiłyby ich wiedzę na temat nauk. Udajecie się do kilku domów, ale za każdym razem słyszycie od innych członków rodziny, że tych, których szukacie, nie ma w domu. Odchodzicie, zawiedzeni.
- _____ Niedawno w sąsiedniej wiosce rozpoczęła się intensywna kampania mająca na celu przeanalizowanie z osobami nowo zapisanymi do Wiary tematów, które pogłębią ich wiedzę na temat nauk. Chociaż nie zastajecie w domu większości z tych, których szukacie, witacie się z innymi członkami rodziny, których spotykacie, a wiedząc, że ludzie w wiosce są otwarci i przychylni, pytacie, czy chcieliby porozmawiać na temat Wiary.
- _____ Jesteście członkami zespołu nauczającego w sąsiedniej wiosce, której mieszkańcy mają niewielki dostęp do edukacji i opieki medycznej, więc zespół postanawia, że najlepszym podejściem będzie podkreślanie wszystkich dobrych rzeczy, które Wiara może dla nich uczynić. Obiecujecie im, że jeśli zostaną bahaitami, pomożecie im założyć szkołę podstawową dla ich dzieci i małą przychodnię zdrowia.
- _____ Jesteście członkami zespołu nauczającego w sąsiedniej wiosce, gdzie ludzie mają niewielki dostęp do edukacji. Pomimo tego, wierzycie w ich duchowe możliwości i nie unikacie angażowania ich w głębokie rozmowy na temat nauk Bahá'u'lláha. Wyjaśnacie członkom wiejskiej rady, w jaki sposób kursy instytutu, oparte na tych naukach, mogą pomóc w budowaniu zdolności do pracy dla polepszenia warunków życia wspólnoty. Proponujecie, że wrócicie i pomożecie małej grupie młodych ludzi w studiowaniu pierwszego kursu.
- _____ Każde spotkanie z osobami zainteresowanymi Wiarą rozpoczynacie od rozdania im kart deklaracji Wiary i zaproszenia ich do zostania członkami wspólnoty bahaickiej, gdy tylko poczują takie pragnienie.
- _____ Często rozpoczynacie spotkania z osobami zainteresowanymi Wiarą mówiąc im, że przesłanie Bahá'u'lláha jest dla całej ludzkości i że z przyjemnością podzielicie się z nimi niektórymi z Jego nauk. Dodajecie również, że nie powinni wahać się zadawać jakichkolwiek pytań, które przyjdą im na myśl, na które spróbujecie odpowiedzieć najlepiej jak potraficie. Pod koniec spotkania, jeśli wydaje się to stosowne, wyjaśnacie, co oznacza przystąpienie do Wiary, zauważając oczywiście, że jest to osobista sprawa, którą każdy sam powinien przemyśleć, bez odczuwania presji.
- _____ Każde spotkanie z osobami zainteresowanymi Wiarą rozpoczynacie od wyjaśnienia, że celem tego spotkania nie jest ich nawrócenie. Po prostu pragniecie podzielić się z nimi kilkoma ideami. Ważne jest, aby poświęcić wiele czasu na zbadanie prawdy, zanim rozważą możliwość dołączenia do wspólnoty bahaickiej.
- _____ Już od pewnego czasu nauczacie przyjaciółkę i dostrzegacie, że iskra Wiary istnieje w jej sercu, więc pewnego dnia zapraszacie ją, aby dołączyła do wspólnoty bahaickiej.

_____ Już od pewnego czasu nauczacie przyjaciółkę i dostrzegacie, że iskra Wiary istnieje w jej sercu, więc kontynuujecie zapraszanie jej do udziału w bahaickich aktywnościach, mając nadzieję, że pewnego dnia zostanie bahaitką.

_____ Jesteście członkami zespołu uczestniczącego w kampanii nauczania Wiary na waszym osiedlu. Tak naprawdę nie bierzecie udziału w dyskusjach i planowaniu, tylko spędzacie większość czasu wpatrując się w swój telefon. Kiedy kampania się rozkręca, podnosicie wzrok znad ekranu telefonu co jakiś czas, aby zobaczyć, co się dzieje i potakujecie w geście zgody innym członkom zespołu, którzy są zaangażowani w rozmowy z ludźmi z osiedla.

_____ Jesteście członkami zespołu uczestniczącego w kampanii nauczania Wiary na waszym osiedlu. Wasz zespół udaje się w miejsce publiczne a wy zatrzymujecie każdego, kto was mija i pytacie: „Czy słyszałeś o Bahá'u'lláhu?”

_____ Uczestniczycie w kampanii mającej na celu zintensyfikowanie wysiłków związanych z budowaniem wspólnoty w pewnej dzielnicy. Jako część początkowej fazy kampanii, wasza grupa – składająca się głównie z kilku przyjaciół, którzy niedawno się tam przeprowadzili – analizuje okolicę i zapoznaje się z miejscami takimi jak szkoły, parki i domy kultury, w których można spotkać młodych ludzi pragnących służyć ludzkości. Na podstawie tego, czego się dowiaduje, grupa opracowuje plan podjęcia szeregu działań: spędzania czasu w tych miejscach, organizowania prezentacji w lokalnej szkole średniej, urządzania wieczornych spotkań i odwiedzania domów osób, które wykazują zainteresowanie procesem edukacyjnym promowanym przez instytut. Podczas spotkań z młodymi ludźmi omawiacie z nimi wyjątkowe cechy okresu młodości i znaczenie kroczenia ścieżką służby, na której mogą nauczyć się pomagać innym, zwłaszcza młodszym od siebie, w zdobywaniu wiedzy, umiejętności i wartości duchowych. Zapraszacie każdego, kto chciałby dowiedzieć się więcej, do kontynuowania rozmowy na spotkaniach, które zaplanowaliście na wieczór. Przygotowujecie się, by pomóc każdemu, kto zechce, w rozpoczęciu studiowania głównej sekwencji kursów i by towarzyszyć mu w aktach służby, których się podejmie. Jesteście również świadomi, że niektórzy z nich mogą wkrótce przyjąć Wiarę i nie będziecie powstrzymywać się od zapraszania ich do dołączenia do wspólnoty bahaickiej.

_____ Uczestniczycie w kampanii mającej na celu zintensyfikowanie wysiłków związanych z budowaniem wspólnoty w pewnej dzielnicy. Jako część początkowej fazy kampanii, wasza grupa – składająca się głównie z kilku przyjaciół, którzy niedawno się tam przeprowadzili – spędza znaczną część czasu w parkach, szkołach i domach kultury, rozmawiając z młodymi ludźmi i zapraszając ich na wieczorne spotkania. Podkreślacie, że będzie mnóstwo czasu na śpiewanie i rozmowy towarzyskie, bagatelizując cel spotkania, którym jest omówienie z nimi, w jaki sposób mogą skierować swoją energię na służbę swojej wspólnoty. Jesteście przekonani, że jeśli uda wam się przyciągnąć ich zainteresowanie w ten sposób i nawiązać z nimi więzi przyjaźni, będzie wam łatwo przejść do rozmowy o wyjątkowych cechach

okresu młodości i znaczeniu kroczenia ścieżką służby. Kiedy tylko niewielka część osób biorących udział w wieczornych spotkaniach zostaje, gdy rozumieją, na co zostali zaproszeni, postanawiacie, że musicie przyciągnąć większą liczbę osób, jeśli macie osiągnąć zamierzone cele.

_____ Bierzecie udział w tygodniowej kampanii mającej na celu odwiedzenie wielu rodzin w waszej wiosce, których dzieci uczęszczają na zajęcia dla dzieci lub grupy młodszej młodzieży. Wasz zespół planuje odwiedzić sporą liczbę domów i zaprosić rodziny, które wydają się otwarte do dołączenia do wspólnoty bahaickiej. Postanawiacie, że najlepszym podejściem będzie poruszenie tylko kilku idei, o których wiecie, że przemawiają do miejscowej ludności, stroniąc od tematów, które, choć ważne, mogą budzić wątpliwości; następnie zaprosicie wszystkich członków każdego domostwa do dołączenia do wspólnoty.

_____ Bierzecie udział w tygodniowej kampanii mającej na celu odwiedzenie wielu rodzin w waszej wiosce, których dzieci uczęszczają na zajęcia dla dzieci lub grupy młodszej młodzieży i zaproszenie tych, którzy są otwarci, do dołączenia do wspólnoty bahaickiej. Wasz zespół zauważa, że większość rodzin, które odwiedza, jest chętna by rozmawiać na temat nauk bahaickich, niektórzy z nich przyjmując Sprawę szybko, inni zadając pytania, które chcieliby dokładniej zgłębić. Jesteście świadomi, że ta kampania jest częścią trwającego, długoterminowego procesu ekspansji i konsolidacji, dlatego poświęćcie niezbędny czas każdej rodzinie, odpowiadając na pojawiające się pytania i pogłębiając ich rozumienie założeń Wiary. W ten sposób, oprócz przyczyniania się do wzrostu pod względem liczby i do pomnażania działań, każda wizyta pogłębia korzenie Wiary we wspólnocie.

ROZDZIAŁ 10

Jak wspomniano wcześniej, nacisk, jaki położyliśmy na cechy duchowe w naszej dyskusji na temat nauczania, nie oznacza, że musimy być doskonali, aby nauczać Sprawę. Jesteśmy raczej wezwani, by powstać i służyć Wierze, nieustannie zastanawiając się nad naszym wewnętrznym stanem i dążąc do przejawiania w coraz wyższym stopniu takich cech, jak czystość serca, bezinteresowność, wiara, odwaga, mądrość, pełna miłości życzliwość oraz uniezależnienie się. Istnieje oczywiście wiele innych cech, które wymagają naszej uwagi – szczodrość, wielkoduszność i niezłomność, by wymienić tylko kilka z nich. Jednakże nasze rozważania tutaj byłyby niestaranne, gdybyśmy nie omówili cechy pokory.

Sposoby okazywania pokory są oczywiście delikatne. Nasze słowa i czyny nabierają mocy w miarę jak stajemy się rozmiłowani w Bogu i niepomni „siebie”, poddając się Jego Woli. ‘Abdu’l-Bahá mówi:

„Nauczyciel, gdy naucza, musi być całkowicie rozpalony, aby jego wypowiedź, niczym płomień ognia, mogła wyrzucić wpływ i pochłonąć zasłonę ego i namiętności. Musi on być również w najwyższym stopniu skromny i pokorny, aby wynieść innych na wyższy poziom, oraz zupełnie niewidoczny i usunięty w cień,

aby mógł nauczać melodią Zgromadzenia na wysokości – w przeciwnym wypadku, jego wysiłki nie przyniosą żadnego efektu”¹⁸.

Natomiast w odniesieniu do naszych wysiłków, by pomóc innym rozpoznać prawdę Sprawy, ‘Abdu’l-Bahá mówi nam:

„Zgodnie z Boskimi naukami tego wspaniałego objawienia, nie powinniśmy nikogo poniżyć i nazywać głupcem mówiąc: „Ty nie wiesz, ale ja wiem”. Powinniśmy natomiast odnosić się do innych z szacunkiem i starając się coś wyjaśnić lub wykazać powinniśmy mówić tak, jakbyśmy sami poszukiwali prawdy, mówiąc: „Mamy przed sobą te zagadnienia. Zbadajmy je i zdecydujmy, gdzie i w jakiej formie możemy znaleźć prawdę”. Nauczyciel nie powinien uważać siebie za znawcę, a innych za ignorantów. Myśl taka rodzi pychę, a ta nie wywiera dobrego wpływu. Nauczyciel nie powinien wywyższać się; ma on mówić z największą życzliwością, unізieniem i pokorą, gdyż to taka mowa wywiera wpływ i edukuje dusze”¹⁹.

Jaka jest różnica między pasją, o której mowa w pierwszym cytacie powyżej, a pasją omawianą w poprzednim rozdziale?

Wraz z innymi członkami waszej grupy przedyskutujcie, w jaki sposób pokora zwiększa wpływ wywierany przez nasze słowa. Zapiszcie kilka swoich przemyśleń.

ROZDZIAŁ 11

Nasza dyskusja w ostatnim rozdziale poruszyła inny punkt związany z pokorą, który zasługuje na naszą uwagę. Prawdą jest, że musimy nieustannie dążyć do doskonalenia naszego charakteru i poprawy naszego stanu wewnętrznego, świadomi, że skuteczność naszych wysiłków w nauczaniu zależy od przejawianych przez nas cech duchowych. Nigdy jednak nie powinniśmy zakładać, nawet przez chwilę, że to, co osiągamy na polu nauczania, jest wynikiem naszych własnych zalet. Pokora chroni nas przed nabyciem poczucia własnej ważności.

Musimy zawsze oddzielać nasze osiągnięcia w nauczaniu Sprawy od siebie samych. Każda rola, jaką odgrywamy pomagając duszy w rozpoznaniu Bahá'u'lláha jest darem danym nam przez Boga. On wybiera tych, przez których będzie działał. Możemy jedynie mieć

nadzieję, że staniemy się kanałem, przez który On będzie działał i starać się nabyć te cechy, które pozwolą nam stać się Jego narzędziem. W Słowach Ukrytych czytamy:

„Poniż się przede Mną abym łaskawie nawiedził ciebie. Powstań dla tryumfu sprawy Mojej, abys jeszcze na świecie osiągnął zwycięstwo”²⁰.

Następujący fragment listu napisanego w imieniu Shoghiego Effendiego zawiera dla nas przestrozę:

„Być może powodem, dla którego nie osiągnąłeś tak wiele na polu nauczania, jest stopień, w jakim patrzyłeś na swoje własne słabości i brak zdolności do szerzenia przesłania. Zarówno Bahá'u'lláh, jak i Mistrz wielokrotnie wzywali nas do nie zważania na nasze własne ułomności i do złożenia całego naszego zaufania w Bogu. On przyjdzie nam z pomocą, jeśli tylko powstaniemy i staniemy się aktywnym kanałem dla Bożej łaski. Czy uważasz, że to nauczyciele dokonują przeobrażeń i zmieniają ludzkie serca? Nie, z pewnością nie. Są oni jedynie czystymi duszami, które robią pierwszy krok, a następnie pozwalają duchowi Bahá'u'lláha nimi kierować i czynić z nich użytek. Jeśli którykolwiek z nich choćby przez sekundę pomyśli, że jego osiągnięcia wynikają z jego własnych zdolności, jego praca jest zakończona i zaczyna się jego upadek. Jest to tak naprawdę powód, dla którego tak wiele kompetentnych dusz po wspaniałym okresie służby nagle okazało się całkowicie bezsilnych a nawet odrzuconych przez Ducha Sprawy jako beużyteczne dusze. Kryterium jest stopień, do jakiego gotowi jesteśmy pozwolić, by wola Boża działała przez nas.

Zatem przestańcie uświadamiać sobie swoje słabości, miejcie pełną ufność w Bogu, niech wasze serca płoną pragnieniem służenia Jego misji i głoszenia Jego wezwania a zobaczycie, że elokwencja i moc zmieniania ludzkich serc przyjdą same z biegiem czasu.

Shoghi Effendi z pewnością będzie modlił się o twój sukces, jeśli postanowisz powstać i zacząć nauczać. Już sam akt powstania zjedna ci pomoc Bożą i Jego błogosławieństwa”²¹.

Czy możecie podać kilka przykładów tego, jak pycha i arogancja czynią nas nieskutecznymi w nauczaniu Sprawy?

Teraz, aby głębiej zastanowić się nad różnymi formami, jakie duma może przybierać w odniesieniu do nauczania, wykonajcie następujące ćwiczenie:

1. Realizowany jest wspólny wysiłek nauczania Wiary osób i rodzin związanych z działaniami budowania wspólnoty na pewnym osiedlu. Uczestnicy są podzieleni na zespoły i są proszeni o zastosowanie podejścia, które okazało się skuteczne przy wcześniejszych okazjach. Jeden z uczestników uważa jednak, że podejście to nie pozwala mu wykorzystać tego, co uważa on za swoje najwybitniejsze talenty. Która z poniższych reakcji świadczy o braku dumy z jego strony?

_____ Odmawia on wzięcia udziału w przedsięwzięciu, ponieważ nie pozwala mu ono na wykorzystanie jego talentów tak, jak on by tego chciał.

_____ Bierze udział w tym przedsięwzięciu z radością, współpracując z innymi uczestnikami w taki sposób, w jaki jest to konieczne i czerpiąc ze swoich innych zdolności.

_____ Próbuje doszukiwać się błędów we wspólnym przedsięwzięciu, stwierdzając, że nie stosuje ono dobrego podejścia, ponieważ nie wykorzystuje wszystkich talentów i zdolności swoich uczestników.

2. Grupa przyjaciół służących na pewnym osiedlu słyszy o podejściu do nauczania, które przynosi znakomite rezultaty na innym osiedlu w tym regionie. Która z poniższych odpowiedzi byłaby najwłaściwsza ze strony grupy, nie wyrażając ani dumy, ani braku rozważań?

_____ Dochodzą do wniosku, bez przeanalizowania podejścia, że najprawdopodobniej nie zadziała ono w ich okolicy, ponieważ panują tam inne warunki.

_____ Dochodzą do wniosku, że skoro podejście to sprawdziło się w jednym miejscu, to powinno również sprawdzić się w innym i powinno zostać przyjęte natychmiastowo i bez zmian.

_____ Analizuje uważnie dane podejście aby zobaczyć, czy jego całość lub część mogłaby zadziałać w nowym otoczeniu, i na tej podstawie wykorzystuje dane podejście i modyfikuje je w sposób, w jaki doświadczenie wskazuje, że jest to konieczne.

3. Ktoś z pewnego osiedla, gdzie proces budowania wspólnoty znacznie posunął się naprzód, odwiedza pobliskie osiedle na prośbę instytucji Wiary. Praca tam postępuje, ale nie jest zbyt zaawansowana, a osoba ta została poproszona o pomoc przyjaciołom w ich wysiłkach. Które z poniższych stwierdzeń wskazuje na brak dumy z jej strony?

_____ Daje jasno do zrozumienia przyjaciołom na danym osiedlu, że została wysłana przez instytucje, i przedstawia im długą listę wskazówek, którymi mają podążać.

_____ Nieustannie i w entuzjastycznych słowach opowiada o postępach poczynionych w miejscu, w którym mieszka, nie dając mieszkańcom osiedla, które odwiedza, żadnej możliwości podzielenia się doświadczeniami z ich własnej rzeczywistości.

_____ Słucha tego, co przyjaciele na danym osiedlu mają do powiedzenia na temat swoich doświadczeń, uczestniczy z nimi w planowaniu i działaniach oraz dzieli się, tam gdzie to stosowne, doświadczeniami zdobytymi na osiedlu, na którym mieszka, które mogą być im pomocne w wyznaczaniu kolejnych kroków.

4. Wkrótce rozpocznie się kampania na osiedlu mająca na celu zaangażowanie coraz większej liczby młodych ludzi w rozmowę o tym, jak mogą rozwijać swoje talenty i zdolności oraz przyczyniać się do rozwoju swoich wspólnot. Ci, którzy wykażą zainteresowanie, zostaną zaproszeni do studiowania kursów instytutu, by budować swoją zdolność do służby. Wszyscy uczestnicy kampanii są podzieleni na dwuosobowe zespoły. W jednym zespole bardzo doświadczona osoba jest sparowana z kimś mniej doświadczonym, który musi jeszcze nabrać odwagi i pewności siebie na tym polu. Które z poniższych świadczy o braku dumy ze strony bardziej doświadczonego członka zespołu?

_____ Często przerywa, ilekroć mniej doświadczony członek zespołu rozmawia z młodymi ludźmi i ostatecznie przerymuje rozmowę.

_____ Pozwala mniej doświadczonemu członkowi na prowadzenie większości rozmów z młodymi ludźmi, jednocześnie odnotowując w pamięci błędy, które jego zdaniem popełnia, aby móc później porozmawiać z nim o jego niedociągnięciach i nauczyć go, w jaki sposób powinno się przeprowadzać takie rozmowy.

_____ Inicjuje większość rozmów, ale szybko wciąga w nie drugiego członka, pomagając mu w nabraniu większej swobody w rozmowach z młodymi ludźmi.

ROZDZIAŁ 12

W poprzednich rozdziałach analizowaliśmy pokorę jako cechę, która zarówno nadaje naszej mowie moc wpływania na innych, jak i chroni nas przed pułapkami, które możemy napotkać w naszych wysiłkach duchowego rozwoju. Istnieje jeszcze inny znaczący wkład jaki pokora wnosi do naszego życia, który jest szczególnie adekwatny w odniesieniu do nauczania. Pokora pozwala nam podchodzić do wszystkiego, co robimy, szczególnie do naszych przedsięwzięć w służbie dla Sprawy, z postawą opartą na uczeniu się. W przypadku braku takiej postawy mamy tendencję do stawiania się ślepyimi na naszą własną niewiedzę i uważamy, że

wiemy, czego nie wiemy. Najbardziej godną pochwałą cechą tych, którzy pokornie kroczą ścieżką Boga, jest ich chęć do uczenia się.

Można by zapytać, dlaczego przyjęcie otwartego podejścia do uczenia się jest tak ważne dla tych z nas, którzy chcą skutecznie nauczać Sprawy? Aby odpowiedzieć na to pytanie, zastanówcie się nad tym, co już wiecie o nauczaniu. Czy zawsze wiecie, jakie podejście będzie najbardziej odpowiednie? Czy wiecie, co powiedzieć i jak to powiedzieć w każdej sytuacji, która wam się przydarza? Czy myślicie, że możliwe jest nauczenie się w ciągu jednego lub dwóch kursów wszystkiego, co należy wiedzieć o czynności tak świętej? Czy nauczanie można sprowadzić do jednej formuły? Z pewnością zgodzicie się, że odpowiedź na te pytania brzmi „nie”, i że jedynym rozsądnym sposobem na zwiększenie swojej skuteczności w nauczaniu jest przyjęcie postawy polegającej na ciągłym uczeniu się.

W miarę jak staramy się być coraz bardziej skuteczni w nauczaniu Sprawy, powinniśmy uważać, by nie wpaść w pułapkę spierania się z innymi członkami wspólnoty o metody nauczania i podejścia. Jeśli nie będziemy ostrożni, możemy z łatwością zaangażować się w tego rodzaju kłótnie, każdy z nas wierząc, że znalazł prawidłową „formułę”, i że jeśli nauczanie nie będzie wykonywane naszym sposobem, „sukces” jest niemożliwy.

Możemy uniknąć takiego zachowania, gdy zdamy sobie sprawę, że nauczanie Sprawy jest czymś, czego trzeba się nauczyć. Uwalniamy się od narzucanych sobie ograniczeń, gdy w każdym wysiłku związanym z nauczaniem widzimy sposobność do nabycia nowej wiedzy i pogłębienia naszego zrozumienia duchowej dynamiki z tym związanej. Nasze dyskusje z innymi bahaitami są najbardziej owocne, gdy wymieniamy się ideami, dzielimy doświadczeniami i analizujemy, co przyczynia się do skutecznego nauczania. Każdy z nas jest zachęcany, aby

„co jakiś czas zastanawiać się nad skutecznymi sposobami nauczania Wiary w ich otoczeniu.... Dusze, które otrzymały błogosławieństwo wiary, mają naturalne pragnienie dzielenia się tym darem w rozmowach z krewnymi, przyjaciółmi, kolegami z klasy, współpracownikami i tymi, których dotąd nie znały, szukając w każdym miejscu i w każdej chwili słuchającego ucha. Różne środowiska i okoliczności skłaniają do różnych podejść, a przyjaciele powinni uczestniczyć w ciągłym procesie uczenia się tego, co jest najbardziej skuteczne w miejscu, w którym się znajdują”²².

Przeczytajcie sytuacje przedstawione poniżej. Jak zareagowałibyście na każdą z nich, gdybyście byli zdeterminowani, aby w każdym wysiłku nauczania dostrzegać okazję do nauczania się czegoś?

1. Postanawiacie organizować w swoim domu cotygodniowe spotkania mające na celu dyskusje o Wierze. Zapraszacie około dziesięciu osób, które przy różnych okazjach wyraziły zainteresowanie. Na każde spotkanie wybieracie jakiś temat, przygotowujecie i wygłaszacie krótką przemowę, po czym otwieracie spotkanie na pytania. Następnie następuje czas gościnności, podczas którego rozmawia się towarzysko i śpiewa piosenki. Po kilku tygodniach tylko dwie osoby nadal przychodzi. Postanawiacie, że:

_____ Musicie sprawić, by spotkania były bardziej rozrywkowe i towarzyskie.

_____ Powinniście zrezygnować z cotygodniowych spotkań w swoich planach nauczania – nie był to tak naprawdę dobry pomysł.

_____ Powinniście wypróbować inny format podczas kilku następnych spotkań, być może studiując ze swoimi gośćmi kilka cytatów na określony temat, pozwalając im zapoznać się ze Świętym Słowem, a następnie budować na tym doświadczeniu.

_____ Należy odszukać wszystkie osoby, które już nie przychodzą i zapytać je, dlaczego przestały uczestniczyć w spotkaniach.

2. Kiedy poznawaliście Wiarę, było kilka zasad, które uderzyły was najbardziej, więc teraz uważacie, że najlepszym sposobem na nauczanie ludzi jest zaprezentowanie im tych samych zasad. Jednakże na ogół okazuje się, że ludzie, z którymi rozmawiacie, nie są szczególnie zachwyceni ideami, które przedstawiacie. Postanawiacie, że:

_____ Potrzebujecie więcej praktyki w prezentowaniu tych zasad.

_____ Powinniście wyszukiwać ludzi podobnych do was i tylko ich nauczać.

_____ Nie jesteście urodzonymi nauczycielami i powinniście służyć Wierze w jakiś inny sposób.

_____ W przyszłości powinniście próbować zrozumieć obawy, które zaprzatają umysły tych, których spotykacie i włączyć odpowiednie nauki Wiary do waszych rozmów z nimi.

3. Jesteście częścią zespołu, który postanowił skoncentrować swoje wysiłki na określonej populacji i podzielić się z nią przesłaniem Bahá'u'lláha. Po pewnym czasie zauważacie na podstawie zadawanych przez nich pytań, że wszyscy oni wydają się mieć trudności z wszechobecnym pojęciem Boga. Zespół postanawia, że:

_____ Lepiej nie rozmawiać na ten temat. Jeśli ludzie poruszą go w konwersacjach, szybko przejdziecie do innego tematu.

_____ Ludzie, którzy mają trudności z koncepcją Boga nie są otwarci na Wiarę, więc nie powinniście poświęcać czasu próbując ich nauczać.

_____ Poprosicie kogoś z większym doświadczeniem, aby wam towarzyszył i rozmawiał z tymi, których odwiedzacie, o istnieniu Boga. Jeśli to nie zadziała, wówczas zostawicie ich i nie będziecie dłużej nalegać.

_____ Po przestudiowaniu niektórych odpowiednich fragmentów z pism, wasz zespół przygotowuje wspólnie krótkie wyjaśnienie, aby pomóc tym, których odwiedzacie zrozumieć, czego Bahá'u'lláh naucza o Bogu. Wysłuchacie ich reakcji, przeanalizujecie wyniki, wróćcie do pism, aby znaleźć odpowiedzi na postawione pytania i zmodyfikujecie to wyjaśnienie w świetle spostrzeżeń, jakie zespół uzyska z zebranego doświadczenia i fragmentów, które wspólnie przestudiujecie. Będziecie to robić tak długo, aż wasze wysiłki zaczną przynosić zadowalające rezultaty.

4. Jesteś częścią zespołu, który uczestniczył w kilku bardzo skutecznych kampaniach nauczania na pewnym osiedlu. Spora grupa rodzin przyjęła Sprawę. Mając świadomość, jak ważne jest pogłębianie ich wiedzy na temat Wiary, wasz zespół regularnie odwiedza większość ich domów i omawia z członkami tych domostw tematy poruszane w części trzeciej Książki 2. Zespół zastanawia się teraz, jak kontynuować w sposób, który zarówno zwiększy ich zaangażowanie w Wiarę, jak i umożliwi im dzielenie się naukami Bahá'u'lláha z innymi. Zespół postanawia, że:

_____ Przygotujecie razem listę trzydziestu wykładów na szeroki zakres tematów i będziecie prezentować nowy temat podczas każdej wizyty, wiernie podążając za listą, aby upewnić się, że omówiliście wszystkie wybrane tematy.

_____ Przekażecie każdej rodzinie niewielką broszurę na temat Wiary i poprosicie ich o przeczytanie określonej liczby stron pomiędzy waszymi wizytami. Podczas kolejnych wizyt będziecie omawiać z nimi wszelkie pojawiające się pytania.

_____ Obawiacie się, że zastosowanie takiego podejścia zajmie zbyt wiele czasu. Dlatego też, zamiast kontynuować odwiedzanie rodzin jedna po drugiej, zaprosicie je na cotygodniowe spotkanie w czyimś domu, aby porozmawiać o Wierze. „Ci, którzy są naprawdę zainteresowani poznaniem Wiary, przyjdą” – mówicie do siebie nawzajem.

_____ Wybierzecie jeden z podstawowych tematów związanych z Wiarą, o którym chcieliby dowiedzieć się więcej, i znajdziecie odpowiednie fragmenty na ten temat w pismach. Następnie odwiedzicie jedną z rodzin, aby podzielić się wybranymi przez was fragmentami i omówić z nimi te idee. Po tym zastanowicie się nad wynikami tego spotkania, wróćcie do pism, w razie potrzeby zmodyfikujecie dobór fragmentów i zastosujecie ten zmieniony wybór podczas wizyty u innej rodziny. W międzyczasie, w świetle komentarzy poczynionych podczas wizyty u pierwszej rodziny, wybierzeć inny zestaw zagadnień i fragmentów do przestudiowania z nimi podczas drugiej wizyty. Będziecie kontynuować w ten sposób, aż ustanowicie wzorzec regularnych wizyt skupionych wokół serii tematów. W tym samym czasie przeanalizujecie wspólnie z rodzinami, w jaki sposób te same tematy mogłyby zostać omówione z ich sąsiadami, krewnymi i przyjaciółmi.

ROZDZIAŁ 13

Ćwiczenia w poprzednim rozdziale pomogły nam zobaczyć, w jaki sposób, bez względu na to, czy angażujemy się w osobisty wysiłek nauczania, czy w zbiorowe przedsięwzięcie, pojawiają się ważne pytania, w miarę jak działamy i zastanawiamy się nad wynikami naszych działań. Jeden z zestawów pytań, które będą pojawiać się raz po raz, gdy przyjmimy taką postawę uczenia się, dotyczy sposobu, w jaki podchodzimy do nauczania i postaw, jakie zachowujemy podczas wykonywania tego świętego aktu. Czy powinniśmy być bardzo śmiali? Czy powinniśmy być ostrożni i konserwatywni? Czy powinniśmy natychmiast przekazywać przesłanie Bahá'u'lláha każdej napotkanej osobie, czy też powinniśmy być selektywni? Czy powinniśmy mówić bezpośrednio o Wierze jako religii dla dzisiejszej

ludzkości, czy też powinniśmy ograniczyć nasze rozmowy do ogólnego omówienia zasad, które są łatwe do zaakceptowania przez ludzi? Czy powinniśmy poruszać te aspekty nauk, o których wiemy, że będą wyzwaniem dla słuchacza, czy też powinniśmy pozostawić wszystkie takie tematy na później, już po tym, jak dana osoba przyjmie Wiarę? Aby być przekonującym, czy powinniśmy czynić nasze prezentacje mocnymi i stanowczymi, czy też powinniśmy mówić z jak najmniejszym zapalem?

W poniższym fragmencie Strażnik udziela nam bezcennych rad w tym zakresie. Niektóre ze słów mogą nie być wam znane, dlatego przed przestudiowaniem cytatu zachęcamy do przejrzenia następującej listy wyrażań:

Prowokacyjny:	Powodujący gniew lub silną niezgodę
Niefrasobliwy:	Bierny, wyluzowany
Fanatyczny:	Wypełniony nadmiernym lub źle rozumianym entuzjazmem
Nadmierny:	Wykraczający poza to, co normalne lub stosowne
Liberalny:	Tolerancyjny; nieskrępowany tradycją lub zasadami
Prezentacja:	Wyjaśnienie znaczenia lub celu; przedstawienie tematu
Przezorny:	Ostrożny
Ugodowy:	Skłonny do ustępstw
Osoba świecka:	Osoba, która nie należy do duchowieństwa
Pogardliwy:	Okazujący brak szacunku lub lekceważenie; szyderczy
Redukować:	Zmniejszać kawałek po kawałku
Podawać:	Przedstawiać do akceptacji; oferować
Bezkompromisowy:	Nie idący na kompromis lub nie pozwalający na kompromis; nieugięty; niewzruszony

Teraz przeczytajcie cytat z pism Strażnika:

„W prezentowaniu fundamentalnych i wyróżniających cech swojej Wiary nie mogą być ani prowokacyjni, ani niefrasobliwi, ani fanatyczni, ani nadmiernie liberalni. Muszą być albo przezorni, albo śmiali, muszą działać szybko lub rozłożyć czynność w czasie, muszą korzystać z metody bezpośredniej lub pośredniej, muszą rzucać wyzwania lub być ugodowi, w ścisłej zgodzie z duchową wrażliwością duszy, z którą wchodzi w kontakt, bez względu na to, czy będzie to arystokrata czy prosty człowiek, mieszkaniec północy czy południa, osoba świecka czy kapłan, kapitalista czy socjalista, mąż stanu czy książe, rzemieślnik czy żebrak. W swojej prezentacji Przesłania Bahá'u'lláha nie mogą się ani wahać, ani chwiać. Nie mogą być ani pogardliwi wobec biednych, ani bojaźliwi wobec wielkich. W swoim przedstawianiu jego prawd nie mogą ani wyolbrzymiać, ani redukować prawdy, której są orędownikami, bez względu na to, czy ich słuchacz należy do rodu królewskiego, czy jest księciem kościoła, czy politykiem, czy handlarzem, czy człowiekiem z ulicy. Wszystkim tak samo, wysoko czy nisko postawionym, bogatym czy biednym, muszą podawać z otwartymi rękami, z promiennym sercem, z elokwentnym językiem, z nieskończoną cierpliwością, z

bezkompromisową lojalnością, z wielką mądrością, z niezachwianą odwagą, Kielich Zbawienia w tak decydującej godzinie”²³...

1. Shoghi Effendi mówi nam, że kiedy nauczamy Sprawę, nie możemy być ani _____ ani _____ w _____ i _____ cech swojej Wiary.
2. Nie możemy być ani _____ ani _____ w naszej prezentacji.
3. Musimy być albo _____ albo _____, musimy działać _____ lub _____, musimy używać metody _____ lub _____, musimy rzucać _____ lub być _____, w ścisłej zgodzie z _____ duszy, z którą wchodzimy w kontakt.
4. Kiedy nauczamy Sprawę, musimy działać w ścisłej _____ z _____ duszy, z którą wchodzimy w kontakt, bez względu na to, czy będzie to arystokrata czy _____, mieszkaniec północy czy _____, osoba świecka czy _____, kapitalista czy _____, mąż stanu czy _____, rzemieślnik czy _____.
5. W prezentowaniu Wiary, nie możemy ani _____, ani _____.
6. Nie możemy być ani _____ wobec biednych, ani _____ wobec wielkich.
7. W naszym przedstawianiu prawd Wiary, nie możemy ani _____, ani _____ prawdy, której jesteśmy orędownikami, bez względu na to, czy nasz słuchacz należy do _____, czy jest _____, czy _____, czy _____.
8. Wszystkim tak samo, musimy podawać, z _____ rękami, z _____ sercem, z _____ językiem, z _____ cierpliwością, z _____ lojalnością, z _____ mądrością, z _____ odwagą, Kielich Zbawienia w tak decydującej godzinie.

ROZDZIAŁ 14

Przeanalizujmy teraz dokładniej powyższy cytat i spróbujmy odkryć niektóre z jego praktycznych implikacji.

1. Cytat mówi nam, że kiedy nauczamy Sprawę, nie powinniśmy być prowokacyjni w naszej prezentacji. Poniżej znajduje się kilka sytuacji. Umieśćcie literę „P” obok tych, w których wasza prezentacja byłaby prowokacyjna.

_____ Aby zademonstrować oddanemu wyznawcy innej Wiary, że ludzkość potrzebuje nowego Objawiciela, rozpoczynacie swoją prezentację od zwrócenia jego uwagi na wszystkie rzeczy, które poszły nie tak w jego religii.

_____ Wyjaśniamy oddanemu wyznawcy innej Wiary, że Objawiciele Boży są niczym lustra odbijające światło słońca. Odzwierciedlają oni cechy Boga i odsłaniają Jego boskie atrybuty. Mimo, iż same Lustra mogą się między sobą różnić, wszystkie odbijają Światło tego samego Słońca. W ten sposób pomagacie mu stopniowo zrozumieć, że przyjęcie Bahá'u'lláha nie oznacza odrzucenia Objawicieli, którzy przyszli przed Nim.

_____ Nauczacie kogoś, kto nie jest pewien, czy wierzy w Boga. Zaczynacie od stwierdzenia, że Bahá'u'lláh jest Największym Objawicielem Boga.

_____ W waszym domu zebrała się mała grupa. Większość z obecnych osób nie wykazała jeszcze żadnego znaczącego zainteresowania Wiarą, a wy macie nadzieję przedstawić im nauki w sposób, który przyciągnie ich uwagę. W trakcie waszych dyskusji stwierdzacie stanowczo, że w przyszłości wszyscy staną się bahaitami.

_____ Rozpoczynacie swoją prezentację dla kogoś, kto cieszy się wszystkimi wygodami życia, mówiąc, że bogactwo jest zasłoną stojącą między człowiekiem a Bogiem.

_____ Spotykacie duchownego, który jest szczerze zainteresowany poznaniem Wiary i prosi was o wyjaśnienie mu niektórych nauk Bahá'u'lláha. Pierwszą rzeczą, jaką mu mówicie to to, że w dzisiejszych czasach Bóg zniósł kapłaństwo.

2. Kiedy nauczamy Sprawę, nie powinniśmy przyjmować biernej, niefrasobliwej postawy. W której z poniższych sytuacji okazalibyście zbyt bierność? Zaznaczcie je literą „B”.

_____ Ktoś pyta was, co jest wyjątkowego w wierze bahá'í. Odpowiadacie: „Wiara ta jest jak wszystkie inne religie. Jej sednem jest bycie życzliwym i okazywanie sobie wzajemnej miłości”.

_____ Waszą metodą nauczania innych jest próbowanie pokazania im, że Wiara jest zbiorem szlachetnych zasad, które każdy może zaakceptować. „Ustanowienie pokoju” – mówicie na przykład – „któż w to nie wierzy?”. Kiedy już staną się zainteresowani Wiarą używając tego sposobu, zostawiacie ich samym sobie,

czasami mówiąc im, że mogą otrzymać książkę do przeczytania, jeśli chcą. Nigdy nie posuwacie się dalej w swoich poczynaniach.

_____ Ktoś bliski przyjęcia Wiary pyta was o finanse i składki. Cała wasza odpowiedź brzmi: „Jasne, jak wszystko inne w życiu, potrzebne są jakieś pieniądze, aby robić różne rzeczy. Ale będziesz wpłacać datki tylko wtedy, gdy będziesz tego chciał”.

_____ Ktoś bliski przyjęcia Wiary pyta was o finanse i składki. Mówicie mu, że przekazywanie darowizn na fundusze Wiary jest świętym obowiązkiem każdego wyznawcy i wyjaśniamy mu duchowe znaczenie poświęcenia, które oznacza rezygnację z tego, co niższe, aby otrzymać to, co wyższe. „Przekazywanie środków na fundusze” – mówicie – „jest integralną częścią naszej pracy na rzecz budowania lepszego świata”.

_____ Przyjaciel, który od pewnego czasu pogłębia swoją wiedzę na temat Wiary, prosi was o wyjaśnienie mu pojęcia wiecznego Przymierza. Odpowiadacie, że to naprawdę bardzo proste: „To jest taka umowa między Bogiem a ludzkością. Od czasu do czasu On posyła swojego Objawiciela, a my Go uznajemy i staramy się jak najlepiej czynić to, co On nakazuje”.

_____ Przyjaciel, który od pewnego czasu pogłębia swoją wiedzę na temat Wiary, prosi was o wyjaśnienie mu pojęcia wiecznego Przymierza. Wyjaśniamy pokrótce, że stworzywszy ludzkość z miłości do nas, Bóg obiecał nigdy nie zostawiać nas samych, tylko od czasu do czasu objawiać nam swoją Wolę i Cel poprzez swoich Objawicieli; my z kolei obiecujemy uznać Objawiciela na nasz Dzień i podążać za Jego naukami.

3. Kiedy nauczamy Sprawę, nie powinniśmy być fanatyczni w naszej prezentacji. Poniżej znajduje się kilka sytuacji. Umieście literę „F” obok tych, w których wasza prezentacja byłaby fanatyczna.

_____ Ktoś, kto jest w trakcie zgłębiania Wiary, pyta was, jak to jest być bahaitą. Mówicie mu, że zostanie bahaitą to nie lada sztuka. „Musisz poświęcić wszystko dla Wiary” – wyjaśniamy. „Wszystko albo nic”.

_____ Rozpoczynacie prowadzić spotkania w waszym domu z kilkoma osobami, które po raz pierwszy przyszły dowiedzieć się czegoś o Wierze, prosząc je, by chwyciły się za ręce i zaśpiewały „Alláh- u-Abhá”.

_____ Rozpoczynacie nauczanie oddanej osoby wierzącej w inną Wiarę od powiedzenia jej, że czas jej religii dobiegł końca. Powinna ona porzucić swoją religię. „Właśnie nadszedł Bahá'u'lláh, Połaniec Boga na dzień dzisiejszy” – mówicie jej. „Powinnaś pozbyć się przeszłości”.

_____ Wyjaśniamy komuś zasady Wiary. Osoba ta nie zgadza się z jedną z poruszonych przez was kwestii. Zaczynamy się z nim kłócić, mówiąc, że pokażemy mu dowód ze Świętych Pism jego własnej religii udowadniające, że się myli.

_____ Wyjaśniamie komuś zasady Wiary. Osoba ta nie zgadza się z jedną z poruszonych przez was kwestii. Widać, że ma on bardzo silne uczucia związane z tym tematem. Uznajecie jego obawy i mówicie: „Jeśli chcesz, możemy omówić ten konkretny punkt innym razem. Jest jednak tak wiele rzeczy, co do których się zgadzamy. Dzisiaj przyjrzymy się głębiej tym tematom”.

_____ Wyjaśniamie swojemu przyjacielowi prawa Wiary. „Posłuszeństwo prawom Boga jest istotą religii” – mówicie. „Świat jest dziś w tak okropnym stanie, ponieważ ludzkość nie podąża za prawami Bahá'u'lláha. Każdy, kto nie przestrzega Jego praw, zostanie osądzony w przyszłym świecie”.

_____ Wyjaśniamie swojemu przyjacielowi prawa Wiary. „Bahá'u'lláh mówi nam, że Jego prawa są lampami Jego miłującej opatrności” – mówicie. „Jego prawa oświetlają naszą ścieżkę i prowadzą nas do prawdziwego szczęścia. Mimo to nie jesteśmy doskonali i czasami popełniamy błędy. Lecz kiedy przyjmujemy Bahá'u'lláha i gdy się do Niego modlimy, On sam pomaga nam przewyciężyć nasze słabości i daje nam siłę do przestrzegania Jego praw”.

4. Kiedy nauczamy Wiary, nie powinniśmy być nadmiernie liberalni. Zdecydujcie, w których z następujących sytuacji bylibyście zbyt liberalni. Oznaczcie je literą „L”.

_____ Ktoś, kto jest w trakcie zgłębiania Wiary, pyta was, czy we wspólnocie bahaickiej są jacyś przywódcy. Odpowiadacie: „Nie mamy kapłanów ani duchowieństwa, które stawałoby między nami a Bogiem. Wszyscy żyjemy zgodnie z własnym sumieniem. Nikt nie mówi nam, co mamy robić”.

_____ Ktoś, kto jest w trakcie zgłębiania Wiary, pyta was, czy we wspólnocie bahaickiej są jacyś przywódcy. Wyjaśniamie: „Wspólnota zarządza swoimi sprawami poprzez ogólnoswiatowy system administracyjny, który obejmuje rady na poziomie narodowym i lokalnym zwane Narodowymi i Lokalnymi Zgromadzeniami Duchowymi. Rady te są wybierane bez nominacji czy kampanii wyborczych oraz w uświęconej atmosferze modlitwy. Istnieje również grupa wybitnych osób, które są powoływane do pełnienia roli doradców Zgromadzeń oraz do inspirowania i zachęcania innych bahaitów. Wszystkie te instytucje podlegają międzynarodowemu organowi zarządzającemu Wiary Bahá'í zwanemu Powszechnym Domem Sprawiedliwości”.

_____ Ktoś, kogo nauczacie Wiary, pyta was, w jaki sposób dana osoba powinna traktować bahaicką administrację. Odpowiadacie: „No cóż, wiesz, Wiara Bahá'í musi mieć jakiś system administracyjny, więc mamy tak zwane Zgromadzenia Duchowe, z których każde składa się z dziewięciu członków. Te wybrane organy zarządzają sprawami Wiary na poziomie lokalnym i narodowym, ale ty tylko musisz być im posłuszny tak, jak dyktuje ci sumienie”.

_____ Nauczacie kogoś Wiary, a on mówi, że podoba mu się wszystko, co usłyszał, z wyjątkiem tego, że bahaici nie wierzą w reinkarnację. Mówicie: „To

całkowicie w porządku, ponieważ bahaici wierzą w jedność w różnorodności. Oznacza to również różnorodność opinii”.

_____ Ktoś pyta was, w jaki sposób bahaici szerzą swoją Wiarę. Odpowiadacie zwyczajnie, że bahaici nie nawracają na swoją wiarę. „Po prostu ‘żyjemy swoim życiem’, a kiedy ludzie zadają nam pytania, mówimy im o Wierze”.

_____ Ktoś, kto czytał o Wierze i wyraził zainteresowanie nią, prosi was o wyjaśnienie, czego wymaga się od tych, którzy zapisują się do wspólnoty bahaickiej. „Religia jest osobistą sprawą” – odpowiadacie. „To sposób na życie. To coś, co po prostu czujesz w swoim sercu. W Wierze Bahá'í istnieje oczywiście kilka praw, ale musisz ich przestrzegać tylko tak, jak dyktuje ci sumienie”.

_____ Ktoś, kto czytał o Wierze i wyraził zainteresowanie nią, prosi was o wyjaśnienie, czego wymaga się od tych, którzy zapisują się do wspólnoty bahaickiej. Odpowiadacie: "Istotą religii jest poznanie Boga poprzez Jego Objawiciela, pozostanie niezłomnym w Jego miłości i podążanie za Jego naukami. Nasza miłość do Boga rozszerza się na Jego stworzenie; kochamy ludzkość i wypełniamy nasze zobowiązania wobec Wiary poprzez pracę dla polepszenia społeczeństwa”.

_____ Rozmawiacie z kilkoma przyjaciółmi na temat edukacji dzieci. Następnie mówicie: „Wiara Bahá'í naucza, że dzieci rodzą się dobre i że jeśli je kochamy i pomagamy im rozwijać to, co Bóg umieścił w ich wnętrzu, to wyrosną na dobrych ludzi”.

_____ Rozmawiacie z kilkoma przyjaciółmi na temat edukacji dzieci. Następnie mówicie: „Wiara Bahá'í mówi nam, że dzieci mają zdolność do bycia dobrymi, ale mają również skłonności, które należy kontrolować. Potrzebują edukacji, aby mogły podążać właściwą ścieżką i rozwijać wielki potencjał, którym każde z nich jest obdarzone”.

5. Zdecydujcie, która z poniższych odpowiedzi byłaby stosowna w każdej z poniższych sytuacji, podczas gdy próbujecie ustalić, jakie dalsze kroki podjąć w nauczaniu Wiary. Do każdej z nich można zastosować jedną lub więcej opcji.

a. Bycie przezornym	e. Stosowanie metody bezpośredniej
b. Bycie śmiałym	f. Stosowanie metody pośredniej
c. Działanie prędko	g. Stawianie wyzwania
d. Działanie bez pośpiechu	h. Bycie pojednawczym

_____ Pewna osoba przychodzi do lokalnego centrum bahaickiego bardzo podekscytowana. Mówi, że czytała co nieco o Wierze na internecie i chce dowiedzieć się więcej o Bahá'u'lláhu. Wyjaśnia, że zawsze czuła w głębi swego serca, że Bóg nigdy nie opuści ludzkości i że ześle nam kolejnego Objawiciela.

_____ Wraz ze swoją rodziną przeprowadziliście się do wioski, w której nikogo nie znacie. Pewnego dnia, wkrótce po waszym przybyciu, przychodzi do was wasz sąsiad, aby was powitać i się przedstawić. Czyniąc to, daje jasno do zrozumienia, że wszyscy mieszkańcy wioski są bardzo zjednoczeni w swojej religii i że nie podoba im się sposób, w jaki te „inne” religie przychodzą i próbują dzielić ludzi.

_____ Wraz ze swoją rodziną przeprowadziliście się do wioski, w której nikogo nie znacie. Pewnego dnia, wkrótce po waszym przybyciu, przychodzi do was wasz sąsiad, aby was powitać i się przedstawić. Zauważa kilka bahaickich książek na stole i pyta was: „Czym jest Wiara Bahá'í?”

_____ Dołączyliście do organizacji zrzeszającej osoby zainteresowane promowaniem pokoju. Jedna z osób szczególnie zainteresowana ideami, które wyrażacie na spotkaniach, jest mocno przekonana, że jedynym sposobem na osiągnięcie istotnych zmian w społeczeństwie jest partyjne działanie polityczne. Za każdym razem, gdy organizacja się spotyka, stawia sobie za cel, aby z wami o tym porozmawiać.

_____ Jedna z osób, z którymi pracujecie, powiedziała wam przy wielu różnych okazjach, że nie wierzy w Boga. Mimo to pociąga go wiele wyrażanych przez was idei związanych z kwestiami społecznymi, na przykład równość mężczyzn i kobiet oraz potrzeba powszechnej edukacji.

_____ Na spotkaniu w wiosce, w którym uczestniczyło kilku przywódców z regionu, przedstawicie kilka pomysłów dotyczących edukacji dzieci. Po spotkaniu jeden z przywódców wioski podchodzi, by z wami porozmawiać. Mówi, że wie, że jesteście bahaitami i podoba mu się wiele z zaproponowanych przez was sugestii. Jest on zainteresowany zdobyciem większej wiedzy na temat Wiary.

_____ Jedna z waszych znajomych, która właśnie dołączyła do wspólnoty, zaprasza was do swojego domu, abyście poznali jej rodzinę. Są oni przeciwni jej nowemu wyznaniu i próbują nakłonić ją do porzucenia Wiary.

_____ Jedna z waszych znajomych, która właśnie dołączyła do wspólnoty, zaprasza was do swojego domu, abyście poznali jej rodzinę. Mówi wam, że wszyscy są bardzo podekscytowani Wiarą i nie mogą się doczekać, aby dowiedzieć się więcej.

6. Spróbujcie zastanowić się, jakie postawy mogą występować i jakich duchowych cech może brakować, jeśli ktoś jest

- pogardliwy wobec biednych: _____
_____
_____
_____

- bojaźliwy wobec wielkich: _____
_____
_____

7. Podajcie przykład tego, w jaki sposób, przedstawiając prawdy Wiary, można:

- wyolbrzymić prawdę: _____
_____
_____
- zredukować prawdę: _____
_____
_____

ROZDZIAŁ 15

Poniższe przewodnictwo Strażnika przypomina nam, że tak jak we wszystkich sprawach, powinniśmy brać przykład z 'Abdu'l-Bahy, gdy staramy się dobrać najwłaściwsze podejście do nauczania w każdej sytuacji:

„Pamiętajmy również o przykładzie, jaki dał nam wyraźnie nasz umiłowany Mistrz. Mądry i taktowny w swym podejściu, czujny i uważny w swych wczesnych interakcjach, wszechstrony i liberalny we wszystkich swoich publicznych wypowiedziach, ostrożny i stopniowy w przedstawianiu zasadniczych prawd Sprawy, pełny zapału w swoim apelu, a jednocześnie trzeźwy w argumentacji, pewny siebie w tonie, niezachwiany w przekonaniu, dostoyny w swoich manierach – takie były wyróżniające cechy godnej prezentacji Sprawy Bahá'u'lláha przedstawianej przez naszego Umilowanego”²⁴.

1. W miarę jak staracie się podążać za przykładem 'Abdu'l-Bahy, jakimi będziecie starali się być w swoim podejściu do nauczania? _____
2. Jakimi będziecie próbowali być, gdy po raz pierwszy wejdziecie w kontakt z daną osobą? _____
_____
3. Czym będą się charakteryzować słowa, których będziecie używać, mówiąc publicznie o Wierze? _____
_____

4. W jaki sposób będziecie przyciągać uwagę ludzi do prawd Sprawy? _____
_____
5. Jakimi będziecie starali się być
- w swoim apelu? _____
  - w swojej argumentacji? _____
  - w swoim tonie? _____
  - w swoim przekonaniu? _____
  - w swoich manierach? _____

Teraz nauczcie się powyższego cytatu na pamięć.

ROZDZIAŁ 16

Rozpoczęliśmy tę część od przypomnienia, że „bycie” i „działanie” są uzupełniającymi się i nierozłącznymi aspektami życia duchowego. Następnie poświęciliśmy kilka rozdziałów na zgłębienie niektórych cech duchowych, które wszyscy musimy starać się rozwijać, gdy angażujemy się w regularne i systematyczne nauczanie. Nasza dyskusja na temat pokory poprowadziła nas do rozważenia naszej postawy wobec uczenia się, tak ważnej podczas nauczania Wiary. Uzyskaliśmy również pewien wgląd w to, jak inne postawy mogą wpływać na sposób, w jaki nauczamy. Teraz pójdźmy o krok dalej i przeanalizujmy charakter naszej relacji z tymi, których nauczamy. Jaka powinna być ta relacja? Co na ten temat mówią nam pisma?

Pierwszym pojęciem, które prawdopodobnie przychodzi na myśl, jest poczucie braterstwa. To oczywiste, że w kontekście osobistych wysiłków nauczania, zdolność do nawiązywania więzi przyjaźni z ludźmi jest niezbędna. Ta sama zdolność jest również kluczowa przy uczestniczeniu w zbiorowych kampaniach – na przykład, gdy zapraszamy młodzież do studiowania kursów instytutu jako sposobu na zwiększenie ich zdolności do służby, gdy zakładamy nowe zajęcia dla duchowej edukacji dzieci i grupy dla duchowego umocnienia młodszej młodzieży, gdy odwiedzamy domy tych, którzy dopiero co dołączyli do Wiary na naszych osiedlach i w naszych wioskach, aby zgłębiać z nimi różne tematy, a także gdy angażujemy się w wysiłki bezpośredniego nauczania wśród populacji otwartych na przesłanie Bahá'u'lláha. We wszystkich takich przypadkach nasza zdolność do nawiązywania ciepłych relacji określa sposób, w jaki zwracamy się do tych, których spotykamy, jak się z nimi komunikujemy i czy jesteśmy w stanie dotknąć ich serc.

Pytanie, które musimy sobie zadać, brzmi: jak mamy rozwijać tę podstawową zdolność? Nasze temperamy są oczywiście różne. Niektórzy z nas, czy to w wyniku naszego wychowania, czy też naturalnych skłonności, z łatwością zawierają przyjaźnie. Niektórzy potrafią nawiązać rozmowę z zupełnie obcymi ludźmi. Inni są nieśmiali i uważają to za większe wyzwanie. Jednak bez względu na nasz charakter, powinniśmy uświadomić sobie, że dzięki świadomemu wysiłkowi możemy nauczyć się obcować z ludźmi w duchu braterstwa. Pisma

zawierają liczne i cenne rady na ten temat, z których tylko kilka przykładów zostało podanych poniżej. Wyrażenia zaznaczone cudzysłowem pochodzą bezpośrednio z samych pism. Proponujemy, abyście przeczytali te zdania kilka razy i przedyskutowali je z innymi członkami waszej grupy.

Nakazuje się nam rozproszyć „ciemność wyobcowania” i „postrzegać wszystkich ludzi jako przyjaciół”. Oczekuje się od nas „bycia w jedności z każdym narodem”. Musimy skierować nasze oczy ku „niebu pradawnej chwały” i uważać każde stworzenie za „znak Boży”, ponieważ to dzięki Jego łasce i mocy „każdy przyszedł na ten świat”.

Jesteśmy wzywani, aby „obcować w serdecznym braterstwie zarówno z nieznanym, jak i przyjacielem”, okazując wszystkim „największą życzliwość” i nie zważając na „stopień ich zdolności”, nigdy nie zadając pytania, czy „zasługują oni na miłość”.

Gdyby ktoś „drwił i szydził” z nas, powinniśmy „wyjść mu naprzeciw z miłością”. Gdyby obrzucał nas „winą”, powinniśmy go „chwalić”. Gdy zaoferuje nam „śmiertelną truciznę”, powinniśmy dać mu „najwyborniejszy miód w zamian”. Gdyby „zagroził” naszemu życiu, powinniśmy dać mu „lekarstwo, które uzdrowi go na zawsze”. Gdyby stał się „samym bólem”, powinniśmy stać się jego „lekarstwem”. A gdyby stał się „cierniem”, my powinniśmy stać się niczym „róże i słodkie zioła”.

Jesteśmy wzywani do podjęcia potężnego wysiłku, aby „wszystkie narody i ludy świata, nawet wrogowie”, pokładali w nas „swoją ufność, pewność i nadzieję”. Jeśli dusza popełni „sto tysięcy przewinień”, wciąż powinna móc „mieć nadzieję na przebaczenie”, aby nie stała się „przygnębiona lub zrozpaczona”.

Musimy „mocno wspierać się wzajemnie i dążyć do życia wiecznego” i stać się „miłosierdziem i błogosławieństwem zesłanym” przez Boga.

Nakazuje się nam okazywać wszystkim „życzliwość i przyjaźń, współczucie i uprzejmość”, abyśmy mogli być niczym „orzeźwiająca woda dla każdego spragnionego” i jak „manna z nieba dla każdego głodnego”. Powinniśmy „okazywać delikatność, która nie pochodzi z tego świata”. Powinniśmy myśleć o „miłości i życzliwym braterstwie jako o rozkoszach nieba”, i uważać „wrogość i nienawiść za męczarnie piekła”.

Musimy zachować ostrożność, aby nie „krzywdzić żadnej duszy ani nie zasmucać żadnego serca”. Nie powinniśmy „obrażać uczuć drugiego człowieka”, nawet jeśli byłby on „złoczyńcą” i życzył nam „źle”. Jesteśmy wzywani, by nie patrzeć „na stworzenia”, ale zwrócić się do „ich Stwórcy”.

Jesteśmy wzywani do „poświęcania” siebie dla „wspólnego dobra” i „starania się nocą i dniem”, aby „odbudować losy ludzkości”. Powinniśmy płakać „nad łzami” wylanymi przez Boże stworzenia i opłakiwać „smutek” Jego dzieci. Powinniśmy „wyrzec się” naszego „odpoczynku i wygody”, abyśmy mogli stać się „przyczyną spokoju świata”.

Nakazuje się nam, byśmy byli „kochającymi ojcami dla sierot, schronieniem dla bezbronnych, skarbcem dla ubogich i uzdrowieniem dla cierpiących”. Mamy być „pomocnikami każdej ofiary ucisku, patronami pokrzywdzonych”. Powinniśmy

myśleć „przez cały czas o wyświadczeniu jakiejś służby każdemu członkowi rodzaju ludzkiego”.

Powinniśmy „czynić wszystko”, co w naszej mocy, by „oczyszczać serca i umysły ludzkie” i starać się „nieść radość każdej duszy”. Powinniśmy „czynić jakiś dobry uczynek dla każdego człowieka, którego napotykamy na swej drodze” i „przysłużyć mu się w jakiś sposób”. Musimy starać się „poprawić charakter wszystkich ludzi i ukierunkować ich umysły”. Naszym zadaniem jest „wzywianie” ludzi do Boga i „zapraszanie” ludzkości do „naśladowania przykładu Zgromadzenia na wysokościach”.

Jesteśmy wzywani do przyprowadzania „tych, którzy zostali wykluczeni, do kręgu bliskich przyjaciół”. Powinniśmy „przebudzić tych, którzy są pogrążeni we śnie” i „sprawić, że lekkomyślni staną się uważnymi”. „W ciemności świata” mamy być „promiennymi płomieniami”. „W piaskach całkowitej zagłady” mamy być „źródłami wody życia” i „przewodnictwem pochodzącym od Pana Boga”.

Zachęcamy do zapamiętania następującego cytatu z Pism ‘Abdu’l-Bahy:

„Jeśli o was chodzi, O wy miłośnicy Boga, umocnijcie swe kroki w Jego Sprawie z taką stanowczością, że nie wstrząsną wami najstraszniejsze nieszczęścia zdarzające się w świecie. Nie trwóźcie się niczym, pod żadnym warunkiem. Bądźcie zakotwiczeni mocno niczym wysokie góry; bądźcie gwiazdami, które wschodzą na horyzoncie życia; bądźcie jasnymi lampami w jednoczących zgromadzeniach; bądźcie duszami skromnymi i pokornymi w obecności przyjaciół; bądźcie niewinni w sercu. Bądźcie symbolami przewodnictwa i światłami pobożności, oderwanymi od świata, Ignącymi do dłoni pewnej i silnej, szerzącymi ducha życia, podróżującymi arką zbawienia. Bądźcie jutrzenkami szczodrości, brzaskami tajemnic istnienia, miejscami, gdzie zstępuje natchnienie, kolebkami świetności, duszami podtrzymywanymi przez Ducha Świętego, rozkochanymi w Panu, uniezależnionymi od wszystkiego prócz Niego, uświęceni ponad cechy ludzkości, obleczeni w przymioty niebiańskich aniołów, abyście mogli zdobyć najwspanialszy dar w tym nowym czasie, tej cudownej epoce”²⁵.

ROZDZIAŁ 17

Gdy obcujemy ze wszystkimi ludźmi w duchu braterstwa i gdy czynimy wysiłek, by prowadzić życie zgodne z naukami, przyciągamy innych do Sprawy. Oczywiście nie oczekuje się od nas, że będziemy doskonali, ani nie twierdzimy, że jesteśmy pozbawieni wad. Jednak w takim stopniu, w jakim odzwierciedlamy cechy przedstawione w naukach, stajemy się skutecznymi kanałami do rozsiewania boskich zapachów. To właśnie w tym sensie często mówimy o nauczaniu poprzez przykład. Powinniśmy jednak uważać, aby wyrażenie „nauczanie poprzez przykład” nie stało się wymówką dla braku nauczania. Prawdą jest, że musimy poświęcać dużo uwagi naszemu wewnętrznemu stanowi, naszemu charakterowi, naszym uczynom i prawości naszego postępowania. To jednakże nie powinno sprawić, że stracimy z oczu fakt, że to właśnie kluczem naszej wypowiedzi mamy otwierać bramy do miast ludzkich serc. Aby wyjaśnić tę kwestię, przyjrzyjmy się dwóm zestawom cytatów z pism i spróbujmy je wspólnie zrozumieć. Najpierw przeczytajmy następujące cytaty:

„Ktokolwiek spośród was rozpocznie nauczanie Sprawy swojego Pana, pierwiej niż wszystko inne niech naucza siebie samego, aby jego mowa zjednywała serca słuchających. O ile nie nauczy się sam, słowa płynące z jego ust nie oddziałają na serce poszukującego”²⁶.

„Jedna jedyna rzecz niezawodnie i sama w sobie zapewni niewątpliwe zwycięstwo tej świętej Sprawy, a mianowicie stopień, w jakim nasze własne życie wewnętrzne i nasz własny charakter odzwierciedlają w swoich różnorodnych aspektach świetność tych odwiecznych zasad głoszonych przez Bahá'u'lláha”²⁷.

„Gdy ktoś w ten Dzień powstanie do wspierania Naszej Sprawy i wezwie na pomoc zastępy chwalebne go charakteru i szlachetnego postępowania, to wpływ takiego czynu rozciągnie się z pewnością na cały świat”²⁸.

„Niech wasze czyny głoszą całemu światu, że jesteście naprawdę bahaitami, gdyż tylko *czyny* przemawiają do ogółu i one przyczyniają się do postępu ludzkości.

Jeśli jesteśmy prawdziwymi bahaitami, słowa nie są potrzebne. Nasze czyny posłużą światu: pomogą rozszerzyć cywilizację, rozwinąć naukę i sztukę. Bez czynów nic nie może się spełnić w świecie materii i słowa same w sobie nie mogą pchnąć ludzkości w stronę Królestwa duchowego. To nie przez same słowa wybrani przez Boga osiągnęli świętość, ale przez życie pełne cierpliwości i rzeczywiste poświęcenie przynieśli światu światło”²⁹.

Teraz przestudujcie następujący zestaw cytatów:

„To właśnie w takich momentach przyjaciele Boga zdają sobie sprawę z okazji, wykorzystują możliwość, działają szybko i zdobywają wygraną. Jeśli ich zadanie ograniczyć się ma do poprawnego prowadzenia się i porady, nic oni nie osiągną. Muszą mówić głośno i otwarcie, przedstawiać dowody, przytaczać jasne argumenty, wyciągać niepodważalne wnioski, udowadniając prawdę objawienia Słońca Rzeczywistości”³⁰.

„Nie patrz tedy na stopień swych umiejętności, lecz spoglądaj na bezgraniczną łaskę Bahá'u'lláha: Jego szczodrość jest wszechogarniająca, a Jego chwała absolutna”³¹.

„Zwróćcie swe twarze w stronę Królestwa Bożego, proście o dary Ducha Świętego, przemawiajcie, a utwierdzenia Ducha nadejdą”³².

„O wy umiłowani Boga! Nie wylegajcie się na łożach, przeciwnie, skoro tylko uznacie swojego Pana, Stwórcę, i usłyszycie o tym, co Go spotkało, ruszcie się i pospieszcie Mu z pomocą. Niech wam się rozwiążą języki i nieustannie głoście Jego Sprawę. Lepsze to będzie dla was niż wszystkie skarby z przeszłości i z przyszłości, gdybyście tylko byli z tych, którzy pojmują tę prawdę”³³.

„Gdyby przyjaciele zawsze czekali, aż będą w pełni wykwalifikowani do wykonywania jakiegokolwiek konkretnego zadania, praca Sprawy byłaby prawie w martwym punkcie! Jednak sam akt dążenia do służby, bez względu na to, jak

niegodnymi się czujemy, przyciąga błogosławieństwa Boga i umożliwia nam stawanie się bardziej dopasowanymi do tego zadania.

Dzisiaj istnieje tak wielka potrzeba ze strony ludzkości, aby usłyszeć Boskie Przesłanie, że wyznawcy muszą rzucić się w wir pracy, gdziekolwiek i jakkolwiek mogą, nie zważając na swoje własne niedoskonałości, ale zawsze bacząc na palącą potrzebę swoich bliźnich, aby mogli usłyszeć o naukach w ich najciemniejszej godzinie niedoli”³⁴.

Gdybyśmy oddzielili pierwszy zestaw cytatów od wszystkich innych fragmentów na temat nauczania – z których tylko kilka przykładów zostało podanych w drugim zestawie – i skupili się wyłącznie na nich, moglibyśmy ostatecznie zacząć używać ich jako wymówki, by nie nauczać. Wpadamy w tę pułapkę, gdy dochodzimy do błędnego wniosku, że naszym głównym zadaniem jest ulepszanie naszego własnego stanu wewnętrznego i stawanie się coraz lepszymi ludźmi, dopóki nie dojdziemy do punktu, kiedy będziemy tak doskonali, że nie będziemy potrzebowali słów, aby nauczać, ponieważ inni będą do nas przyciągani i zrobią wszystko, co w ich mocy, aby samemu poznać Wiarę. Wiemy jednak, że ‘Abdu’l-Bahá, który prowadził życie pełne czynów bardziej przykładowych niż którekolwiek z naszych, posługiwał się mocą swojej wypowiedzi i przy każdej stosownej okazji mówił o Wierze.

Ważne jest uświadomienie sobie, że głównym tematem pierwszego zestawu cytatów nie jest to, jak nauczać Wiary. Fragmenty te ukazują nam głębokie duchowe prawdy o znaczeniu naszego wewnętrznego stanu. Przypominają nam, że szlachetny charakter i uczciwe postępowanie napełniają nasze czyny mocą i ostrzegają nas, aby nasze czyny nie były sprzeczne z naszymi słowami. Jeśli ktoś zamierza nauczać na przykład uczciwości, to sam powinien szczerze starać się być uczciwym.

Ogólnie rzecz biorąc, nie jest rozsądne wybranie rozległego, głębokiego tematu, takiego jak nauczanie, i wyciąganie wniosków na jego temat na podstawie jednego lub dwóch cytatów.

Mając na uwadze powyższe przemyślenia, wróćmy do powyższych fragmentów i zastanówmy się nad nimi, wypełniając luki w poniższych zdaniach odpowiednimi wyrazami.

1. Ktokolwiek powstanie, aby nauczać Sprawy swojego Pana, pierwiej niż wszystko inne, niech _____
_____
_____ .
2. O ile nie nauczymy się sami, _____
_____ .
3. Jedna rzecz i tylko jedna rzecz niezawodnie i sama w sobie zapewni niewątpliwe zwycięstwo tej świętej Sprawy, a mianowicie, _____
_____
_____ .

4. Gdy ktoś w ten Dzień powstanie do wspierania Naszej Sprawy i wezwie na pomoc _____, to wpływ takiego czynu _____ z pewnością, _____.
5. Tylko czyny _____ i one przyczyniają się do _____.
6. Jeśli jesteśmy prawdziwymi bahaitami, _____.
Nasze czyny powinny głosić całemu światu, że _____.
7. Nasze czyny powinny _____, powinny _____, powinny _____.
8. Bez czynów _____ i słowa same w sobie nie mogą _____.
9. To nie przez same słowa wybrani przez Boga osiągnęli świętość, ale przez _____.
10. Jeśli nasze zadanie ograniczyć się ma do poprawnego prowadzenia się i porady, _____
_____. Musimy _____ głośno i _____,
_____ dowody, _____ jasne argumenty,
_____, udowadniając prawdę objawienia Słońca Rzeczywistości.
11. Nie powinniśmy patrzeć na stopień swych umiejętności, lecz spoglądać na _____.
12. Powinniśmy zwrócić swe twarze w stronę Królestwa Bożego, _____
_____, przemawiać, a _____.
13. Nie powinniśmy wylegiwać się na łożach, przeciwnie, skoro tylko uznamy naszego Pana, Stwórcę, i usłyszymy o tym, co Go spotkało, powinniśmy _____.
14. Mają nam się rozwiązać języki i _____.
Lepsze to będzie dla nas niż _____.

- _____
- _____.
15. Gdybyśmy zawsze czekali, aż będziemy w pełni wykwalifikowani do wykonywania jakiegokolwiek konkretnego zadania, _____
- _____.
16. Jednak sam akt dążenia do służby, bez względu na to, jak niegodnymi się czujemy,
- _____.
17. Dzisiaj istnieje tak wielka potrzeba ze strony ludzkości, aby usłyszeć Boskie Przesłanie, że musimy _____,
- gdziekolwiek i jakkolwiek możemy, _____,
- _____ , ale zawsze bacząc na _____
- _____
- w ich najciemniejszej godzinie niedoli.

ROZDZIAŁ 18

Zakończmy tę część poświęconą duchowym cechom i postawom, które powinny wyróżniać nasze wysiłki w nauczaniu, pamiętając przykład dany nam przez ‘Abdu’l-Bahę podczas Jego podróży na Zachód. Poniższy fragment napisany przez Strażnika, opisujący w jaki sposób ‘Abdu’l-Bahá przedstawiał przesłanie Jego Ojca tym, których napotykał, przygotowuje nas do następnej części, w której będziemy analizować sam akt nauczania.

„Podczas tych podróży ‘Abdu’l-Bahá wykazywał wigor, odwagę, determinację i oddanie zadaniu, które postawił sobie do zrealizowania, co wzbudzało zachwyt i podziw tych, którzy mieli przywilej obserwowania z bliska Jego codziennych poczynań. Obojętny na widoki i atrakcje, które zwykle przyciągają uwagę podróżnych i które Jego towarzysze podróży często chcieli, aby odwiedził; nie dbając ani o swoją wygodę, ani o swoje zdrowie; poświęcając każdą uncję swojej energii dzień po dniu od świtu do późnej nocy; konsekwentnie odmawiając jakichkolwiek prezentów lub datków na wydatki związane z Jego podróżami; niezawodny w swojej trosce o chorych, strapionych i uciśnionych; bezkompromisowy w swoim orędownictwie na rzecz mniej uprzywilejowanych ras i klas; szczodry jak deszcz w swojej hojności dla biednych; pogardliwy wobec ataków wytoczonych przeciwko Niemu przez czujnych i fanatycznych zwolenników ortodoksji i sekciarstwa; zadziwiający w swej szczerości podczas prezentowania z mównicy czy ambony proroczej Misji Jezusa Chrystusa do Żydów, Boskiego pochodzenia islamu w kościołach i synagogach lub prawdy Boskiego Objawienia i potrzeby religii dla materialistów, ateistów czy agnostyków; jednoznaczny w swym wysławianiu Bahá'u'lláha przy każdej okazji i w sanktuariach różnych sekt i

wyznań; nieugięty w swej odmowie, przy kilku okazjach, zabiegania o przychylność ludzi utytułowanych i bogatych zarówno w Anglii, jak i w Stanach Zjednoczonych; i wreszcie, co nie mniej ważne, nieporównywalny w spontaniczności, autentyczności i ciepłe Jego współczucia i pełnej miłości życzliwości okazywanej zarówno przyjaciółom, jak i nieznanym, wierzącym i niewierzącym, bogatym i biednym, wysoko i nisko postawionym, których spotykał, osobiście lub przypadkowo, czy to na pokładzie statku, czy spacerując po ulicach, w parkach lub na placach publicznych, na przyjęciach lub bankietach, w slumsach lub dworach, na spotkaniach Jego wyznawców lub zgromadzeniach uczonych, On, wcielenie każdej bahaickiej cnoty i ucieleśnienie każdego bahaickiego ideału, nieprzerwanie przez trzy przepelnione tłumem lata obwieszczał światu pogrążonemu w materializmie i już wtedy znajdującemu się na skraju wojny, uzdrawiające, otrzymane od Boga prawdy zawarte w Objawieniu Jego Ojca”³⁵.

Po powtórny przeczytaniu powyższego fragmentu, napiszcie kilka zdań opisujących cechy i postawy, które charakteryzowały sposób, w jaki ‘Abdu’l-Bahá wchodził w interakcje z ludźmi i podchodził do swoich rozmów na temat Wiary – na przykład: „Wykazywał wigor, odwagę i determinację”.

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____
9. _____
10. _____

PRZYPISY

1. *Tablets of the Divine Plan: Revealed by 'Abdu'l-Bahá to the North American Bahá'ís*, Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1993, 2006 printing, nr 8:13, str. 54
2. Ibid., nr 10:10, str. 72
3. Z listu z dnia 8 listopada 1956 r. napisanego w imieniu Shoghiego Effendiego do pojedynczego wyznawcy, opublikowanego w: *Teaching the Bahá'í Faith: Compilations and a Statement Prepared by the Research Department of the Universal House of Justice*, Mona Vale: Bahá'í Publications Australia, 1995, nr 156, str. 84–85
4. Z listu z dnia 6 listopada 1949 r. napisanego w imieniu Shoghiego Effendiego do pojedynczego wyznawcy, opublikowanego w: *The Power of Divine Assistance: A Compilation of Extracts from the Writings of Bahá'u'lláh, the Báb and 'Abdu'l-Bahá and the Letters of Shoghi Effendi and the Universal House of Justice*, opracowanego przez Dział Badań Powszechnego Domu Sprawiedliwości, Ingleside: Bahá'í Publications Australia, 2020, nr 80, str. 40
5. Z przemówienia wygłoszonego 4 listopada 1911 r., opublikowanego w: *Mowy paryskie. Przemówienia wygłoszone przez 'Abdu'l-Bahę w 1911 roku*, Skonpres, 2011, nr 21:6, str. 76
6. Z listu z dnia 1 września 1933 roku napisanego w imieniu Shoghiego Effendiego do pojedynczego wyznawcy, opublikowanego w: *Teaching the Bahá'í Faith*, nr 92, str. 69
7. *Wybór Pism 'Abdu'l-Bahy*, Wydawnictwo Bahá'í, 2021, nr 216:1
8. Z listu z dnia 30 czerwca 1937 r. napisanego w imieniu Shoghiego Effendiego do pojedynczego wyznawcy, opublikowanego w: *The Power of Divine Assistance*, nr 70, str. 37
9. *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, bahairesearch.com, 2019, nr 10:10
10. *Wybór Pism 'Abdu'l-Bahy*, nr 213:1
11. Ibid., nr 214:2
12. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, Wydawnictwo Bahá'í, 2019, 5:3
13. Ibid., 132:5
14. Ibid., 100:1
15. *Wybór Pism 'Abdu'l-Bahy*, nr 204:2
16. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, 142:5

17. Z listu z dnia 24 listopada 1924 roku napisanego przez Shoghię Effendiego do bahaitów Ameryki, opublikowanego w: *Bahá'í Administration: Selected Messages 1922–1932*, Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1974, 1998 printing, str. 69
18. *Wybór Pism 'Abdu'l-Bahy*, nr 217:1
19. Ibid., nr 15:3
20. Bahá'u'lláh, *Słowa ukryte*, Wydawnictwo Bahá'í, 2018, arab. 42
21. Z listu z dnia 31 marca 1932 r. napisanego w imieniu Shoghię Effendiego do pojedynczego wyznawcy, opublikowanego w: *The Power of Divine Assistance*, nr 66, str. 35–36
22. Z przesłania z dnia 30 grudnia 2021 r. do Konferencji Kontynentalnych Rad Doradców, opublikowanego w: *The Nine Year Plan, 2022–2031: Messages of the Universal House of Justice*, West Palm Beach: Palabra Publications, 2022, nr 6:10, str. 48
23. Z listu z dnia 5 czerwca 1947 r. napisanego przez Shoghię Effendiego, opublikowanego w: *Citadel of Faith: Messages to America, 1947–1957*, Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1965, 2014 printing, str. 25–26
24. Z listu z dnia 24 listopada 1924 r. napisanego przez Shoghię Effendiego do bahaitów Ameryki, opublikowanego w: *Bahá'í Administration: Selected Messages 1922–1932*, str. 69–70
25. *Wybór Pism 'Abdu'l-Bahy*, nr 199:6
26. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, 128:6, str. 313
27. Z listu z dnia 24 września 1924 r. napisanego przez Shoghię Effendiego do bahaitów Ameryki, opublikowanego w: *Bahá'í Administration: Selected Messages 1922–1932*, str. 66
28. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, 131:4
29. Z przemówienia wygłoszonego przez 'Abdu'l-Bahę dnia 8 listopada 1911 r., obublikowanego w: *Mowy paryskie*, nr 26:5–6
30. *Wybór Pism 'Abdu'l-Bahy*, nr 212:1
31. Ibid., nr 153:3
32. Ibid., nr 153:4
33. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, 154:2

34. Z listu z dnia 4 maja 1942 r. napisanego w imieniu Shoghi Effendiego do pojedynczego wyznawcy, opublikowanego w: *Teaching the Bahá'í Faith*, nr 104, str. 72
35. Shoghi Effendi, *God Passes By*, Wilmette: Bahá'í Publishing, 1974, 2022 printing, str. 446–48

Akt nauczania

Cel

Wzmocnienie zdolności do rozpoznawania i pielęgnowania otwartości na Wiarę oraz rozwijania zdolności do przekonującego przedstawiania Wiary, odpowiedniego do okoliczności, czy to w ramach osobistego wysiłku nauczania, czy w kontekście zbiorowej kampanii

ROZDZIAŁ 1

Po przeanalizowaniu duchowej natury nauczania w pierwszej części oraz cech i postaw niezbędnych dla tych, którzy nauczają, w części drugiej, zwróćmy teraz naszą uwagę na sam akt nauczania. Zasadniczo przeprowadzamy ten święty akt w jednym z dwóch kontekstów: w naszych osobistych wysiłkach jako jednostki, oraz w zbiorowych przedsięwzięciach na szczeblu lokalnym. Oczywiście, jako część rosnącego trzonu przyjaciół na naszych osiedlach i w wioskach, zaangażowanego w działania mające na celu budowanie tętniących życiem wspólnot, zetknęliśmy się z wieloma osobami z różnych środowisk – uczniami szkół średnich i wyższych, rodzicami i krewnymi dzieci i młodziej młodzieży uczestniczących w programach edukacyjnych instytutu, nauczycielami, rolnikami, sołtysami wsi oraz innymi lokalnymi władzami, by wymienić tylko kilku – i widzieliśmy zainteresowanie, jakie niektórzy z nich okazali, by dowiedzieć się więcej o Wierze. Nasze uczestnictwo w procesie instytutu również posłużyło wzmocnieniu naszych zdolności potrzebnych do prowadzenia dusz do oceanu Objawienia Bahá'u'lláha, w szczególności tych, które pozwalają nam wyrażać nasze rozumienie głębokich pojęć i analizować rzeczywistość duchową w znaczących rozmowach. Oprócz tych zdolności, istnieje jeszcze jedna, która jest niezbędna byśmy ją rozwijali, zarówno gdy podejmujemy nasze własne osobiste wysiłki nauczania, jak i gdy uczestniczymy w zbiorowych przedsięwzięciach – a mianowicie zdolność do rozpoznawania i pielęgnowania otwartości na przesłanie Bahá'u'lláha. W kolejnych rozdziałach rozważymy znaczenie budowania tej zdolności. Najpierw jednak zastanówmy się nad następującymi słowami Bahá'u'lláha, które warto zapamiętać:

„Ilekróć napotkacie spragnioną duszę, dajcie jej pić z kielicha wiecznego życia; i kiedykolwiek znajdziecie słuchające ucho, recytujcie mu wersety Boga, Mocnego, Potężnego, Współczującego. Rozwiążcie wasze języki uprzejmymi słowami, a jeśli znajdziecie ludzi zwróconych ku Sanktuarium Boga, przywołajcie ich do prawdy”¹.

ROZDZIAŁ 2

Ważnym pojęciem, które powinni rozumieć ci, którzy pragną rozwijać zdolność rozpoznawania i pielęgnowania otwartości na przesłanie, jest to, że nauczanie wykracza poza zwykłe głoszenie Wiary.

Głoszenie Wiary jest wysoce chwalebna i potrzebną czynnością, podejmowaną z różnym stopniem formalności przez jednostki, wspólnoty i ich instytucje. Taka działalność służy zapoznaniu ludzi ze szlachetnymi celami i ideałami Sprawy oraz pomaga wzmocnić pozytywne nastawienie do Wiary. Nauczanie zawiera element ogłaszania, ale jego głównym celem jest pomaganie duszom w rozpoznaniu Bahá'u'lláha jako Objawiciela Boga na dzień dzisiejszy, w pogłębianiu ich wiedzy o Jego Objawieniu oraz w utwierdzaniu ich w nowo przyjętej wierze. Jest oczywiście możliwe, że poprzez akt proklamacji szczególnie otwarta dusza może zostać zauroczona Wiarą i, po pewnym pewnym czasie pogłębiania wiedzy, zdecydować się na jej przyjęcie. Nie powinniśmy jednak oczekiwać, przynajmniej na tym etapie historii ludzkości, że samo głoszenie Wiary otworzy serca ogromnej liczby ludzi na Bahá'u'lláha, bez względu na to, jak kunsztownie może być opracowany projekt lub jak profesjonalnie może być przeprowadzone wydarzenie. Nauczanie wykracza poza przekazywanie informacji i pozostawianie ludzi samym sobie. Polega ono na dialogu. Wymaga

ono rozmowy pomiędzy utwierdzonymi duszami a tymi, którzy są chętni słuchać i dociekać prawdy Objawienia Bahá'u'lláha. Aby dokładniej przeanalizować tę kwestię, rozważmy pewien przykład.

Jednym ze skutecznych sposobów nauczania Wiary są spotkania przy kominku. Kominki to ciepłe i kameralne spotkania odbywające się w czyimś domu, na które zapraszane są osoby zainteresowane Wiarą. Dostarczają one doskonałych okazji do wymiany idei i do owocnych rozmów, które mogą poprowadzić ludzi do przyjęcia Bahá'u'lláha. Jednakże, jeśli nie zachowa się ostrożności, kominek może łatwo zamienić się w wydarzenie proklamujące Wiarę.

Na potrzeby naszego przykładu założmy, że organizujecie cotygodniowe spotkania przy kominku w swoim domu. Każde spotkanie rozpoczynacie od powitania gości i poproszenia jednego z obecnych bahaitów o odmówienie modlitwy. Następnie zaproszony przez was prelegent wygłasza przez około trzydzieści do czterdziestu pięciu minut przemówienie na konkretny temat związany z Wiarą. Pod koniec zapraszacie do zadawania pytań i zazwyczaj pada jedno lub dwa, na które prelegent stara się odpowiedzieć. Następnie podawany jest poczęstunek, po czym wasi goście rozchodzą się do domów. Czy zgodzicie się, że tego rodzaju spotkanie, które ma swoje zalety, najlepiej można by określić jako wydarzenie proklamacyjne?

Założmy, że po pewnym czasie postanawiacie zmienić charakter tych spotkań. Tak więc, na każdy kominek zapraszacie jednego lub dwóch utalentowanych przyjaciół, aby dali krótki występ muzyczny po przemówieniu, słusznie mając nadzieję, że wprowadzenie muzyki podniesie duchową atmosferę wydarzenia. Czy uważacie, że czyniąc w ten sposób zmieniliście to spotkanie z wydarzenia proklamacyjnego na wydarzenie nauczające?

Jakie są niektóre ze sposobów, dzięki którym można sprawić, że kominek stanie się bardziej aktywnością o charakterze nauczania?

ROZDZIAŁ 3

Teraz, mając na uwadze rozróżnienie między nauczaniem a proklamacją, zastanówmy się, w jaki sposób mamy zidentyfikować otwarte dusze, te, których serca poszukują prawdy. Oczywiście musimy nieustannie się modlić, aby Bóg mógł poprowadzić nas do tych, których przygotował na przyjęcie Jego przesłania. Jednakże musimy także móc ich rozpoznać, gdy ich spotkamy. To nie zawsze jest łatwe. Nawet w przypadku zbiorowego wysiłku nauczania wśród

wysoce otwartej społeczności, nie każdy będzie chciał usłyszeć przesłanie i przyjąć jego prawdę; do nas należy znalezienie tych dusz, które są gotowe odpowiedzieć na wezwanie Bahá'u'lláha.

Osoba otwarta niekoniecznie musi sprawiać wrażenie poszukującej Wiary lub nawet szczególnie zainteresowanej religią. Co więcej, ważne jest, aby zdawać sobie sprawę, że otwartość na Wiarę i pobożność to nie to samo. To, co jest potrzebne, to stan, w którym dana osoba jest chętna do poznawania nauk i zgłębiania ich prawdy z pewnym stopniem otwartości. W miarę jak zdobywamy doświadczenie w nauczaniu, i gdy nasze zdolności duchowe stają się coraz bardziej wyostrzone, nasza zdolność do wyczuwania tego stanu wzrasta.

Pomimo iż niemożliwe jest ustalenie sztywnych i ściśle określonych zasad dotyczących tego, co sprawia, że dana osoba jest otwarta, możemy wskazać niektóre z czynników, które się do tego przyczyniają. Często sprawiają one, że ludzie stają się bardziej otwarci w pewnych momentach swojego życia przez pewien określony czas. Odnosi się to zarówno do pojedynczych osób, jak i całych populacji. Przedyskutujcie ten temat z innymi członkami waszej grupy i zapiszcie niektóre czynniki, które waszym zdaniem mogą wpływać na otwartość danej osoby, takie jak poniższy przykład:

Uświadomienie sobie szeroko rozpowszechnionej niesprawiedliwości na świecie

---

Sugerujemy, abyście przed przejściem do następnego rozdziału zastanowili się nad tym fragmentem napisanym przez Shoghiego Effendiego. Mówi on o związku między zamętem obecnych czasów a otwartością na Sprawę.

„Sposobności, które tworzy zamieszanie obecnego czasu, z całym smutkiem, który wywołuje, obawami, które wzbudza, rozczarowaniem, które powoduje, zakłopotaniem, które stwarza, oburzeniem, które wzbudza, buntem, który wznieca, krzywdami, które wyrządza, duchem niespokojnego poszukiwania, którego budzi, należy w podobny sposób wykorzystać w celu rozpowszechniania szeroko i daleko wiedzy o zbawczej mocy Wiary Bahá'u'lláha i zaciągnięcia nowych rekrutów do ciągle powiększającej się armii Jego wyznawców”².

Możemy dostrzec aż nazbyt wyraźnie, że ogólnoświatowe zamieszanie, które Strażnik opisał tak wiele dekad temu, jedynie nasiliło się wraz z upływem czasu, w miarę jak stary porządek nadal się rozpadał. Poniżej znajdują się niektóre z sytuacji, do których prowadzi to zamieszanie. Przedyskutujcie z waszą grupą implikacje każdego z nich dla naszych wysiłków nauczania.

- Smutek, który wywołuje
- Lęki, które wzbudza
- Rozczarowanie, które powoduje
- Problemy, które stwarza
- Oburzenie, które wzbudza
- Bunt, który prowokuje
- Żale, które wywołuje
- Duch niespokojnych poszukiwań, który on budzi

ROZDZIAŁ 4

Kiedy znajdujemy ludzi, którzy są otwarci, rozpoczynamy z nimi rozmowę, czasami stosunkowo krótką, a czasami trwającą dłużej, której celem jest pomoc im w rozpoznaniu Pozycji Bahá'u'lláha. Ale jaka powinna być treść tych rozmów? Co powinniśmy mówić tym, których nauczamy?

Odpowiedź na to pytanie nie jest bynajmniej prosta. Wiecie już z doświadczenia, które zdobyliście do tej pory, dzieląc się naukami i zasadami Wiary z waszymi przyjaciółmi i rodzinami w waszej wspólnocie, że nie ma formuły, której moglibyśmy się nauczyć i powtarzać wszystkim w każdej sytuacji. Każda z osób, z którymi prowadzimy tak bliskie rozmowy, znajduje się w szczególnym stanie duchowym i ma zróżnicowane potrzeby i pytania. Starając się nauczać Sprawy, musimy nieustannie zastanawiać się nad tym, w jaki sposób należy wyjaśniać jej prawdy każdemu poszukującemu – co należy powiedzieć, i w jakiej kolejności wyrażać swoje myśli.

Jednakże, chociaż powinniśmy być świadomi indywidualnych różnic, nie powinniśmy popełniać błędu nadmiernego ich podkreślenia do tego stopnia, że stracimy z oczu podstawową jedność ludzkiej egzystencji. Sposób, w jaki ludzie reagują na przesłanie Bahá'u'lláha podąża pewnymi wzorcami, a wzorce te stają się szczególnie zauważalne wśród osób o tej samej kulturze i pochodzeniu. Na przykład, jeśli jesteście studentami i wyruszacie, by nauczać wśród waszych rówieśników, stopniowo odkryjecie jedną wprowadzającą prezentację Wiary, która okaże się skuteczna w przypadku większości waszych przyjaciół. Szczegóły tego, co będziecie mówić, będą się zmieniać, ponieważ przy każdej okazji będą zadawane inne pytania i wyrażane inne zainteresowania. Podstawowy schemat pozostanie jednak taki sam.

Gdy zaczniecie systematycznie myśleć o sposobie, w jaki będziecie wyjaśniać Wiarę innym, przydatne może okazać się rozważenie dwóch aspektów przesłania, które będziecie przekazywać. Pierwszym z nich są informacje. Słuchacz naturalnie będzie chciał dowiedzieć się wielu faktów na temat Wiary. Kiedy się ona narodziła? Jak duża jest wspólnota bahaicka? Jak bardzo jest ona rozpowszechniona? Czy bahaici wierzą w życie po śmierci? Jakie są podstawowe zasady wiary bahá'í? Jak można sobie wyobrazić, liczba faktów związanych z Wiarą jest przytłaczająco duża. To, jakie informacje przekażecie danej osobie przy konkretnej sposobności, będzie zależeć od charakteru waszej rozmowy. Istnieją jednak pewne fakty, które osoba poszukująca zwykle musi poznać na początkowych etapach swojego procesu poznawania Wiary, a zastanowienie się nad nimi jest bardzo pouczające. W poniższym miejscu

---

ROZDZIAŁ 7

Aby pomóc wam zastanowić się głębiej nad pojęciami i informacjami, które zawrzecie podczas przedstawiania komuś Wiary po raz pierwszy, przyjrzymy się wymyślonej sytuacji i przeanalizujemy to, co jest wypowiadane.

Anna jest siedemnastoletnią młodą dziewczyną, która mieszka ze swoją rodziną w małej wiosce i uczęszcza do szkoły w pobliskim mieście. Została wychowana jako katoliczka i dowiedziała się o Wierze cztery lata temu od swojego starszego brata. Od tego czasu studiuje kursy instytutu i wykonuje akty służby, łącznie z prowadzeniem raz w tygodniu, z pomocą młodej matki z wioski, bahaickich zajęć dla dzieci.

Emilia uczęszcza do tej samej szkoły co Anna. Ona również była wychowywana jako katoliczka. Słyszała wcześniej o wierze bahá'í, ale wie o niej bardzo niewiele. Jeśli chodzi o jej własne wierzenia, chociaż nie interesuje się zbytnio religią, nosi w sercu miłość do Chrystusa i jest życzliwą osobą. Kiedy Anna pyta ją, czy chciałaby pójść z nią na zajęcia dla dzieci, które Anna prowadzi, Emilia chętnie do niej dołącza. Podoba jej się asystowanie w zajęciach i pomaganie dzieciom w zapamiętywaniu modlitw i cytatów z bahaickich pism. Słowa Bahá'u'lláha poruszają jej serce i mówi ona do Anny: „Czy możesz powiedzieć mi coś więcej o Wierze Bahá'í?”.

W kolejnych rozdziałach przeczytacie wstępne wypowiedzi Anny, która rozpoczyna nauczanie swojej przyjaciółki. Powinniście dobrze je przestudiować i z wielką starannością wykonać odpowiadające im ćwiczenia. Ćwiczenia te zostały opracowane, aby pomóc wam dojść do pewnych wniosków na temat tego, w jaki sposób będziecie objaśniać Wiarę różnym grupom ludzi. Zanim przejdziemy do tych rozdziałów, zachęcamy do zapisania poniżej informacji na temat pochodzenia niektórych osób, które najprawdopodobniej będziecie nauczać.

ROZDZIAŁ 8

Oto jak Anna rozpoczyna swoją prezentację Wiary dla Emilii:

Wiesz już, że wiara bahá'í jest ogólnoswiatową religią, której nauki skupiają się na jedności ludzkości. Bahaici są wyznawcami Bahá'u'lláha, i wierzą, że jest on tym Obiecanym wszystkich wieków. Tradycje prawie każdego ludu zawierają obietnicę przyszłości, kiedy to pokój i harmonia zostaną ustanowione na ziemi, a ludzkość będzie żyła w dobrobycie. Wierzymy, że ta obiecana godzina właśnie nadeszła i że Bahá'u'lláh jest tą wielką Postacią, której nauki umożliwią ludzkości zbudowanie nowego świata. W jednym ze swoich Pism Bahá'u'lláh mówi:

„Zgodnie z postanowieniem Pana tym najpotężniejszym lekarstwem i najmocniejszym narzędziem do uleczenia całego świata jest zjednoczenie się wszystkich ludów w jednej powszechnej sprawie, jednej wspólnej wierze”⁴.

Jeśli nie masz nic przeciwko, najpierw powiem kilka słów o tym, jak nauki Wiary Bahá'í opisują Boga i naszą relację z Nim. Bahá'u'lláh uczy nas, że Bóg jest niepoznawalny w swojej Istocie. Oznacza to, że jakkolwiek obraz Boga mamy w naszym umyśle – na przykład myśląc o Nim jako o mężczyźnie – jest owocem naszej własnej wyobraźni. Ogólnie rzecz ujmując, to, co zostało stworzone, nie jest w stanie pojąć swojego stwórcy. Na przykład stół nie może pojąć natury stolarza, który go stworzył. Istnienie stolarza jest całkowicie niezrozumiałe dla przedmiotów, które wytwarza.

Bóg jest Stworzycielem wszystkich rzeczy. Bahá'u'lláh mówi nam, że ludzkość została stworzona dzięki miłości Boga. Mówi on:

„O Synu Człowieczy! Kochałem cię w twórczości Mojej, przeto stworzyłem cię. Kochaj ty Mnie zatem, abym wymienił imię twoje i duszę twą napelniał duchem życia”⁵.

Tak więc, pomimo że istnienie Boga jest daleko poza zakresem naszego rozumienia, Jego miłość nieustannie dotyka naszego życia i naszych istot. Sposobem, w jaki ta miłość płynie do nas, jest poprzez Jego wieczne Przymierze. Zgodnie z tym wiecznym Przymierzem, Bóg nigdy nie pozostawia nas samych i bez przewodnictwa. W każdym okresie, gdy ludzkość oddala się od Niego i zapomina o Jego naukach, pojawia się Objawiciel Boży, który objawia nam Jego Wolę i Cel.

Słowo „objawiać” oznacza ujawniać, ukazywać coś, co nie było wcześniej znane. Objawiciele Boga są tymi szczególnymi Istotami, które objawiają ludzkości Słowo i Wolę Boga; dlatego też, gdy ich słuchamy, odpowiadamy na Wezwanie Boga.

Istnieje przykład ze świata fizycznego, który pomaga nam w zrozumieniu pojęcia „Objawiciela” tak, jak naucza tego Bahá'u'lláh. W tym świecie słońce jest źródłem wszelkiego ciepła i światła, bez którego życie na tej planecie nie mogłoby istnieć. Jednak słońce samo w sobie nie zstępuje na ziemię, a jeśli my spróbowałibyśmy się do niego zbliżyć, zostalibyśmy całkowicie spaleni.

Założmy jednak, że weźmiemy dobrze wypolerowane lustro i skierujemy je w kierunku słońca. Zobaczymy w nim obraz słońca, a im lepiej wypolerowane lustro, tym doskonalszy będzie jego obraz. Objawiciele Boga są niczym doskonałe Zwierciadła, które odbijają Światło Boga w całej jego okazałości. Wszystkie te Zwierciadła odbijają to samo Światło. Podczas gdy Bóg jest poza naszym zasięgiem, te doskonałe Istoty przychodzą do nas od czasu do czasu, żyją wśród nas, dostarczają nam przewodnictwa i napędzają nas energią, której potrzebujemy, aby rozwijać się materialnie i duchowo.

Masz wielkie szczęście, że zostałeś wychowana zgodnie z naukami zesłanymi ludzkości przez Boga około dwa tysiące lat temu za pośrednictwem Jego Objawiciela, Chrystusa, którego posiadał pozycję Syna Bożego. Teraz możesz otrzymać nauki nowego Objawiciela, Bahá'u'lláha, którego tytuł oznacza „Chwała Boga”. Nauki Bahá'u'lláha są zatem w doskonałej harmonii z naukami Chrystusa, ale odnoszą się do stanu ludzkości w dzisiejszych czasach. Jeśli przez chwilę zastanowisz się nad trudną sytuacją ludzkości, jestem pewna, że zgodzisz się, że nadszedł odpowiedni czas na pojawienie się kolejnego Objawiciela Bożego. Pozwól, że zacytuję ci fragment z Pism Bahá'u'lláha, który mówi o Dniu, w którym żyjemy:

„Oto jest Dzień, w którym spłynęły na ludzi najznakomitsze względy Boga, Dzień, w którym Jego najpotężniejsza łaska napelniła wszystkie stworzone rzeczy. Wszystkie ludy ziemi winny łagodnie dzielić je różnice i zamieszkać w cieniu Drzewa Jego pieczy i troskliwości w idealnej jedności i doskonałym pokoju”⁶.

Zanim będę kontynuować, być może powinnam zatrzymać się tutaj, abyśmy mogły odpowiedzieć sobie na jakiegokolwiek pytania. Co sądzisz o tym, czym się z tobą właśnie podzieliłam?

ROZDZIAŁ 9

Przeanalizujmy teraz, co do tej pory powiedziała Anna. W poniższych ćwiczeniach przeanalizowano pięć aspektów jej prezentacji. Zaznaczcie te stwierdzenia, z którymi się zgadzacie. Ćwiczenia te nie wymagają długiej dyskusji. Należy przeczytać każde stwierdzenie, przeanalizować je i zdecydować, czy się z nim zgadzamy. Ważne jest, aby pamiętać, że do nauczania Wiary powinno się podchodzić z nastawieniem na naukę.

1. Anna rozpoczyna od stwierdzenia, że wiara bahá'í jest ogólnoswiatową religią, której nauki koncentrują się na jedności ludzkości. Następnie natychmiast przedstawia Bahá'u'lláha jako Tego Obiecanego wszechczasów.

_____ Natychmiastowe przedstawianie Bahá'u'lláha jako Tego Obiecanego jest doskonałym sposobem na zaprezentowanie Wiary ludziom wszystkich religii – chrześcijanom, muzułmanom, hindusom, buddystom i innym – ponieważ pojęcie Obiecanego istnieje w każdej tradycji religijnej w takiej czy innej formie.

_____ Większość ludzi w dzisiejszych czasach nie jest tak naprawdę zainteresowana religią, nawet jeśli do jakiejś należą, dlatego też lepiej nie przedstawiać Postaci Bahá'u'lláha na samym początku. Bardziej skutecznym rozwiązaniem jest

mówienie najpierw o bahaickich wierzeniach, wyjaśniając bardziej szczegółowo różne zasady, takie jak równość mężczyzn i kobiet, wyeliminowanie wszelkich form uprzedzeń, czy powszechny pokój.

_____ Jeśli nauczamy kogoś, kto ma trudności z wiarą w Boga, nadal możemy przedstawić Postać Bahá'u'lláha na samym początku. Jednakże w takim przypadku odnieśliśmy się do Niego początkowo jako do jednego z tych uniwersalnych Nauczycieli, Którzy od czasu do czasu zjawiają się dla ludzkości. Później można by wprowadzić pojęcie „Objawiciela Bożego”.

_____ Prezentacja Anny byłaby bardziej skuteczna, gdyby po przedstawieniu Bahá'u'lláha jako Obiecanego wszechczasów przytoczyła kilka proroctw, aby udowodnić Emilii, że jest On wypełnieniem każdego z nich.

_____ W zdecydowanej większości przypadków posługiwanie się proroctwami, aby przekonać ludzi o wiarygodności Pozycji Bahá'u'lláha, prowadzi do trudności. Skłania to ludzi do wdawania się w kłótnie, zamiast wprowadzać ich w nastrój uważnej refleksji. Anna przekazuje ważną koncepcję, że Bahá'u'lláh jest Obiecanym wszystkich czasów, ale jest jak najbardziej uzasadnionym, by nie zagłębiać się w szczegóły.

2. Po opowiedzeniu Emilii o osobie Bahá'u'lláha, Anna krótko opisuje koncepcję Boga i relacji ludzkości z Nim. Na szczególną uwagę zasługuje sposób, w jaki wprowadza te idee. Nie zaczyna od stwierdzenia „bahaici wierzą w ...”, ani tym bardziej „ja wierzę w ...”. Daje jasno do zrozumienia, że czerpie z nauk Bahá'u'lláha, tak, aby uwaga pozostała skupiona na Jego osobie.

_____ W dzisiejszym świecie mówienie o Bogu i relacji ludzkości z Nim na zbyt wczesnym etapie rozmowy o Wierze zniechęci ludzi. Większość ludzi jest bardziej zainteresowana kwestiami społecznymi niż duchowymi. Byłoby lepiej dla Anny, gdyby nie poruszała tego tematu.

_____ Wprowadzenie idei, że Bóg, jak to zostało wyjaśnione w naukach bahaickich, jest niepoznawalną Istotą, jest bardzo przydatne dla poszukujących z każdego środowiska religijnego, a nawet dla tych, którzy mają trudności z uwierzeniem w Boga. Natychmiast oddziela to Wiarę od wszelkiego rodzaju zabobnych i irracjonalnych wierzeń. Jednocześnie wychodzi naprzeciw tęsknocie duszy poszukującego, by rozpoznać Źródło swego istnienia.

3. Anna uważa, aby używać słowa „objawiciel” za każdym razem, gdy nawiązuje do Bahá'u'lláha czy Chrystusa. Wyobrażenie lustra pomaga jej wyjaśnić Emilii to pojęcie.

_____ Słowo „objawiciel” jest zbyt trudne. Anna powinna używać słowa „prorok”, ponieważ jest ono zarówno prostsze, jak i łatwiejsze do zrozumienia.

_____ Osoba wywodząca się ze środowiska katolickiego uznałaby za brak szacunku odnoszenie się do Chrystusa jako do Proroka. Analogicznie, gdyby Anna określała Bahá'u'lláha mianem „Proroka”, sprawiłaby na Emilii wrażenie, że Jego Pozycja jest niższa od pozycji Chrystusa.

_____ Jeśli ktoś naucza muzułmanina, słowo „posłaniec” mogłoby być z powodzeniem użyte, ponieważ muzułmanie nazywają Mahometa Posłańcem Boga, ale koncepcja „Objawiciela Bożego” również powinna być wyjaśniona.

_____ Anna słusznie unika wyraźnego stwierdzenia, że Bahá'u'lláh jest Powrotem Chrystusa, ponieważ idea „powrotu” jest tak niejasna w umysłach ludzi, że nie ma możliwości sprawdzenia, co oznaczałoby to dla Emilii. Używając analogii lustra, Anna wyjaśnia to pojęcie bez komplikowania tematu.

_____ To rozsądne ze strony Anny, że nie rozwodzi się nad koncepcją „Chrystusa jako Syna Bożego”. Zwyczajnie wspomina o tym przy okazji, a następnie mówi, że Bahá'u'lláh jest Chwałą Boga. W ten sposób Anna akceptuje pewną prawdę bez zbaczania z tematu rozmowy.

_____ Gdybyście nauczali osobę wywodzącą się ze środowiska hinduskiego, nadal moglibyście posłużyć się obrazem lustra, aby przedstawić koncepcję „Objawiciela”. Jednakże zamiast odwoływać się do Chrystusa, moglibyście przytoczyć następującą wypowiedź Kryszny: „Ilekcroć dochodzi do upadku prawości, o Bharacie, i narastania bezbożności, to właśnie wtedy zsyłam Mojego ducha. Dla zbawienia dobrych, zniszczenia nikczemnych i dla mocnego ustanowienia prawdziwej religii, objawiam się na przestrzeni wieków”.

_____ Przedstawiając Boga jako niepoznawalną Istotę, Anna potwierdza, że drzwi do poznania Boga są dla nas zamknięte. Jednak Bóg, ze swego miłosierdzia, posyła nam swoich Objawicieli, Którzy, jako doskonałe Lustra, odzwierciedlają wszystkie Jego atrybuty i objawiają nam Jego Cel. Takie wyjaśnienie pojęcia „Objawicieli Bożych” jest odpowiednie dla każdego, również dla tych, którzy mają trudności z uwierzeniem w Boga. Trudności te często wynikają ze sposobu, w jaki Bóg jest powszechnie przedstawiany.

4. Podczas rozmowy z Emilią, Anna kilka razy cytuje bezpośrednio z Pism Bahá'u'lláha.

_____ Wyrazy w tych cytatach są zbyt trudne. Byłoby lepiej, gdyby Anna unikała cytowania bezpośrednio z Pism, zwłaszcza na tak wczesnym etapie swojej prezentacji, i przedstawiała idee własnymi słowami. Poza tym istnieje ryzyko, że jej słowa będą brzmiały jak słowa kaznodziei.

_____ Anna wplata cytaty w swoją prezentację w naturalny sposób, jak najbardziej zgodny z radami samego Bahá'u'lláha. Nawet jeśli jej przyjaciółka Emilia nie zrozumie w pełni cytatów, słowa te będą miały wpływ na jej serce.

5. Anna posługuje się również dwoma analogiami podczas gdy omawia trudne pojęcia z Emilią. Jak wspomniano powyżej, analogia słońca i lustra pomaga Annie wyjaśnić zwrot „Objawiciel Boga”. Drugą analogią, której używa, to obraz stolarza i stołu, która ilustruje koncepcję, że Bóg jest poza zasięgiem ludzkiego pojmowania.

_____ Jeśli posługujemy się analogiami podczas przedstawiania ludziom Wiary, mogą oni pomyśleć, że mówimy do nich z poczuciem wyższości. Ludzie nie chcą być traktowani jak dzieci.

_____ Posługiwanie się analogiami jest skutecznym sposobem nauczania wszystkich ludzi – młodych i starszych, niewykształconych i posiadających wykształcenie. Prawdę mówiąc, bez analogii bardzo trudno byłoby zrozumieć niektóre z niezwykle głębokich prawd zawartych w naukach Wiary.

ROZDZIAŁ 10

Chociaż Anna zatrzymuje się, aby dać przyjaciółce szansę na wyrażenie swoich uczuć i zadanie pytań, na tym wczesnym etapie rozmowy Emilia mówi niewiele. Wspomina jedynie Annie, że podoba jej się to, co do tej pory usłyszała. Szczególnie jest ona pod wrażeniem jasnego rozumowania, z jakim Wiara Bahá'í wyjaśnia różne kwestie; rozwiązuje ono tak wiele z tego, co dezorientuje ludzi na temat religii w dzisiejszych czasach. Anna postanawia więc kontynuować:

Pozwól, że teraz podzielę się z tobą kilkoma ideami związanymi z głównym przesłaniem Wiary Bahá'í, a mianowicie, że ludzkość jest jednością. Bahá'u'lláh mówi nam, że jesteśmy owocami jednego drzewa i liśćmi jednej gałęzi. Chociaż różnimy się między sobą pod względem fizycznym, chociaż mamy różne talenty i zdolności, wszyscy wyrastamy z tego samego korzenia; wszyscy należymy do tej samej ludzkiej rodziny.

Ludzkość można porównać do rozległego ogrodu, w którym rosną obok siebie kwiaty o różnych kształtach, kolorach i zapachach. Urok i piękno tego ogrodu tkwi właśnie w tej różnorodności. Nie powinniśmy pozwolić, aby różnice, które istnieją między nami – różnice w naszych cechach fizycznych, temperamentach, pochodzeniu, myślach i poglądach – powodowały konflikty i spory. Powinniśmy postrzegać członków rasy ludzkiej jako piękne kwiaty rosnące w ogrodzie ludzkości i czerpać radość z przynależności do tego ogrodu.

Pomimo, iż jedność ludzkości jest niezaprzeczną prawdą, ludy ziemi są od niej tak dalekie, że zjednoczenie ich nie jest łatwym zadaniem. Jeśli zdecydowałabyś się dołączyć do Wiary Bahá'í – a przyniosłoby mi to wiele radości, gdybyś tak postanowiła – zaakceptowałabyś Bahá'u'lláha jako Objawiciela Bożego na dzień dzisiejszy i dążyłabyś do stosowania Jego nauk nie tylko w swoim własnym życiu, ale także w wysiłkach podejmowanych wraz z resztą z nas w budowaniu tętniących życiem i zjednoczonych wspólnot. Wszyscy staramy się harmonizować nasze myśli i działania z naszym wierzeniem w jedność ludzkości. Radzi się nam, że gdy do naszych umysłów wkracza myśl o wojnie, powinniśmy natychmiast zastąpić ją myślą o pokoju. Kiedy uczucie nienawiści zaczyna kształtować się w naszych sercach, powinniśmy natychmiast zastąpić je uczuciem miłości. Powinniśmy czynić wszystko, co w naszej mocy, by przezwyciężyć nasze uprzedzenia. Uprzedzenia dotyczące rasy, koloru skóry, narodowości, kultury, religii i płci są jednymi z największych przeszkód w budowaniu lepszego świata. Tak wiele fragmentów pism bahaickich uczy nas, jak kroczyć drogą jedności i jak pomagać innym podążać tą samą ścieżką. Istnieje pewien wspaniały fragment z jednego z przemówień 'Abdu'l-Bahy, o którym opowiem później, a który zapamiętałam. Mówi on:

- _____ Wyrażając nadzieję, że jej przyjaciółka zostanie bahaitką, Anna już na samym początku jasno daje do zrozumienia, że Emilia może dołączyć do wspólnoty bahaickiej w dowolnym momencie. Czyni to jednak w taki sposób, aby Emilia nie czuła nadmiernej presji.
- _____ Nie ma żadnego powodu, aby Anna wyrażała nadzieję, że Emilia dołączy do Wiary. Wystarczy, że Anna pomoże swojej przyjaciółce coraz bardziej angażować się w podejmowanie działań w służbie dla wspólnoty, ponieważ to jest właśnie to, co naprawdę się liczy.
- _____ Jeśli chcemy, aby ludzie dołączyli do wspólnoty bahaickiej, nie powinniśmy mówić nic o tym, co będą musieli robić, dopóki nie zbliżą się do Wiary. Albo jeszcze lepiej, powinniśmy poczekać, aż się zadeklarują.
- _____ Niestety, większość ludzi jest zainteresowana jedynie tym, co przyniesie im jakieś korzyści. Nie obchodzi ich, co mogą zrobić, by pomóc otaczającemu ich światu. Zamiast rozmawiać z Emilią o tym, jak będzie uczestniczyć w wysiłkach na rzecz budowania tętniących życiem i zjednoczonych wspólnot, Anna powinna raczej powiedzieć jej o miłości i poczuciu więzi, jakie odczuwa się po wstąpieniu do Wiary.
- _____ Anna zachowuje odpowiednią równowagę, przekazując swojej przyjaciółce poczucie tego, co w praktyce będzie oznaczało dla niej zostanie bahaitką. Sprawia, że brzmi to jak wyzwanie, ale nie jest ono przytłaczające. Cytat wybrany przez Annę jest szczególnie skuteczny, ponieważ Emilia rozumie, że zostanie umocniona w swoich wysiłkach mających na celu pracę dla jedności i postępu swojej wioski. Kiedy Emilia zostanie członkinią wspólnoty bahaickiej, najprawdopodobniej nie będzie biernym obserwatorem, ale aktywnym działaczem na rzecz Sprawy.

ROZDZIAŁ 12

Jak większość ludzi w dzisiejszych czasach, Emilię bardzo pociągają bahaickie nauki o jedności. Zachwycona tym, co usłyszała o wysiłkach bahaitów dążących do budowania zjednoczonych wspólnot w tak wielu miejscach na świecie, wdaje się w krótką, ale ożywioną rozmowę z Anną na temat krzywd wyrządzanych przez wszelkiego rodzaju uprzedzenia. Następnie Anna powraca do swojej prezentacji:

Bahá'u'lláh urodził się w 1817 roku w Teheranie, stolicy Iranu. Od wczesnego dzieciństwa wykazywał oznaki wielkości. Chociaż otrzymał nieco edukacji w domu, nie potrzebował kształcenia, ponieważ był obdarzony przez Boga wrodzoną wiedzą. Bahá'u'lláh pochodził ze szlacheckiej rodziny i gdy był młodym mężczyzną, zaoferowano Mu wysokie stanowisko na dworze króla, jednak On je odrzucił. Pragnął poświęcić swój czas na pomoc uciśnionym, chorym i biednym oraz na orędowanie za sprawiedliwością.

Istnieją dwa aspekty życia Bahá'u'lláha, o których chciałabym szczególnie wspomnieć. Jednym z nich jest cierpienie, które znosił. Drugim jest ogromny wpływ, jaki wywarł

na serca i umysły ludzi. Te aspekty charakteryzują właściwie życie wszystkich Objawicieli Bożych.

Cierpienia Bahá'u'lláha rozpoczęły się w chwili, gdy powstał, by głosić Sprawę Boga. Jego życie było życiem przepelnionym wygnaniami, uwięzieniem i prześladowaniami. Został zakuty w łańcuchy w ciemnym i przerażającym lochu w Teheranie. Był czterokrotnie skazywany na banicję z jednego kraju do drugiego. W jednej ze swoich Tablic objawionych podczas tego długiego wygnania napisał On:

„Pamiętaj o dniach Moich w ciągu dni swoich i o Mej niedoli i wygnaniu w tym odległym więzieniu, i bądź tak stały w Mej miłości, aby serce twoje nie zawahało się, nawet gdy spadną na ciebie miecze nieprzyjaciół i całe niebiosy i ziemia powstaną przeciwko tobie”⁸.

Bahá'u'lláh został ostatecznie zesłany do miasta więziennego Akka w Imperium Osmańskim. Jego cierpienia były tam tak wielkie, że określał 'Akkę jako „Najpotężniejsze Więzienie”. Zawsze noszę przy sobie w mojej torebce mały notatnik, w którym zapisuję fragmenty pism bahaickich, które szczególnie poruszyły moje serce. Pozwól, że przeczytam ci, co Bahá'u'lláh powiedział o swoich cierpieniach:

„Wszelkie Piękno przystało na to, by być skute kajdanami, ażeby ludzkość była wyzwolona z niewoli i zgodziło się zostać więźniem tej najpotężniejszej z Twierdz, ażeby cały świat osiągnął prawdziwą wolność. Wysączyło aż do dna ten kielich goryczy, by wszystkie ludy ziemi dostąpiły trwałej radości i pełne były wesela. Tak miłosierny jest wasz Pan, Współczujący, Najlitościwszy. Pozwoliliśmy, by Nas ponizono, o wierzący w jedność Boga, ażebyście wy byli wywyższeni i znosiliście rozliczne utrapienia, ażebyście wy prosperowali i rozkwitali. Patrz, jak Tego, który przyszedł wznieść od nowa cały świat, owi dodający Bogu współtowarzyszy przymusili do mieszkania w tym najbardziej opustoszałym z miast”⁹!

Dwa potężne dwory – króla Iranu i cesarza osmańskiego – dołożyły wszelkich starań, aby przeciwstawić się Bahá'u'lláhowi i powstrzymać rozprzestrzenianie się Jego nauk. Jednakże Światło Prawdy nie może być tak łatwo ugaszone. Sama woda, która była wylewana na ten ogień, aby ugasić jego płomień, zamieniała się w oliwę, a ogień płonął z jeszcze większą intensywnością. Nic nie można było zrobić, aby powstrzymać rosnący wpływ Bahá'u'lláha. Im dalej władze Go wypędzały, tym większa była liczba ludzi, których przyciągały Jego nauki i którzy rozpoznawali Jego moc i majestat. Pomimo ciągłych prześladowań, Bahá'u'lláh kontynuował objawianie Słowa Bożego przez ponad czterdzieści lat i uwolnił tak ogromną energię duchową, że ostatecznie odrodzi ona cały świat.

Bahá'u'lláh zmarł w 1892 roku. Jego Świątynia, którą uważamy za Najświętsze Miejsce na Ziemi, znajduje się w pobliżu miasta 'Akká. Oto kilka zdjęć wejścia do tej Świątyni i otaczających ją ogrodów. Nawet nie wiesz, jak bardzo chciałabym pojechać na pielgrzymkę do Ziemi Świętej. Mam nadzieję, że pewnego dnia ty również będziesz miała taką możliwość.

ROZDZIAŁ 13

Poniższe ćwiczenia analizują różne aspekty opisu życia Bahá'u'lláha przedstawionego przez Annę:

1. Opowiadając historię życia Bahá'u'lláha, Anna wybiera dwie główne koncepcje, które pragnie przekazać. Podczas swej prezentacji przedstawia kilka faktów z Jego życia, ale wyraźnie widać, że jej zamiarem nie jest przekazanie dużej ilości informacji. Wie, że jeśli Emilia zostanie bahaitką, na co Anna ma nadzieję, będzie miała okazję bardziej szczegółowo studiować historię życia Bahá'u'lláha. Jakie dwie koncepcje Anna stara się przekazać?

a. _____

b. _____

2. Jak sądzicie, dlaczego wybrała te dwie koncepcje? _____

_____

_____

_____

_____

_____

3. Czy zgadzacie się z nią, że te koncepcje są dwiema najważniejszymi, które Emilia powinna rozumieć na tym etapie? Jeśli nie, czy macie jakieś inne propozycje?

_____

_____

_____

_____

_____

_____

4. Sporządźcie listę informacji, które Anna przekazuje w swojej narracji o życiu Bahá'u'lláha.

_____

_____

_____

_____

_____

_____

---

5. Czy są jakieś inne informacje, które waszym zdaniem mogą być konieczne do przedstawienia na tym etapie?

---

6. Oprócz próby przekazania dwóch głównych pojęć i kilku niezbędnych informacji, Anna wyraźnie ma nadzieję na zakomunikowanie Emilii pewnych uczuć. Co to za uczucia? Czy jej się to udaje?

---

7. Teraz, gdy zastanowiliście się nad przedstawioną przez Annę prezentacją życia Bahá'u'lláha, czy uważacie, że należałoby ją zmodyfikować, gdybyście rozmawiali z kimś o innym pochodzeniu religijnym lub nieposiadającym żadnego? Jeśli tak, to czy możecie podać kilka przykładów zmian, które byście wprowadzili?

ROZDZIAŁ 14

Słuchając słów samego Bahá'u'lláha o Jego cierpieniach wyraźnie wzruszyło Emilię. Pamięta ona oczywiście, że Chrystus oddał swoje życie za zbawienie ludzkości. Tak więc dwie przyjaciółki rozmawiają przez chwilę o znaczeniu cierpień Objawicieli Bożych, którzy, choć wszechmocni, dobrowolnie godzą się na nieszczęścia, abyśmy my mogli osiągnąć prawdziwą wolność. Następnie Anna pyta, czy może kontynuować, i przedstawia kolejną Główną Postać Wiary Bahá'í, Bába. Mówi ona w ten sposób:

Kilka lat przed tym, jak Bahá'u'lláh ogłosił swoją Misję, Bóg wysłał specjalnego Posłańca, aby zapowiedział Jego nadejście. Ta wspaniała Postać, sama będąca Objawicielem Bożym, przyjęła tytuł „Báb”, co oznacza „Brama”. Istotnie, był On bramą do poznania Boga i do nowej ery w ludzkiej egzystencji. Przez sześć lat nieustannie nauczał, że pojawienie się Tego, który jest jeszcze większy od Niego, jest bliskie, i przygotowywał drogę na Jego przyjście. Mówił On ludziom, że są świadkami świtu nowej ery, świtu Obiecanego Dnia Boga. Wzywał ich do oczyszczenia serc z ziemskich próżności tak, aby mogli rozpoznać „Tego, którego Bóg objawi”.

Wiele tysięcy ludzi przyjęło przesłanie Bába i zaczęło podążać za Jego naukami. Jednak rząd Iranu i potężne duchowieństwo, które rządziło masami, powstało przeciwko Niemu. Jego wyznawcy byli prześladowani, a ogromna ich liczba została skazana na śmierć. Sam Báb w wieku 31 lat zginął śmiercią męczeńską z rąk pułku żołnierzy, którzy na rozkaz rządu zawiesili Go na publicznym placu i otworzyli do Niego ogień.

Abyś mogła zobaczyć, jak głęboko przenikające są słowa Bába, chciałabym przytoczyć ci dwie z Jego modlitw:

„Czyż jest inny Wybawiciel od trudności niżli Bóg? Powiedz: Chwała niech będzie Bogu! On jest Bogiem! Wszyscy są Jego sługami i wszyscy zachowują Jego przykazania”¹⁰.

'Abdu'l-Bahá, Jego najstarszy Syn, został tym samym nazwany jedynym Interpretatorem Jego słów i Centrum Jego Przymierza. Został wychowany przez samego Bahá'u'lláha, rozpoznał Jego Pozycję już jako dziecko i dzielił cierpienia swojego Ojca. Był najcenniejszym darem danym ludzkości, doskonałym Przykładem wszystkich bahaickich nauk.

'Abdu'l-Bahá żył na tej ziemi przez 77 lat. Urodził się tej samej nocy, której w 1844 roku Báb ogłosił swoją Misję, a zmarł w listopadzie 1921 roku. Jego życie było wypełnione cierpieniem, ale każdemu, kto dostąpił Jego obecności, przynosił największą radość i szczęście. Po śmierci swojego Ojca, odpowiedzialność za wspólnotę bahaicką spadła na Jego barki, i pracował On dzień i noc, aby szerzyć Wiarę na Wschodzie i Zachodzie. Napisał tysiące Tablic do pojedynczych wyznawców i grup na całym świecie i objaśniał nauki swojego Ojca. Jego interpretacje są obecnie istotną częścią Pism Wiary Bahá'í.

Skupiając się na 'Abdu'l-Basze jako Centrum Przymierza Bahá'u'lláha, bahaici na całym świecie pozostają zjednoczeni w swoich wysiłkach, aby żyć bahaickim życiem i przyczynić się do przemiany społeczeństwa. Pamiętamy, że jako część naszej obietnicy złożonej Bahá'u'lláhowi, mamy okazywać sobie wzajemnie miłość, a w 'Abdu'l-Basze widzimy doskonały przykład tej miłości. Pamiętamy, że musimy stać na straży sprawiedliwości, że mamy być hojni, że powinniśmy nie zważać na błędy innych, a z przykładu 'Abdu'l-Bahy uczymy się sprawiedliwości, hojności i przebaczenia. Bardziej niż cokolwiek innego, skupiając naszą uwagę na 'Abdu'l-Basze, jesteśmy zawsze świadomi naszego przymierza z Bahá'u'lláhem mówiącego, że nie pozwolimy, aby jedność Jego wyznawców została naruszona i że zjednoczeni jako ogólnościatowa wspólnota, będziemy pracować tak długo, aż jedność ludzkości nie zostanie trwale ustanowiona.

W swojej Woli i Testamencie, 'Abdu'l-Bahá mianował swojego wnuka Shoghiego Effendiego Strażnikiem Wiary, który po Jego śmierci stał się upoważnionym interpretatorem słów Bahá'u'lláha. Przez trzydzieści sześć lat kontynuował on pracę swojego Dziadka, wyjaśniając nauki Objawiciela i solidnie ustanawiając Jego Wiarę we wszystkich częściach świata. Pięć i pół roku po jego śmierci, bahaici na całym świecie wybrali Powszechny Dom Sprawiedliwości, tak jak to zostało przewidziane przez Bahá'u'lláha i jasno opisane przez 'Abdu'l-Bahę i Strażnika. Powszechny Dom Sprawiedliwości jest najwyższą instytucją Wiary, do której zwracają się teraz wszyscy bahaici na świecie.

ROZDZIAŁ 17

Prawdopodobnie zauważyliście, że ta część prezentacji Anny jest bardzo ważna, ponieważ Anna wyjaśnia Emilii w kilku słowach pewne niezwykle głębokie pojęcia. Poniższe ćwiczenie pomoże wam bardziej szczegółowo przeanalizować jej wypowiedzi.

1. Do tego momentu Anna, zgodnie z wypowiedzią Powszechnego Domu Sprawiedliwości zacytowaną w Rozdziale 6, mówiła Emilii o Pozycji Prekursora Wiary, Bába i jej Autora, Bahá'u'lláha. Teraz chce ona pomóc Emilii rozpoznać pozycję 'Abdu'l-Bahy. W tym celu Anna wprowadza również pojęcie Przymierza Bahá'u'lláha.

Przedstawia szereg faktów, aby pomóc Emilii w zrozumieniu tych dwóch powiązanych ze sobą pojęć.

Poniżej znajduje się lista niektórych z tych faktów. Każde stwierdzenie ma na celu przyczynienie się do zrozumienia przez Emilię jednego lub drugiego z tych dwóch pojęć, lub obu. Postawcie „1” przed tymi, które waszym zdaniem w dużej mierze wzmacniają pojęcie pozycji ‘Abdu’l-Bahy, a „2” przed tymi, które są bardziej ukierunkowane na pojęcie Przymierza Bahá'u'lláha. Jeśli uważacie, że stwierdzenie w równym stopniu przyczynia się do zrozumienia obu pojęć, postawcie obok niego zarówno „1”, jak i „2”.

_____ Wszystkie inne religie zostały podzielone na rozliczne sekty z powodu braku wyraźnie upoważnionego interpretatora.

_____ ‘Abdu’l-Bahá jest Centrum Przymierza Bahá'u'lláha.

_____ ‘Abdu’l-Bahá jest Interpretatorem słów Bahá'u'lláha.

_____ Ustanowienie Powszechnego Domu Sprawiedliwości zostało przewidziane przez Bahá'u'lláha.

_____ ‘Abdu’l-Bahá mianował swojego wnuka Strażnikiem Wiary w swojej Woli i Testamencie.

_____ ‘Abdu’l-Bahá napisał tysiące Tablic wyjaśniających nauki Wiary.

_____ Bahá'u'lláh zabezpieczył swoją Wiarę przed podziałem obdarzając ją mocą Przymierza.

_____ ‘Abdu’l-Bahá jest doskonałym Przykładem nauk Bahá'u'lláha.

_____ ‘Abdu’l-Bahá przynosił radość i szczęście każdemu, kto dostąpił Jego obecności.

_____ Bahá'u'lláh oświadczył na piśmie w najbardziej klarowny sposób, że po Jego odejściu wszyscy bahaici powinni zwracać się do ‘Abdu’l-Bahy.

_____ Pragnienie objęcia przywództwa może być przyczyną rozłamu w danej religii.

_____ ‘Abdu’l-Bahá pracował dzień i noc, aby szerzyć Wiarę na Wschodzie i na Zachodzie.

_____ Bahaici na całym świecie wybrali Powszechny Dom Sprawiedliwości wkrótce po odejściu Strażnika.

_____ Brak autoryzowanego interpretatora w religii otwiera drzwi do konfliktów i niezgody.

ROZDZIAŁ 18

Podczas wyjaśniania pojęcia Przymierza Bahá'u'lláha i pozycji ‘Abdu’l-Bahy, Anna zauważa, że Emilia jest nieco przytłoczona. Szybko rozważa w myślach dwie możliwości, jakie przed nią stoją: może poświęcić więcej czasu i omówić ten temat bardziej dogłębnie lub kontynuować swoją prezentację i zadbać o to, aby wkrótce, podczas kolejnej rozmowy, ponownie przestudiować temat Przymierza. Postanawia obrać drugi kierunek działania i kontynuuje w ten oto sposób:

Wiele koncepcji, które wyjaśniałam na ten ostatni temat, wymaga dużo więcej czasu na przemyślenie. Jeśli nie masz nic przeciwko, innym razem możemy omówić ten temat bardziej dogłębnie. Na taką dyskusję przyniosę kilka fragmentów z Księgi Przymierza Bahá'u'lláha, jak również z Woli i Testamentu ‘Abdu’l-Bahy, abyśmy mogły przeczytać je wspólnie. Pozwól jednak, że przejdę dalej i przedstawię ci kilka innych idei, które są istotne, aby wiedzieć o Wierze Bahá'í już na samym początku.

Emilia zgadza się i uprzejmie stwierdza, że właściwie podobało jej się to wyjaśnienie, i że uzyskała wgląd w znaczenie Przymierza Bahá'u'lláha i że chętnie dowie się więcej na ten temat w najbliższym czasie. Anna, szczęśliwa i zrelaksowana, kontynuuje:

Dla każdej religii niezwykle istotne są prawa, które Objawiciel przynosi ludzkości, aby prowadzić ją właściwą ścieżką. Niektóre z tych praw i przykazań są wieczne, inne zmieniają się w miarę jak ludzkość rozwija się i ewoluje. W Wierze naucza się nas, że nie powinniśmy myśleć o bahaickich prawach jako o zbiorze zasad, szeregu nakazów i zakazów. Bahá'u'lláh mówi nam, że Jego prawa są „lampami Mejej serdecznej opatrności i kluczami do Mojego miłosierdzia dla Mych stworzeń”. Nie powinniśmy też przestrzegać tych praw z lęku przed karą, ponieważ On wyraźnie stwierdził w swojej Najświętszej Księdze: „Przestrzegajcie Mych przykazań z miłości do Mojego piękna”.

Idee te staną się jaśniejsze, jeśli podam ci kilka przykładów bahaickich praw. W świecie fizycznym istoty ludzkie muszą jeść każdego dnia. Jest to wymóg ludzkiego ciała; jeśli tego nie zrobimy, zachorujemy i szybko umrzemy. Możemy zatem powiedzieć, że codzienne jedzenie jest prawem fizycznej egzystencji, którego należy przestrzegać. W ten sam sposób, jednym z przykazań Bahá'u'lláha jest to, że powinniśmy modlić się każdego dnia. Podobnie jak nasze ciało, nasza dusza potrzebuje nieustannego pożywienia, a modlitwa zapewnia pożywienie dla naszego duchowego rozwoju. Istnieje wiele pięknych modlitw objawionych przez Bahá'u'lláha, przez Bába i przez ‘Abdu’l-Bahę, które możemy odmawiać, gdy jesteśmy sami, lub recytować na spotkaniach. Niektóre modlitwy są obowiązkowe i wraz z kilkoma innymi określonymi modlitwami mają szczególną moc. Jedna z codziennych modlitw obowiązkowych mówi:

„Daję świadectwo, o mój Boże, że stworzyłeś mnie, abym Cię znał i wielbił. Świadczę w tej chwili o mojej bezsilności a Twojej mocy, o mym ubóstwie a Twoim bogactwie.

Nie ma innego Boga poza Tobą, Pomocą w Niebezpieczeństwie, Samoistnym”¹².

Jest to krótka i piękna modlitwa, a widząc, jak łatwo przychodzi ci zapamiętywanie wersetów, jestem pewna, że po kilkukrotnym powtórzeniu będziesz znała ją na pamięć.

W innym przykazaniu Bahá'u'lláh zakazuje obmowy i oszczerstwa. Jest to ważne, ponieważ, jeśli się nad tym zastanowić, jednym z największych wrogów jedności jest obmowa. Niestety, mówienie o wadach innych ludzi pod ich nieobecność stało się ustaloną praktyką dla większości ludzkości. Każdy wydaje się być zajęty niedociągnięciami wszystkich innych, które stają się coraz większe, w miarę jak ciągle się o nich wspomina. 'Abdu'l-Bahá mówi nam, byśmy postępowali odwrotnie. Powinniśmy nie zwracać uwagi na słabości innych i patrzeć na nie okiem przebaczenia. Powinniśmy okazywać ludziom miłość ze względu na Boga. 'Abdu'l-Bahá mówi nam, że w każdej istocie ludzkiej są niedoskonałości i zawsze będziemy niezadowoleni, jeśli będziemy patrzeć wyłącznie na samych ludzi. Ale jeśli patrzymy w stronę Boga, będziemy ich miłować i będziemy dla nich życzliwi.

Emilia, która ze szczególnym zainteresowaniem słucha ostatnich wypowiedzi Anny, przypomina sobie kilka niedawnych zajęć w szkole, w których obmowa spowodowała, że wiele osób zostało zranionych. Dwie przyjaciółki rozmawiają przez jakiś czas o tym, jak plotki mogą zniszczyć przyjaźń, a następnie Anna szuka w swoim notatniku i czyta, co następuje:

„O Towarzyszu Tronu Mego! Nie słuchaj zła i nie widź zła. Nie ponizaj się ani nie biadaj i nie płacz. Zła nie powiadaj, abyś nie słyszał mówionym go tobie i nie przesadzaj błędów innych, by własne twoje błędy nie zdały się równie wielkimi oraz nikomu nie życz poniżenia, by własne tve poniżenie nie ukazało się jasno. Przeżywaj dni swego życia, które są krótsze od przelotnej chwili, z nieskazitelnym umysłem, sercem niepokalanym, czystą myślą i uświęconą istotą ażebyś, wolny i rad, złożył cielesną powłokę podążył do niebiańskiego rajy i zamieszkał na zawsze w wiekiustym królestwie”¹³.

Następnie kontynuuje:

Bahá'u'lláh zakazuje również picia alkoholu i oczywiście używania substancji odurzających. Picie alkoholu jest naprawdę jedną z największych chorób społecznych, jakie istnieją obecnie na świecie. Jest jedną z najpowszechniejszych przyczyn przemocy i rujnowania zdrowego życia rodzinnego. Prawdę mówiąc, nigdy nie rozumiałam, dlaczego ludzie sięgają po coś, co ingeruje w ich umysły i sprawia, że tracą swoją zdolność do jasnego myślenia. Picie czyni ludzi zdolnymi do zachowań w haniebny sposób, podczas gdy w rzeczywistości zostaliśmy stworzeni szlachetnymi. Znam piękny cytat z Pism Bahá'u'lláha o szlachetności:

„O Synu Ducha! Stworzyłem cię bogatym; czemu doprowadzasz się do nędzy? Szlachetnym cię uczyniłem; czemu się ponizasza? Z istoty wiedzy dałem ci byt; czemu szukasz oświecenia u kogokolwiek prócz Mnie? Z gliny miłości ulepiłem cię; czemuż to zajmujesz się innym? Zwróć wzrok swój ku sobie samemu, ażebyś ujrzal Mnie w samym sobie, potężnego, władnego i samoistnego”¹⁴.

Innym przykazaniem Bahá'u'lláha, które szczególnie przemawia do mego serca, dotyczy obowiązku rodziców i społeczeństwa do edukowania dzieci. Mam tutaj w moim notatniku krótki fragment z Pism 'Abdu'l-Bahy, który dobrze to wyjaśnia:

„Przeto umiłowani Pana i służebnice Miłosiernego powinni całym swym sercem i duszą wychowywać dzieci i kształcić je w szkole cnoty i doskonałości. Nie powinni też tolerować w tym względzie najmniejszego zaniedbania lub niedociągnięcia. . . .

Pierwszym obowiązkiem umiłowanych Boga i służebnic Miłosiernego jest dążenie wszelkimi możliwymi sposobami do wykształcenia wszystkich dzieci, zarówno dziewcząt, jak i chłopców. Albowiem te drugie są takie same jak te pierwsze; nie ma między nimi najmniejszej różnicy. Niewiedza któregośkolwiek z nich jest godna potępienia; nieświadomość któregośkolwiek z nich jest godna nagany. Czy są sobie równi ci, którzy wiedzą, i ci, którzy nie wiedzą”¹⁵?

To przykazanie jest tak ważne, że wspólnota bahaicka oferuje zajęcia dla duchowej edukacji małych dzieci w wioskach na całym obszarze. Uczestniczę w kursie prowadzonym przez bahaicki instytut szkoleniowy, aby rozwijać moją zdolność do prowadzenia jednych z takich zajęć, tych, w których asystowałam mi już parę razy. Kursy instytutu otwierają przed każdym, kto je podejmuje, ścieżkę służby dla naszej wspólnoty i jeśli byłabyś zainteresowana, mogę ci kiedyś o nich opowiedzieć.

ROZDZIAŁ 19

Aby pomóc wam zastanowić się nad zagadnieniami przedstawionymi przez Annę, wykonajcie poniższe ćwiczenia.

1. W tej części swojej prezentacji Anna stara się podążać za przewodnictwem Powszechnego Domu Sprawiedliwości, które mówi, aby poinformować osobę poszukującą o istnieniu praw w Wierze, których należy przestrzegać. Z którymi z poniższych stwierdzeń się zgadzacie?

_____ Na tym etapie lepiej byłoby, gdyby Anna w ogóle nie poruszała kwestii praw. W dzisiejszym społeczeństwie ludzie cenią sobie swoją wolność osobistą, a idea „praw religijnych” ich zraża.

_____ Anna powinna przedstawić Emilii większość, jeśli nie wszystkie, bahaickie prawa, na przykład prawa dotyczące dziedziczenia, małżeństwa, pochówku i *Ḥuqúqu'lláh*. W przeciwnym razie Emilia nie będzie w pełni poinformowana, co oznacza bycie bahaitką.

_____ Najważniejsze jest to, aby Emilia zrozumiała, że w wierze bahá'í istnieją prawa, aby miała pewne pojęcie o naturze tych praw i była świadoma, że jako bahaitka będzie musiała ich przestrzegać. Na tym etapie nie musi posiadać wiedzy na temat wszystkich praw.

_____ Z punktu widzenia Anny wystarczyłoby podać przykład jednego prawa, czyli prawa modlitwy. Anna przesadziła, przedstawiając cztery.

_____ Wyjaśnienie Anny dotyczące prawa modlitwy jest bardzo skuteczne. Przedstawiając najpierw prawo rządzące naszą fizyczną egzystencją, Anna jest w stanie wyjaśnić znaczenie takich praw jak modlitwa, które rządzą naszą

duchową egzystencją. Dzięki takiemu podejściu nie sprowadza praw Boga, jak to się powszechnie czyni, do zbioru zasad.

_____ Mówienie osobie poszukującej o zakazie Bahá'u'lláha dotyczącym spożywania alkoholu nie jest dobrym pomysłem, zwłaszcza w przypadku młodej osoby, która próbuje ustanowić swoją niezależność i pokazać, że staje się dorosła. Młoda osoba w naturalny sposób będzie chciała spróbować picia alkoholu, a każda wzmianka o jakimś prawie, które tego zabrania, tylko odepchnie ją od Wiary.

_____ Sposób, w jaki Anna przedstawia zakaz Bahá'u'lláha dotyczący spożywania alkoholu, jest odpowiedni. Mówiąc o wpływie alkoholu na jasność umysłu człowieka, pokazuje mądrość tego prawa. Co więcej, wprowadzając temat szlachetności, umieszcza ona prawo w wyższym, duchowym kontekście.

_____ Anna popełnia błąd, nie mówiąc bardziej stanowczo o posłuszeństwie prawom Bahá'u'lláha. W zasadzie powinna poruszyć kwestię sankcji administracyjnych, aby Emilia wiedziała, jakie są konsekwencje nieposłuszeństwa.

_____ Nie naciskając na kwestię posłuszeństwa prawom Bahá'u'lláha, Anna wyraźnie przekazuje Emilii ideę, że posłuszeństwo wypływa z miłości do Boga, a nie ze strachu przed karą. Kiedy Emilia zostanie bahaitką, przestrzeganie praw będzie naturalną konsekwencją jej miłości do Bahá'u'lláha.

_____ Gdybyście nauczali kogoś, kto ma problem z alkoholem, najważniejsze byłoby, abyście wyjaśnili mu prawo zakazujące spożywania alkoholu. W tym przypadku oczywiście musielibyście mu powiedzieć, że jeśli zostanie bahaitą, będzie musiał natychmiast przestać pić.

_____ Gdybyście nauczali kogoś, kto ma problem z alkoholem, najważniejsze byłoby, abyście wyjaśnili mu prawo zakazujące spożywania alkoholu. Jednakże, rozumiejąc jego problem, moglibyście wyjaśnić mu, że będzie w porządku, jeśli po zostaniu bahaitą będzie kontynuował picie, pod warunkiem, że nikt go nie będzie widział.

_____ Gdybyście nauczali kogoś, kto ma problem z alkoholem, ważne byłoby, abyście wyjaśnili mu zakaz Bahá'u'lláha dotyczący spożywania alkoholu, wraz z innymi prawami. Wspomnielibyście mu również, że nie zawsze łatwo jest podążać za każdym prawem; nie jesteśmy doskonali i czasami popełniamy błędy. Ale kiedy przyjmujemy Bahá'u'lláha i gdy się do Niego modlimy, On sam pomaga nam przewyciężyć nasze słabości i daje nam siłę do przestrzegania Jego praw.

2. Załóżmy, że nauczacie kogoś, kto ma trudności z wiarą w istnienie Boga. Czy nadal przedstawilibyście tej osobie prawo modlitwy? Jeśli tak, w jaki sposób moglibyście to zrobić?

myślenie o nim. To właśnie na polu służby, pracując dla dobra społeczeństwa, wzrastamy duchowo i intelektualnie.

Drugim uczestnikiem jest wspólnota. Istoty ludzkie nie zostały stworzone, by istnieć samotnie. Żyjemy we wspólnotach i musimy pracować razem, aby wznieść nową cywilizację. Najbliższą nam wspólnotą jest wspólnota lokalna, która składa się z bahaitów z naszej wioski lub miasta. Ale bez względu na to, gdzie mieszkamy, każdy jest zaproszony do przyłączenia się do naszych wysiłków na rzecz budowania zdolności do służby i przyczyniania się do postępu naszych osiedli i wiosek. To właśnie w lokalnej wspólnocie, wraz z przyjaciółmi i sąsiadami pracującymi ramię w ramię z nami, uczymy się współpracować ze sobą, wspólnie się rozwijać i jednoczyć. Oprócz bycia członkami wspólnoty lokalnej, jesteśmy również członkami wspólnoty narodowej, a następnie światowej wspólnoty bahaickiej, która stale się rozszerza i przyciąga ludzi z każdego środowiska religijnego, narodowości, pochodzenia etnicznego, rasy czy plemienia.

Instytucje Wiary, jak mówi nam Powszechny Dom Sprawiedliwości, reprezentują trzeciego uczestnika w budowaniu nowej cywilizacji. Jest to temat, o którym będzie trzeba powiedzieć nieco więcej, gdy będziemy omawiać Przymierze. Na razie pozwolę sobie tylko wspomnieć, że wśród przykazań Bahá'u'lláha znajduje się wiele związanych ze sposobem, w jaki powinno być zorganizowane społeczeństwo. W przeszłości Objawiciele Boga nie powiedzieli zbyt wiele o tym, jak Ich wyznawcy powinni się organizować, a ludzie musieli samodzielnie odkrywać, jak to robić. Jednak w przypadku wiary bahá'í mamy to dobrodziejstwo, że otrzymaliśmy stworzony boskim zamysłem Porządek Administracyjny, co oznacza, że sam Bahá'u'lláh powiedział nam, jakie instytucje musimy stworzyć, jak powinny one funkcjonować i jak ludzkość powinna sobą zarządzać.

Rozmawialiśmy już o najwyższej instytucji, jaką jest Powszechny Dom Sprawiedliwości. W każdym kraju bahaici wybierają raz w roku Narodowe Zgromadzenie Duchowe, a w każdej miejscowości Lokalne Zgromadzenie Duchowe. Jest to instytucja, którą poznasz najwcześniej. W wierze bahá'í nie ma kapłanów ani duchowieństwa, i to właśnie Lokalne Zgromadzenie Duchowe prowadzi sprawy wspólnoty i czuwa nad dobrostanem jej poszczególnych członków. Lokalne Zgromadzenie Duchowe składa się z dziewięciu członków wybieranych w duchowej atmosferze modlitwy w tajnym głosowaniu, w którym biorą udział wszyscy dorośli członkowie wspólnoty. Zgromadzenia Duchowe są niezwykle ważne dla bahaitów. Dzięki nim dowiadujemy się, jak należy zarządzać ludzkimi sprawami i w jaki sposób można ustanowić nowy porządek w społeczeństwie, porządek, który będzie znany jako Światowy Porządek Bahá'u'lláha.

Możemy sobie wyobrazić, że rozmowa między Anną i Emilią dobiega końca w tym miejscu. Emilia jest wyraźnie chętna do kontynuowania dyskusji jeszcze innego dnia. Anna wyjmując ze swojej torby mały modlitewnik i daje go Emilii w prezencie, proponując, aby odmówiły razem modlitwę, zanim się rozejdą. Emilia otwiera książeczkę i czyta:

„Obdarz mnie czystym sercem, o mój Boże, i przywróć mi spokojne sumienie, o moja Nadziejo! Duchem mocy utwierdź mnie w Twojej Sprawie, o mój najbardziej Umiłowany, i światłością Twej chwały ukaż mi Twoją ścieżkę, o Ty, który jesteś Celem moich pragnień! Potęgą swojej najwyższej mocy wzniesz mnie

do niebios Twojej świętości, o Źródło mego bytu, i uraduj mnie powiewami Twojej wieczności, o Ty, który jesteś moim Bogiem! Niechaj Twoje odwieczne melodie natchną mnie spokojem, o Mój Towarzyszu, i niech bogactwo Twego pradawnego oblicza uwolni mnie od wszystkiego, co nie jest Tobą, o mój Mistrzu; a wieść o objawieniu się Twojej niezniszczalnej Istoty niechaj przyniesie mi radość, o Ty, który jesteś najbardziej oczywistym z oczywistych i najbardziej utajonym z utajonych”¹⁶.

Chociaż opowiedziana przez nas historia Anny i Emilii nie jest prawdziwa, opiera się ona na doświadczeniu tysięcy bahaitów z całego świata. Na zakończenie tej historii możemy więc śmiało powiedzieć, że za kilka dni, po jeszcze jednej lub dwóch rozmowach, Emilia dołączy do wspólnoty bahaickiej i z pomocą Anny wkroczy na ścieżkę służby dla Sprawy.

ROZDZIAŁ 21

Przeanalizujmy całościowo prezentację Anny poprzez wykonanie następujących dwóch ćwiczeń:

1. Idee, którymi Anna dzieli się ze swoją przyjaciółką, zwłaszcza te zawarte w jej wypowiedziach końcowych, będą miały znaczący wpływ na to, jak Emilia będzie postrzegała swoją odpowiedzialność jako indywidualny członek wspólnoty, swój udział w jej sprawach oraz jej przyszłe relacje z instytucjami Wiary.

Jaki obraz jednostki stara się przekazać Anna? Jakie są niektóre z charakterystycznych cech tej osoby?

Jaki obraz wspólnoty bahaickiej stara się przekazać Anna? Jakie są niektóre z jej cech charakterystycznych?

Jaki obraz instytucji Wiary stara się przekazać Anna? Jakie są niektóre z ich charakterystycznych cech?

---

2. Przez cały czas Anna wyraźnie stara się otworzyć Emilii drzwi do dołączenia do bahaickiej wspólnoty. Które z poniższych stwierdzeń uznalibyście za główną siłę przyciągającą jej apelu?

_____ Bahaici są miłymi ludźmi, a wspólnota bahaicka jest zjednoczona, dlatego też mam nadzieję, że do nas dołączysz.

_____ Wiara Bahá'í zawiera najbardziej postępowe zasady duchowe i społeczne, a ponieważ je akceptujesz, jesteś bahaitką.

_____ Po tym krótkim wprowadzeniu, które ci przedstawiłam, musisz teraz dokładnie przestudiować wiarę bahá'í, i dopiero wtedy podjąć decyzję, czy zostać bahaitką, czy też nie.

_____ Na podstawie tego, co powiedziałam i pewnych dalszych wyjaśnień w odpowiedzi na wszelkie pytania, jakie mogą ci się nasunąć, dojdiesz, mam nadzieję, do decyzji przyjęcia Bahá'u'lláha jako Objawiciela Boga na dzień dzisiejszy i poczujesz pragnienie pozostania jednym z Jego oddanych wyznawców.

ROZDZIAŁ 22

Prezentacja, którą przeanalizowaliśmy na tych stronach, która w ogólnym zarysie podąża za oświadczeniem Powszechnego Domu Sprawiedliwości w Rozdziale 6, przedstawia

współpracowników i rówieśników, którzy, każdy na swój sposób, poszukują prawdy, a niektórzy z nich będą otwarci na poznawanie przesłania Bahá'u'lláha w rozmowie, która przedstawia Jego nauki w przekonujący i bezpośredni sposób. Być może będziemy prowadzić podobną rozmowę z tymi, których dopiero co spotkaliśmy, jako część zbiorowej kampanii pośród otwartej ludności w naszej wiosce lub na naszym osiedlu. W tym drugim przypadku powinniśmy pamiętać o następującym przewodnictwie Powszechnego Domu Sprawiedliwości:

„To czy pierwszy kontakt z nowymi przyjaciółmi spowoduje zaproszenie ich do przystąpienia do wspólnoty Bahá'í, czy też do uczestniczenia w jednym z jej działań nie jest przedmiotem dominującej troski. Ważniejsze jest, aby każda dusza poczuła się zaproszona, aby dołączyć do wspólnoty w jej wysiłkach na rzecz doskonalenia społeczeństwa, rozpoczynając drogę służby dla ludzkości, na której początku, lub nieco dalej, formalne przystąpienie do wspólnoty może mieć miejsce”¹⁷.

To, o czym powinniśmy zatem pamiętać, to fakt, że wśród tych, którzy z nami współpracują w naszych wysiłkach budowania wspólnoty lub wspierają je na różne sposoby, są ci, którzy początkowo motywowani pragnieniem służenia ludzkości, są teraz gotowi czerpać głębiej z Objawienia Bahá'u'lláha. W nawiązaniu do tego, Dom Sprawiedliwości pisze:

„Oczywiście, wspólnota przyjmuje każdy stopień uczestnictwa, jaki dana osoba chciałaby utrzymać, duży czy mały. Jednak uznanie Bahá'u'lláha jako Objawiciela Boga oraz przyjęcie przywilejów i odpowiedzialności, które są jednoznacznie związane z członkostwem we wspólnocie bahá'í jest szczególną chwilą w duchowym rozwoju osoby, zupełnie inną od regularnego zaangażowania w bahaickie działania lub wyrażania poparcia dla bahaickich zasad. Doświadczenie pokazało, że środowisko stworzone wysiłkiem budowania wspólnoty w danej miejscowości pozwala każdemu, kto chce, uczynić ten krok ze względną łatwością. Niezależnie od tego, gdzie podejmowane są te wysiłki, ważne jest, aby przyjaciele pamiętali, że drzwi Wiary są szeroko otwarte i aby dodawali śmiałości tym, którzy stoją u progu”¹⁸.

Tak więc, czy to w naszych osobistych wysiłkach nauczania, czy w zbiorowych przedsięwzięciach, powinniśmy być gotowi do prowadzenia tego rodzaju otwartej rozmowy przewidzianej powyżej, która posłuży zachęceniu tych, którzy stoją u progu wejścia do twierdzy Sprawy i czerpania siły z jednoczącej mocy Przymierza.

ROZDZIAŁ 24

Powiedzieliśmy, że ogólnie rzecz biorąc, istnieją dwa konteksty, w których angażujemy się w akt nauczania: w naszych własnych osobistych wysiłkach i w zbiorowych kampaniach. Przeanalizujemy te dwa konteksty, każdy po kolei, w kilku następnych rozdziałach. Zaczniemy od zastanowienia się nad naszymi osobistymi wysiłkami w nauczaniu. Poniższy cytat jest wam już znany z wcześniejszego uczestnictwa w kursach, ale teraz waszym zadaniem jest dokładniejsze zastanowienie się nad jego znaczeniem, ponieważ możemy z niego czerpać duchowe zasady, które kształtują podstawę każdego osobistego planu nauczania.

„O istoto wędrująca na drodze Boga! Zaczerpnij swoją część z oceanu Jego łask i nie pozbawiaj się tego, co kryje się w jego głębinach. Bądź z tych, którym przypadły w udziale jego skarby. Już kropla rosy z tego oceanu, spadająca na wszystkich, którzy są w niebiosach i na ziemi, wystarczyłaby, żeby wzbogacić ich w szczodroliwość Boga, Wszechmocnego, Wszechwiedzącego, Wszechmądrogo. Dłońmi wyrzeczenia czerp z jego życiodajnych wód i zraszaj nimi wszystkie stworzone rzeczy, by obmyte zostały z wszelkich ograniczeń, mających swe źródło w człowieku i dostały się w pobliże potężnej siedziby Boga, tego uświęconego i świetlanego Miejsca.

Nie trap się, jeżeli dokonujesz tego sama jedna. Niechaj Bóg ci wystarcza za wszystkich. Pielęgnuj bliski kontakt z Jego Duchem i bądź z grona wdzięcznych. Głoś Sprawę swojego Pana wszystkim, którzy są w niebiosach i na ziemi. Jeżeli jakiś człowiek odpowie na twoje wezwanie, odkryj przed nim perły mądrości Pana, swojego Boga, jakie zesłał na ciebie Jego Duch i bądź z tych, którzy wierzą prawdziwie. A jeżeli ktoś odrzuci to, co mu ofiarujesz, odwróć się od niego i połóż ufność i pewność w Panu, swoim Bogu, Panu wszystkich światów”¹⁹.

1. Uzupełnij następujące zdania:
  - a. Powinniśmy zaczerpnąć _____ z oceanu _____ .
  - b. Dłońmi _____ powinniśmy czerpać z jego _____ .
  - c. Mamy zraszać _____ życiodajnymi wodami Bożej łaski.
  - d. Nie powinniśmy się _____ jeżeli musimy dokonać tego zadania _____ .
  - e. Powinniśmy _____ z Jego Duchem.
  - f. Mamy być z grona _____ .
  - g. Powinniśmy _____ Sprawę naszego Pana wszystkim, którzy są w niebiosach i na ziemi.
  - h. Jeżeli jakiś człowiek odpowie na nasze wezwanie, powinniśmy _____ przed nim _____ Pana.
  - i. A jeżeli ktoś odrzuci to, co mu ofiarujemy, powinniśmy _____ od niego położyć _____ w Bogu.
2. Co to znaczy, że powinniśmy zaczerpnąć swoją część z oceanu Bożej łaski? _____

-
-
-
-
3. Jakie są niektóre z rzeczy, które kryją się w głębinach tego oceanu i które, gdyby zostały odkryte, umożliwiłyby nam nauczanie Sprawę ze stale rosnącą skutecznością?
-
-
-
-
4. Co może uczynić pojedyncza kropla z oceanu Bożej łaski? _____
-
-
-
-
5. Dlaczego musimy posługiwać się „dłońmi wyrzeczenia”, aby czerpać z życiodajnych wód tego oceanu? _____
-
-
-
-
6. Co powinniśmy zrobić z wodami, które czerpiemy z oceanu Bożej łaski?
-
-
-
-
7. Jaki wpływ będzie miało takie zraszanie? _____
-
-
-
-
8. Czy zawsze musimy nauczać Wiary przy pomocy innych bahaitów? _____
9. Czy potrzebujemy kogokolwiek innego oprócz Boga, gdy głosimy Sprawę i jej nauczamy? _____
10. Z kim powinniśmy pielęgnować bliski kontakt, gdy głosimy Sprawę i jej nauczamy? _____
11. Za co powinniśmy być wdzięczni, gdy głosimy Sprawę i jej nauczamy? _____

---

12. Komu powinniśmy głosić Sprawę? _____

---

13. Kogo powinniśmy nauczać? _____

14. Co powinniśmy zrobić, jeśli przesłanie, które przekazujemy, zostaje odrzucone? _____

---

15. Czy fakt, że powinniśmy odwrócić się od tych, którzy odrzucają przesłanie oznacza, że nie powinniśmy się już z nimi przyjaźnić? Czy też oznacza to po prostu, że nie powinniśmy nalegać na próby nauczania ich Wiary?

---

16. Poniżej znajduje się kilka sformułowań dotyczących nauczania. Zdecydujcie, które z nich są najbardziej zgodne z powyższym fragmentem z Pism Bahá'u'lláha. Zaznaczcie je.

_____ Postanowiłem, że osobą, którą powinienem nauczać, jest mój najlepszy przyjaciel, Miguel. Tak więc przez ostatnie pięć lat koncentrowałem swoje wysiłki tylko na nim. Nie wykazuje on zainteresowania, ale pewnego dnia to zrobi. Zasadniczo taki jest mój osobisty plan nauczania.

_____ Uważam, że jest to naszym obowiązkiem, aby głosić ludziom Wiarę. Następnie to ich sprawa, czy będą chcieli dowiedzieć się o niej więcej. Jeśli naprawdę będą chcieli, mogą poprosić o książkę do przeczytania, aby sami mogli dokonywać swoich wyborów.

_____ Wczoraj przy wspólnej kawie mówiłam o przesłaniu Bahá'u'lláha jednej z moich sąsiadek. Po chwili powiedziała, że chociaż szanuje mój entuzjazm, jest zadowolona ze swej własnej religii. Ale powiedziała to w taki sposób, że było jasne, że nie zamyka drzwi do przyszłych rozmów o Wierze. Kiedy więc spotkamy się następnym razem, postaram się ustalić aspekty nauk, które mogłyby ją zainteresować i zbliżyć ją do Objawiciela Boga na ten Dzień.

_____ Tylko dlatego, że ktoś mówi mi, że nie jest zainteresowany słuchaniem o Wierze, nie oznacza to, że tak koniecznie jest. Po prostu nalegam.

_____ Jeśli dana osoba wie, że jestem bahaitą, ale nie zadaje mi żadnych pytań na temat Wiary, oznacza to, że nie jest zainteresowana.

_____ Jeśli osoba, która pracuje razem ze mną angażując się w działania na rzecz budowania wspólnoty nigdy nie zapytała o to, jak ktoś może przystąpić do Wiary, oznacza to, że nie chce ona podjąć duchowego zobowiązania przyjęcia Bahá'u'lláha.

_____ Staram się spotykać z jak największą liczbą ludzi, a gdy nadarzą się okazje, dzielę się z nimi niektórymi naukami Wiary. Jeśli okazują się otwarci, kontynuuję nauczanie, aż do chwili, gdy w końcu mogę zaprosić ich do dołączenia do Wiary.

ROZDZIAŁ 25

W książce pod tytułem *Nadejście Boskiej Sprawiedliwości* Strażnik zamieszcza fragment, który w elokwentny sposób opisuje podstawowe elementy systematycznego osobistego planu nauczania. Fragment ten został poniżej podzielony na krótkie ustępy. Przeczytajcie każdy z nich, a następnie uzupełnijcie puste miejsca w zdaniach, które po nich następują.

„Kiedy z własnej inicjatywy i nieposkromiony żadnymi przeszkodami, które przyjaciel czy wróg mógłby, niechcący lub rozmyślnie, umieścić na jego drodze, postanowił powstać i odpowiedzieć na wezwanie do nauczania, niech starannie rozważy każdy sposób podejścia, którym mógłby się posłużyć w swych osobistych próbach zwrócenia uwagi, podtrzymania zainteresowania i pogłębienia wiary tych, których stara się przyprowadzić w objęcia swojej wiary. Niech zbada możliwości stwarzane dla niego przez szczególne okoliczności, w jakich żyje, oceni ich korzyści i postępuje inteligentnie i systematycznie dla osiągnięcia zamierzonego celu”²⁰.

1. Strażnik mówi nam, że powinniśmy, z własnej _____, postanowić _____ i _____ na wezwanie _____.
2. Czyniąc to, mamy być nieposkromieni żadnymi przeszkodami, które _____ czy _____ mógłby, _____ lub _____, umieścić na naszej drodze, aby odwrócić naszą uwagę od naszych intencji.
3. Niezłomni w naszym postanowieniu, powinniśmy starannie rozważyć _____, którym mogliśmy się posłużyć w naszych osobistych próbach zwrócenia _____, podtrzymania _____, i pogłębienia _____ tych, których pragniemy nauczać Wiary.
4. Niezłomni w naszym postanowieniu, powinniśmy starannie _____ każdy sposób podejścia, którym mogliśmy się _____ w naszych

osobistych próbach _____ uwagi, _____ zainteresowania,
i _____ wiary tych, których pragniemy nauczać Wiary.

5. Mówi się nam, abyśmy _____ możliwości stwarzane dla nas przez szczególnie _____, w jakich żyjemy.
6. Powinniśmy _____ korzyści możliwości, które stoją przed nami.
7. Uczyniwszy to, powinniśmy postępować _____ i _____ dla _____ zamierzonego celu, jako sposobu nauczania Wiary.

„Niech również spróbuje opracować takie metody, jak współpraca z klubami, wystawami i towarzystwami, wykłady na tematy pokrewne naukom i ideałom jego Sprawy, takie jak umiar, moralność, społeczny dobrobyt, religijna i rasowa tolerancja, współpraca gospodarcza, islam i religioznawstwo porównawcze, czy uczestnictwo w organizacjach i przedsięwzięciach społecznych, kulturalnych, humanitarnych, dobroczynnych i edukacyjnych, które zabezpieczając integralność jego wiary, otworzą przed nim wiele sposobów i środków, przy pomocy których może stopniowo zdobyć sympatię, poparcie, a w końcu wierność tych, z którymi się styka”²¹.

8. Powinniśmy również spróbować opracować takie metody, jak współpraca z _____, _____ i _____, _____ na tematy pokrewne _____ i _____ jego Sprawy.
9. Co więcej, powinniśmy spróbować znaleźć sposoby uczestniczenia w _____ i _____, _____, _____ i _____, ale zawsze _____ integralność naszej Wiary.
10. Powinniśmy to uczynić, aby otwarło się przed nami wiele _____ i _____ przy pomocy których możemy stopniowo zdobyć _____, _____, a w końcu _____ tych, z którymi się styka.

„Kiedy zdobywa te kontakty niech ma na względzie to, czego jego Wiara ciągle od niego wymaga: by chronił jej godność i pozycję, by strzegł czystości jej praw i zasad, demonstrował jej wszechstronność i powszechność, i nieustraszenie bronił jej wielorakich i żywotnych interesów. Niech uwzględni stopień otwartości swego słuchacza i sam zdecyduje o stosowności bezpośredniej lub pośredniej metody nauczania, przy pomocy której mógłby zaszcześcić poszukującemu żywotne

znaczenie Boskiego Przesłania i przekonać go, by związał swój los z tymi, którzy już je przyjęli”²².

11. Kiedy zdobywamy te kontakty, nie powinniśmy nigdy zapominać o naszej odpowiedzialności, aby _____ godność i _____ Wiary, _____ czystości jej _____ i _____, _____ jej wszechstronność i _____, i nieustraszenie _____ jej wielorakich i żywotnych _____.
12. Strażnik mówi nam, że powinniśmy uwzględnić stopień _____ naszego słuchacza _____ i sami zdecydować o _____ lub _____ metody nauczania.
13. Wybierając którąkolwiek z tych metod, powinniśmy pamiętać, iż naszym celem jest _____ poszukującemu _____ Boskiego Przesłania i _____ go, by _____ którzy już je przyjęli.

„Niech pamięta przykład dany przez ‘Abdu’l-Bahę i jego nieustanne napomnienia, by obdarzyć poszukującego taką życzliwością i stać się do takiego stopnia przykładem ducha nauk, jaki ma nadzieję mu wpoić, by odbiorca spontanicznie był pobudzony do utożsamienia się ze Sprawą wcielającą takie nauki. Niech początkowo powstrzyma się od podkreślania takich praw i obowiązków, które mogłyby nałożyć zbyt duży ciężar na nowo obudzoną wiarę poszukującego i niech stara się pielęgnować go, cierpliwie, taktownie, ale jednak w zdecydowany sposób, do osiągnięcia on pełną dojrzałość, oraz niech pomoże mu oświadczyć pełne przyjęcie tego, co zostało nakazane przez Bahá’u’lláha”²³.

14. W naszych wysiłkach nauczania, powinniśmy _____ dany przez ‘Abdu’l-Bahę i Jego nieustanne napomnienia, by _____ poszukującego taką _____ i stać się _____ nauk, jaki mamy nadzieję mu wpoić.
15. Powinniśmy być tak czujni w podążaniu za przykładem 'Abdu'l-Bahy, że odbiorca będzie _____ do utożsamienia się ze Sprawą wcielającą takie nauki.
16. Przyciągnąwszy poszukującego do Wiary, powinniśmy być ostrożni początkowo, aby nie _____ takich _____ i _____ które mogłyby _____ na nowo obudzoną wiarę poszukującego.

17. Mamy _____ go, cierpliwie, taktownie, ale jednak w zdecydowany sposób, aż _____, oraz mamy _____ mu oświadczyć pełne _____, co zostało _____ przez Bahá'u'lláha.

18. Mamy go pielęgnować, _____, _____ ale jednak _____, aż osiągnie on pełną dojrzałość, oraz mamy pomóc mu _____ pełne przyjęcie tego, co zostało nakazane przez Bahá'u'lláha.

„Gdy tylko ten etap zostanie osiągnięty, niech przedstawi go ogółowi swych współwyznawców i stara się, poprzez ciągle koleżeństwo i aktywny udział w lokalnej działalności swej wspólnoty, stworzyć mu możliwość, by swym udziałem przyczynił się do wzbogacenia jej życia, postępu jej zadań, umocnienia jej interesów i koordynacji jej działań z działaniami jej siostrzanych wspólnot”²⁴.

19. Gdy tylko poszukujący osiągnie ten etap, powinniśmy _____ go ogółowi naszych współwyznawców.

20. Od tego momentu powinniśmy dążyć, poprzez _____ i _____ w _____ swej wspólnoty stworzyć mu możliwość, by swym udziałem _____ jej życia, _____ jej zadań, _____ jej interesów, i _____ jej działań z działaniami jej siostrzanych wspólnot.

„Niech nie zadowala się, dopóki nie wpoi swemu duchowemu dziecku tak głębokiego pragnienia, że byłby zmuszony do niezależnego powstania i poświęcenia swej energii dla ożywiania innych dusz i przestrzegania praw i zasad ustanowionych przez jego nowoprzyjętą wiarę”²⁵.

21. Strażnik mówi nam, że nie powinniśmy zadowalać się, dopóki nie _____ naszemu duchowemu dziecku tak głębokiego _____, że byłby _____ do _____ powstania i _____ swej _____ ożywiania innych dusz i przestrzegania praw i zasad Wiary.

ROZDZIAŁ 26

Mając na uwadze fragmenty z dwóch ostatnich rozdziałów, waszym zadaniem jest teraz skupienie uwagi na opracowaniu waszego własnego, systematycznego, osobistego planu nauczania. Na początek będziecie musieli zastanowić się, w jaki sposób elementy wymienione

wszystkie grupy zbierają się, by podzielić się swoimi planami. Przedstawiciel jednej z grup podsumowuje owoce konsultacji w następujących słowach: „Plan, który opracowaliśmy, aby wnieść swój wkład w tę kampanię, jest prosty. Wymaga, aby każda osoba codziennie modliła się o co najmniej jeden sukces w nauczaniu, aby każda osoba wspomniała o Wierze co najmniej jednej osobie każdego dnia i aby każda rodzina zorganizowała kominek co najmniej raz na dziewiętnaście dni”.

Wyobraźmy sobie, że przyjaciele z tej grupy zabierają swój plan z powrotem do swojej wioski lub na osiedle. Niewątpliwie, jeśli wszyscy zaczną z oddaniem i entuzjazmem podążać za wskazaniem tej grupy, możemy założyć, że wspólnota będzie świadkiem wzrostu zarówno pod względem liczebności, jak i zdolności, przygotowując ją do podjęcia kolejnych, jeszcze większych przedsięwzięć. Jednakże, aby lepiej zrozumieć ten temat, warto zadać sobie pytanie, czy taki plan w ogóle pasuje do naszego pojęcia systematycznego zbiorowego działania. Czy plan ten polega na czymś więcej niż zachęcaniu pojedynczych osób do podejmowania własnych wysiłków nauczania, co prawda z dodatkowym entuzjazmem wynikającym ze świadomości, że inni również angażują się w ten sam rodzaj działalności? Czy zbiorowe działania nie powinny być zaprojektowane w taki sposób, aby talenty i zdolności jednostek wzmacniały się nawzajem, zwielfokrotniając w ten sposób swoje moce? Czy zjednoczone działanie grupy ludzi nie powinno przynieść znacznie lepszych rezultatów niż suma ich odrębnych, indywidualnych wysiłków? Zastanówcie się nad tymi pytaniami z innymi członkami waszej grupy.

ROZDZIAŁ 29

Omówienie powyższych pytań z pewnością potwierdziło to, co już zaczęliście rozumieć z waszego własnego doświadczenia. Bez wątplenia dostrzeżliście, jako członkowie rozszerzającego się trzonu osób pracujących razem w wiosce lub na osiedlu, jak w dynamice zjednoczonego działania nasze moce ulegają zwielfokrotnieniu. Naszym celem przez resztę tej części będzie próba uzyskania pewnego wglądu w tę dynamikę w kontekście ekspansji i konsolidacji Wiary.

Po pierwsze, dokonajmy szybkiego przeglądu tego, co prawdopodobnie już wiecie o naszym podejściu do rozwoju Wiary na całym świecie. Obecnie wysiłki mające na celu przyspieszenie procesu wzrostu są w większości podejmowane na określonych osiedlach lub we wioskach w ramach danego rejonu. „Rejon” oznacza niewielki obszar geograficzny o rozmiarze umożliwiającym planowanie działań. Rejonowy Komitet Nauczania funkcjonuje

właśnie na tym poziomie. W ramach rejonu jesteśmy zachęceni przez Powszechny Dom Sprawiedliwości do działania w „3-miesięcznych cyklów działań, poprzez które wspólnota wzrasta, a na które składają się: impuls ekspansji będący wynikiem intensywnego działania; niezbędny okres konsolidacji, gdy nowi wyznawcy umacniają się na przykład uczestnicząc w spotkaniach modlitewnych i Świętach 19-Dnia czy spotykając się ze współwyznawcami w swoich domach; oraz czas i okazje specjalnie przeznaczone na refleksję i planowanie”.

Cykle charakteryzują się zatem następującymi po sobie fazami ekspansji, konsolidacji oraz refleksji i planowania. Każdy cykl bazuje na osiągnięciach poprzedniego. W miarę jak coraz więcej osób przystępuje do procesu instytutu po każdej fali ekspansji, zbiorowa zdolność wzrasta, kiedy zaczynają wprowadzać w życie to, czego się uczą. Zestaw powiązanych ze sobą działań, stanowiących rdzeń procesu wzrostu – spotkań modlitewnych, zajęć dla dzieci, grup młodszej młodzieży i kółek studiujących – w rezultacie rozszerza się, a rosnący trzon aktywnych zwolenników Wiary jest w stanie zwiększyć ogólne tempo aktywności. W ten sposób proces wzrostu narastająco przyspiesza.

Faza ekspansji wymaga najwyższego poziomu intensywności, często osiąganego poprzez wdrażanie zbiorowych kampanii. Jej cele będą się różnić w zależności od warunków panujących w danym rejonie, jak wspomniano powyżej. Czasami kampania może dążyć do zwiększenia liczby uczestników w jednym lub innym z podstawowych działań. Innym razem, celem może być nauczanie bezpośrednie. Często te drugie wysiłki, prowadzone na obszarze, gdzie działania zaczynają nadawać kształt życiu wspólnotowemu, obejmują odwiedzanie ludzi w ich domach. Jeśli chodzi o tego rodzaju kampanie, Powszechny Dom Sprawiedliwości dostarcza nam następującego przewodnictwa:

„Sednem sprawy jest zatem to, w jaki sposób kampania nauczania Wiary poprzez odwiedzanie domów wiąże się z innymi działaniami podejmowanymi na danym obszarze – w jaki sposób odnosi się do wysiłków mających na celu organizowanie spotkań, które wzmacniają modlitewny charakter szerszych kręgów społeczeństwa, prowadzenie zajęć, które wspierają duchowy rozwój dzieci, tworzenie grup, które ukierunkowują energię młodszej młodzieży, ustanawianie kółek studiujących, otwartych dla wszystkich, które umożliwiają ludziom z różnych środowisk robienie postępów na równych prawach i odkrywanie zastosowania nauk w ich indywidualnym i zbiorowym życiu”²⁶.

ROZDZIAŁ 30

Jak sugeruje powyższy cytat, nie powinniśmy myśleć, że kampanie nauczania są prowadzone w próżni. Stanowią one tylko jeden z elementów naszego podejścia do wzrostu. Co więcej, przedsięwzięcia podejmowane w ramach ekspansji na dużą skalę i konsolidacji Wiary są najbardziej owocne, gdy są podejmowane systematycznie przez długi okres czasu wśród określonej populacji.

W tej części kilkakrotnie wspomnieliśmy określenie „otwarta populacja”. Doświadczenie pokazało, że podobnie jak jednostki, niektóre populacje mogą być bardziej gotowe niż inne do odkrywania implikacji Wiary dla ich życia zbiorowego. Taka otwartość, jak mówi nam Powszechny Dom Sprawiedliwości, często „przejawia się w chęci brania udziału

w procesie budowania wspólnoty zainicjowanym przez działania podstawowe”. W każdym rejonie zadanie stojące przed przyjaciółmi to

„nauczanie pośród jednej lub więcej grup otwartych na Wiarę, stosując bezpośredni sposób przedstawiania podstaw Wiary, oraz odszukanie tych dusz, które spragnione są zrzucić z siebie letarg nałożony na nich przez społeczeństwo i chcących działać ramię w ramię w swoim sąsiedztwie czy wioskach rozpoczynając w ten sposób proces zbiorowej przemiany”²⁷.

To, o co zatem chodzi, to ruch populacji w kierunku wizji Bahá'u'lláha nowego porządku świata oraz prosperującej i harmonijnej cywilizacji. Aby głębiej zastanowić się nad znaczeniem tego procesu, toczącego się w rejonach na całym świecie, przeczytajcie poniższy fragment przesłania napisanego przez Dom Sprawiedliwości:

„Kiedy masy ludzkości zostają przebudzone i przystępują do Wiary Boga, uruchamia się nowy proces i rozpoczyna się rozwój nowej cywilizacji. Wystarczy spojrzeć na wyłonienie się chrześcijaństwa i islamu. Te masy to zwykli ludzie, głęboko zanurzeni we własnych tradycjach, ale otwarci na nowe Słowo Boże, dzięki któremu, gdy szczerze na nie odpowiadają, ulegają takiemu wpływowi, że przekształcają tych, którzy wchodzą z nimi w kontakt.

Standardy Boga różnią się od standardów ludzkich. Zgodnie z ludzkimi standardami, przyjęcie jakiegokolwiek sprawy przez wybitnych ludzi, o uznanej sławie i statusie społecznym, określa wartość i wielkość tej sprawy. Jednakże posługując się słowami Bahá'u'lláha: «Wezwanie i Przesłanie, które daliśmy, nigdy nie miały na celu dotarcia lub przyniesienia korzyści tylko jednej krainie lub jednemu ludowi. Ludzkość w całej swej pełni musi niezłomnie trzymać się tego, co zostało jej objawione i przekazane»²⁸.

Jeśli chodzi o naturę procesu transformacji rozwijającego się w rejonach na całym świecie, w innym przesłaniu napisanym przez Dom Sprawiedliwości czytamy, co następuje:

„Poruszane przez siły powstałe wewnątrz i na zewnątrz bahaickiej wspólnoty, narody ziemi coraz bardziej zbliżają się do siebie z rozbieżnych kierunków ku temu, co będzie tak zdumiewającą światową cywilizacją, że daremnie byłoby nam próbować ją wyobrazić sobie dzisiaj. W miarę jak ten dośrodkowy ruch ludzkości będzie przyspieszał na całym świecie, niektóre elementy każdej kultury, które nie są w zgodzie z naukami Wiary stopniowo odkruszą się, podczas gdy inne zostaną scementowane. Tak samo, z czasem rozwiną się nowe elementy kultury, w miarę jak ludzie pochodzący z każdej grupy ludzkiej, zainspirowani Objawieniem Bahá'u'lláha, zaczną dawać wyraz wzorcom myślenia i działania, które mają swoje źródło w Jego naukach...”²⁹.

1. Na podstawie drugiego z powyższych cytatów odpowiedzcie na poniższe pytania.
  - a. Co się dzieje, kiedy masy ludzkości zostają przebudzone i przystępują do Wiary Boga? _____
_____

b. Jaka zmiana zachodzi w masach, gdy szczerze odpowiadają na nowe Słowo Boże?

---

c. W jaki sposób fragment ten wyjaśnia jedną z różnic między standardami Boga a standardami ludzi? _____

---

2. Na podstawie trzeciego cytatu powyżej zdecydуйте, które z poniższych stwierdzeń jest prawdziwe:

_____ Aby zbliżyć się do światowej cywilizacji przewidzianej w pismach, każdy naród musi przyjąć elementy jednej dominującej kultury.

_____ Każda kultura na świecie zawiera elementy godne pochwały i takie, które najlepiej byłoby usunąć.

_____ Standardem tego, co jest słuszne, a co niepożądane w każdej kulturze, jest Objawienie Bahá'u'lláha.

_____ Niedopuszczalne jest, aby grupa ludzi, w imię kultury, uważała kobiety za istoty niższe od mężczyzn.

_____ Aspekty każdej kultury, które kładą nacisk na współpracę, powinny być doceniane i pielęgnowane.

_____ Te aspekty kultury, które są godne pochwały, przyczyniają się do zwiększenia różnorodności i piękna całej rodziny ludzkiej.

_____ Niedopuszczalne aspekty kultury będą musiały ulec zmianie, w miarę jak będzie ona oświecana światłem nauk Wiary.

_____ Nie ma nic zabawnego w żartach i komentarzach, które w taki czy inny sposób umniejszają jakiegokolwiek grupie ludzi; są to w najlepszym wypadku pozostałości z dzieciństwa ludzkości, które powinno się wyrzucić.

_____ Kiedy populacja przyjmuje Wiarę, stopniowo pozostawia za sobą te elementy swojej kultury, które nie są zgodne z naukami.

_____ Kiedy populacja przyjmuje Wiarę, te elementy jej kultury, które są zgodne z naukami, zostaną utrwalone i wzmocnione.

- _____ Każda populacja z czasem przyjmie nowe elementy kultury inspirowanej Objawieniem Bahá'u'lláha – na przykład te, które odzwierciedlają wagę, jaką przykłada ono do edukacji młodszych pokoleń.
- _____ W miarę jak populacje zbliżają się coraz bardziej do oceanu Objawienia Bahá'u'lláha, nieuchronnie zbliżą się do siebie nawzajem.
- _____ Zróżnicowane populacje ostatecznie zbliżą się do siebie nawzajem, podczas gdy każda z nich będzie podążać swoją ścieżką rozwoju, niezależnie od tego, czy podąża za naukami Bahá'u'lláha, czy też nie.
- _____ Uczestnictwo coraz większej liczby osób w działaniach podstawowych w obrębie otwartej populacji uruchamia proces zmian, który będzie przybliżał ją coraz bardziej do wizji nowego porządku świata Bahá'u'lláha.

W świetle powyższego, zastanówcie się nad waszym własnym doświadczeniem w rejonie, w którym mieszkacie. Odkąd zaczęliście kroczyć ścieżką służby, przyczyniliście się do wzmocnienia i rozszerzenia zestawu powiązanych ze sobą działań – czy to wśród mieszkańców waszej wioski, czy wśród określonej populacji mieszkającej na pewnym obszarze waszego osiedla lub rozproszonej po całym rejonie. Pomyślcie o całokształcie tych działań i procesie zmian, który one wprowadziły w ruch. Opiszcie, w jaki sposób generowany jest ruch populacji, w miarę jak rosnący trzon, do którego należycie, uczy się robić następujące rzeczy w spójny sposób: wspierać modlitewny charakter wspólnoty; pomagać wzmacniać duchowo i intelektualnie coraz więcej młodszej młodzieży; zapraszać coraz więcej młodych ludzi do podążania ścieżką służby, udzielając im pomocy na tej drodze; zapewniać duchową edukację coraz większej liczbie dzieci; oraz umożliwiać coraz większej liczbie rodzin dzieci i młodzieży poznawanie nauk i stosowanie ich w swoim życiu.

ROZDZIAŁ 31

Teraz, gdy zastanowiliście się nad tym, w jaki sposób wysiłki rozszerzającego się trzonu przyjaciół w waszej wiosce lub na waszym osiedlu generują ruch populacji ku wizji nowego porządku świata Bahá'u'lláha, przeanalizujmy warunki, które sprawiają, że takie zbiorowe działanie jest skuteczne. Zgodzicie się, że pierwszym warunkiem, który musi zostać spełniony, jest jedność. ‘Abdu’l-Bahá mówi:

„Jeśli będziecie prawdziwie zjednoczeni, jeśli zgodnie będziecie promować to, co jest zasadniczym celem i ukazywać wszechjednoczącą miłość, przysięgam na Tego, który sprawia, że ziarno kielkuje, a bryza powiewa, tak wielkie światło będzie jaśnieć z waszych twarzy, że dosięgnie najwyższych niebios, sława waszej chwały będzie rozgłaszana po całym świecie, dowody waszej wybitności rozprzestrzenia się po wszystkich regionach, wasza moc przeniknie rzeczywistość wszystkich rzeczy, wasze cele i zamierzenia będą wywierać wpływ na wielkie i potężne narody, wasz duch obejmie cały świat bytu, a wy odkryjecie, że jesteście królami w posiadłościach Królestwa i przyodziani w chwalebne korony niewidzialnej Krainy, staniecie się dowódcami armii pokoju i książętami sił światła, gwiazdami świecącymi z horyzontu doskonałości i błyszczącymi lampami rzucającymi swój blask na ludzi”³⁰.

Bycie tak zjednoczonym, że nasze moce się zwielokrotniają, jak to zostało opisane powyżej przez ‘Abdu’l-Bahę, nie jest stanem, który osiągamy raz i pozostaje on na zawsze. Wymaga to codziennego wysiłku. Bez względu na to, jak dobrze nauczymy się planować i bez względu na to, jak kompetentni staniemy się we wdrażaniu naszych planów, przyniosą one niewielkie owoce, jeśli pozwolimy, by wkrađło się do nich choćby najmniejsze napięcie lub konflikt.

Przyczyny nieporozumień są zazwyczaj trywialne i prawie nigdy nie są motywowane złośliwością. Nierzadko napięcie pojawia się, ponieważ ktoś jest zniecierpliwiony błędami innej osoby lub nalega na postawienie na swoim. Lekarstwem na to jest wielkoduszność i umiejętność wzniesienia się ponad małostkowe sprawy życia. ‘Abdu’l-Bahá mówi nam:

„Teraz nastał czas, o wy umiłowani Pana, na gorliwy wysiłek. Walczcie i dawajcie z siebie wszystko. A ponieważ Pradawne Piękno dzień i noc narażone było na polu męczeństwa, teraz my pracujemy ciężko, słuchajmy i rozważajmy rady Boga. Odrzućmy własne życie i wyrzeknijmy się naszych krótkich i policzonych dni. Odwróćmy oczy od pustych wyobrażeń niespójnych form tego świata, a w zamian służmy temu wybitnemu celowi, temu wspaniałemu zamierzeniu. Nie ścinajmy dla swych własnych wyobrażeń tego drzewa zasadzonego ręką niebiańskiej łaski; niechaj ciemne chmury naszych złudzeń, naszych egoistycznych zainteresowań nie zakrywają łaski spływającej z Królestwa Abhá. Nie stawajmy się barierami odgradzającymi rozkolysany ocean Wszechmocnego Boga. Nie przeszkadzajmy w rozprzestrzenianiu się czystym i słodkim zapachom z ogrodu Przewspaniałego Piękna. Nie odsuwajmy się w tym dniu zespolenia od wiosennego deszczu błogosławieństw z wysokości. Nie przyzwalajmy na to, by wspaniałości Słońca Prawdy kiedykolwiek zbladły i zniknęły. Takie są zalecenia Boga, wyłożone w Jego Świętych Księgach, Jego Pismach, Jego Tablicach, które wyjawiają szczerym istotom Jego rady.

Niechaj spocznie na was łaska, miłosierdzie Boga oraz Boże błogosławieństwa”³¹.

Strażnik mówi:

„Skierujcie swój wzrok na potężne możliwości, niezliczone błogosławieństwa, niezłomnego ducha tej rosnącej i walczącej Wiary Boga i nie pozwólcie, aby drobne spory i nieuniknione różnice dnia dzisiejszego przesłoniły wam wizję

ośniewającej chwały, jaką przyszłość Sprawy ma w zanadrzu dla jej niezłomnych i dzielnych zwolenników”³².

Zapamiętywanie i internalizowanie fragmentów takich jak ten poniżej pomoże nam wnieść swój wkład do jedności w naszych wspólnych wysiłkach.

„Jeżeli wyniknie między wami jakaś różnica zdań, zobaczcie przed sobą Mnie i bądźcie wzajem pobłażliwi dla swoich wad przez wzgląd na Moje imię oraz w dowód waszej miłości dla Mojej ujawnionej, promiennej Sprawy. Bardzo chcemy widzieć, że cały czas obcujecie ze sobą w przyjaźni i harmonii w raju Mojego upodobania i wdychać z waszych czynów zapach życzliwości i jedności, czułości i koleżeństwa. Tak doradza wam Wszechwiedzący, Wierny. Zawsze będziemy z wami; jeżeli wyczujemy piękną woń waszego koleżeństwa, Nasze serce z pewnością się uraduje, nic innego Nas bowiem lepiej nie zadowoli. Poświadczy to każdy człowiek obdarzony prawdziwym zrozumieniem”³³.

Łatwiej jest utrzymać jedność, gdy wszyscy są świadomi znaczenia pracy do wykonania i wzniosłości celów do osiągnięcia. Kiedy panuje takie rozumienie, ludzie mają mniej trudności z odłożeniem na bok różnic i bezinteresownie dają z siebie wszystko do wykonania zadań, jakie stoją przed nimi. Zatrzymajcie się na chwilę i pomyślcie: Czy chcielibyście zaszkodzić procesowi, którego przeznaczeniem jest przyciągnięcie rzeszy oczekujących dusz bliżej Objawienia Bahá'u'lláha, z któregokolwiek z poniższych powodów:

- _____ Ponieważ nie chcecie wybaczyć czynów innej osoby?
- _____ Ponieważ jesteście zatroskani swoimi własnymi niedociągnięciami?
- _____ Ponieważ nie chcecie obierać kierunku działania, na który wszyscy się zgodzili?
- _____ Ponieważ wierzycie, że macie rację, a wszyscy inni się mylą?
- _____ Ponieważ lubicie opowiadać dowcipy przy każdej nadarzającej się okazji, nawet jeśli są one niestosowne i sprawiają, że inni czują się niezręcznie?
- _____ Ponieważ nalegacie na krytykowanie każdego zauważonego niedociągnięcia, niezależnie od tego, jak wpływa to na entuzjazm grupy?
- _____ Ponieważ nie rozumiesz potrzeby intensywności w zbiorowym wysiłku?
- _____ Ponieważ ktoś zwrócił się do was w sposób, który wam się nie spodobał?
- _____ Ponieważ czujesz się nieswojo odwiedzając ludzi w ich domach?
- _____ Ponieważ jesteście niezadowoleni, że wasze konkretne talenty nie są wykorzystywane?

ROZDZIAŁ 32

Jedność, która istnieje wśród członków trzonu oddanych przyjaciół pracujących w wiosce lub na osiedlu, nie ogranicza się do serdecznego koleżeństwa, które ich łączy. Przejawia się ona w jasności, jaką posiadają co do wspólnego celu. Jedność celu jest kolejnym warunkiem niezbędnym do zjednoczonego działania; nadaje kierunek naszym wysiłkom, nie tylko wtedy,

gdy pracujemy razem, ale także wtedy, gdy wykonujemy indywidualny akt służby, taki jak prowadzenie zajęć dla dzieci lub służenie jako animator grupy młodszej młodzieży. Przenika ona to, co robimy i nadaje naszym działaniom znaczenie. Widzimy, jak nasze indywidualne wysiłki splatają się ze zbiorowymi przedsięwzięciami, aby stworzyć tętniący życiem wzór aktywności, który popycha populację do przodu. Powszechny Dom Sprawiedliwości zauważa:

„Wspólnota służy coraz więcej, w miarę jak środowisko, w którym wysiłki indywidualnej osoby oraz wspólne działanie, wspomagane przez instytut, mogą uzupełniać się nawzajem, aby osiągnąć postęp. Żywiłość, którą objawia oraz jedność celu, który ożywia jej wysiłki, przyciągają do jej poszerzających się szranków tych z każdej drogi życia, łaknących poświęcić swój czas oraz energię dla dobrobytu ludzkości”³⁴.

Takie poczucie wspólnego celu wykracza zatem poza poziom lokalny. Dostrzegamy, w jaki sposób nasze wysiłki jako część rozszerzającego się trzonu w naszej wiosce lub na naszym osiedlu przyczyniają się do realizacji wyższego celu, jakim jest postęp prac w rejonie, w którym mieszkamy. Widzimy z kolei, jak wspiera to postęp naszej wspólnoty narodowej i rozwój globalnych Planów Wiary, co ostatecznie doprowadzi do wyłonienia się światowego porządku Bahá'u'lláha.

1. Dlaczego ważne jest, aby mieć świadomość, że nasza praca na osiedlu lub w naszej wiosce wnosi swój wkład do większego celu? _____
_____
_____

2. Jak możemy się upewnić, że cele i zamierzenia indywidualne są zgodne z celami Wiary? _____
_____
_____

3. W jaki sposób wysiłki indywidualne i zbiorowe przedsięwzięcia, w których pośredniczy instytut, wzajemnie się uzupełniają? Dlaczego zrozumienie ich wzajemnego dopełniania się jest niezbędne do zjednoczonego działania?
_____
_____
_____
_____
_____

4. W jaki sposób jedność celu wzmacnia więzi miłości wśród przyjaciół służących razem?
_____

ROZDZIAŁ 33

Zrozumieliśmy, że jedność celu jest niezbędna do zjednoczonego działania; inspiruje nas do wytrwałej pracy na polu służby. Uświadomienie sobie wspólnego celu wymaga zainwestowania czasu i energii – godzin ciężkiej, ale radosnej pracy. W świecie panuje błędne pojęcie tego, co stanowi dobrą zabawę. W kółko jesteśmy bombardowani przesłaniem, że celem życia jest dobrze się bawić, co definiuje się w kategoriach błahych rozrywek. Jednakże, jak taka „zabawa” może równać się z prawdziwą radością dzielenia się przesłaniem Bahá'u'lláha z innymi, z obserwowania ich podbudowanych przez ducha wiary, z angażowania się w znaczące rozmowy z rodzinami uczestników zajęć dla dzieci i grup młodszej młodzieży, z obserwowania, jak ci, którzy studiują główną sekwencję kursów instytutu, posuwają się naprzód w swoim rozumieniu i zdolności do służby? Jeśli kiedykolwiek w zbiorowym przedsięwzięciu pojawi się silne pragnienie wygody i dogadzania sobie, może ono zostać przezwyciężone przez pamięć o 'Abdu'l-Basze, doskonałym Wzorze, i Jego niestrudzonych wysiłkach na rzecz propagowania Sprawy. Oto niektóre z Jego słów:

„Podążajcie śladami 'Abdu'l-Bahy i ścieżką Piękną Abhá, pragnąc w każdej chwili oddać życie. Świećcie niczym jutrzienka, bądźcie niestrudzeni niczym morze; spokojni niczym obłoki niebios obdarzajcie życiem pola i wzgórza i niczym kwietniowe wiatry powiewajcie świeżością pośród tych ludzkich drzew i doprowadzajcie je do rozkwitu”³⁵.

„. . . człowiek powinien tak poddać swoją wolę Bogu i stać się tak niepomny swoich własnych dążeń, aby mógł osiągnąć stan żyjącego poświęcenia: Zatem, jeśli śpi, nie powinien to robić ze względu na odpoczynek cielesny, ale wyłącznie w celu odzyskania sił, aby jego mowa była jaśniejsza, jego wypowiedź przyjemniejsza i aby mógł służyć Bożym stworzeniom i objaśniać Jego dowody; a jeśli się obudzi, powinien pozostać czujny, angażować się w służbę dla Sprawy Bożej i całkowicie zanurzyć swoje własne pragnienia i skłonności w woli Bożej. Kiedy osiągnie ten stan, otoczą go potwierdzenia Ducha Świętego, a uzbrojony w taką moc, będzie w stanie stawić czoła wszystkim ludom ziemi”³⁶.

„Mam nadzieję, że dzięki łaskawości Tego, który ożywia dusze, nie pozostaniesz ani na chwilę beczynny, ani nie zniechęcisz się do pulsowania jak tętnica w ciele świata, abys zawsze tchnął ducha życia w serca i umożliwił duszom szybowanie w królestwach ponad światem”³⁷.

„Będą oni pracować nieustannie, dzień i noc, nie zważając na nieszczęścia i niedole, bez wytchnienia w swych wysiłkach i szukania odpoczynku, lekceważąc wszelki spokój i wygodę i uniezależnieni oraz nieskalani, poświęcą każdy ulotny moment swego życia na rozprzestrzenianie boskich aromatów i wychwalanie świętego Słowa Boga. Ich twarze promieniować będą niebiańskim zadowoleniem, a ich serca przepelniać się radością. Ich dusze zostaną natchnione, a ich podstawa zabezpieczona. Rozproszą się oni po świecie, podróżując po wszystkich regionach. Zabierać będą głos na każdym zgromadzeniu, upiększając i ożywiając każde

spotkanie. Mówić będą wszystkimi językami i wyjaśniać wszelkie ukryte znaczenia. Odkrywać będą tajemnice Królestwa i objawiać każdemu znaki Boga. Płonąć będą jasno jak świeca w sercu każdego zgromadzenia i świecić niczym gwiazda na każdym horyzoncie. Delikatne powiewy napływające z ogrodu ich serc nasycą zapachem i ożywią dusze ludzi, a odkrycia ich umysłów, niczym deszcz, wzmocnią ludy i narody świata”³⁸.

ROZDZIAŁ 34

Jednym z ważnych narzędzi, które otrzymaliśmy, aby pomóc nam stworzyć i skonsolidować naszą jedność oraz utrzymać wspólne poczucie celu, jest konsultacja. To poprzez działanie, refleksję nad działaniem i konsultację jesteśmy w stanie osiągnąć jedność myśli. Jedność myśli – co do natury naszych działań, stosowanych podejść i przyjmowanych celów – jest kolejnym warunkiem skutecznego, zjednoczonego działania.

W miarę jak powiększający się trzon przyjaciół działa konsekwentnie i z jednością myśli, powinien nieustannie wzmocniać swoją zdolność i dyscyplinę do regularnego zastanawiania się nad skutecznością swoich działań. Zastanawiając się, konsultując i studiując, trzon przyjaciół czerpie z doświadczenia i odpowiednich fragmentów z pism, w szczególności z przewodnictwa Powszechnego Domu Sprawiedliwości. Kiedy ten wzorzec działania, refleksji, konsultacji i studiowania definiuje sposób, w jaki grupa przyjaciół działa zbiorowo, uczenie się staje się ich modelem funkcjonowania. Stały wzrost okazuje się możliwy, gdyż opierają się oni na atutach zdobytych jeden cykl po drugim. Utrzymanie witalności naszych działań, angażowanie ludzi z różnych środowisk, zarządzanie sprawami ogromnej liczby osób – krótko mówiąc, ciągły rozwój – to właśnie jest celem uczenia się w rejonach na całym świecie:

„... niech przyjaciele nie szczędzą wysiłków, aby zwiększyć poziom uczestnictwa. Niech napną każdy nerw, by sprawić, aby system, który tak pracowicie wzniesli, nie zamknął się w sobie, ale progresywnie rozszerzał i obejmował coraz więcej osób. Niech nie tracą z oczu niezwyklej otwartości, jaką odnaleźli – lub raczej poczucia żarliwego oczekiwania, które na nich czekało – gdy nabierali pewności w swoich umiejętnościach nawiązywania kontaktów z ludźmi ze wszystkich środowisk i rozmawiania z nimi o Osobie Bahá’u’lláha i Jego Objawieniu”³⁹.

1. Na zwiększenie czego nie powinniśmy szczędzić wysiłków? _____
_____
2. Do zapewnienia czego powinniśmy zrobić wszystko, co w naszej mocy? _____
_____
_____
3. Czego nie powinniśmy tracić z oczu? _____
_____
_____

4. Poszerzający się trzon przyjaciół, którego jesteście członkami, niewątpliwie zyskał wiele spostrzeżeń na temat procesu wzrostu w waszej wiosce lub na waszym osiedlu, w miarę jak konsekwentnie działaliście, zastanawialiście się nad działaniem i razem się konsultowaliście. W ten sposób zauważyliście, że istnieje wzajemna zależność między dwoma zjawiskami: budowaniem zdolności w jednostkach na ścieżce służby wytyczonej przez kursy instytutu oraz wzrostem skali działań i liczby osób w nich uczestniczących. Omówcie niektóre spostrzeżenia dotyczące tego związku i jego kluczowego znaczenia dla procesu rozwoju.

Dalsza refleksja nad implikacjami uczenia się jako modelu funkcjonowania i wzorca działania, refleksji, konsultacji i studiowania, które go definiują, przeczytajcie poniższe fragmenty napisane przez Powszechny Dom Sprawiedliwości. Czyniąc to, miejcie na uwadze trzon przyjaciół, do którego należycie, i z którymi tak sumiennie służycie w swojej wiosce lub na swoim osiedlu.

„Z ogromną radością obserwujemy, że w rosnącej liczbie rejonów i w znajdujących się w nich sąsiedztwach i wioskach wylaniają się trzony przyjaciół, które poprzez podejmowanie działań i refleksję odkrywają, co na danym etapie jest potrzebne, aby proces wzrostu posunął się naprzód w ich otoczeniu. Czerpią one z mocy potężnego instrumentu, jakim jest instytut szkoleniowy, dzięki któremu podnosi się zdolność przyczyniania się do duchowego i materialnego dobrobytu wspólnoty. W miarę jak trzony przyjaciół podejmują swe działania wzrasta liczba tych, którzy do nich dołączają. Oczywiście warunki różnią się znacznie w zależności od miejsca, jak i też różna jest charakterystyka wzrostu. Jednak poprzez systematyczne dokładanie starań każdy może wnieść coraz bardziej skuteczny wkład do obecnej pracy. W każdym miejscu angażowanie innych dusz w znaczące i podnoszące na duchu rozmowy to czysta radość, a konwersacje te prowadzą, szybciej lub bardziej stopniowo, do powstawania załączków duchowej wrażliwości. Im jaśniejszy płomień rozpalony w sercu wyznawcy, tym większa będzie siła przyciągania odczuwana przez tych, którzy będą doświadczać jego ciepła. A dla serca całkowicie pochłoniętego miłością do Bahá'u'lláha, jakże można sobie wyobrazić bardziej odpowiednie zajęcie niżli poszukiwanie pokrewnych dusz, wspieranie ich, gdy wkraczają na ścieżkę służby, towarzyszenie im, gdy zdobywają doświadczenie oraz – być może największa ponad wszystko radość – obserwowanie, jak dusze te otrzymują potwierdzenia w swojej wierze, powstają samodzielnie i pomagają innym na tej samej drodze. To są jedne spośród najbardziej cennych i pielęgnowanych w sercu chwil, które dostarcza nam to przemijające życie”⁴⁰.

„Uczenie się jako sposób działania wymaga, abyśmy wszyscy przyjęli postawę pokory – stanu, w którym zapomina się o sobie, pokładając całkowitą ufność w Bogu, polegając na Jego wszystko podtrzymującej mocy i całkowicie ufając Jego niezawodnej pomocy, wiedząc że jedynie On, i tylko On, może zamienić komara w orla, kroplę w bezkresne morze. W takim stanie dusze pracują razem nieustannie, ciesząc się nie tyle swoimi własnymi osiągnięciami, ile postępem i służbą innych. Tak więc ich myśli skoncentrowane są nieustannie na pomocy sobie nawzajem, aby wspinać się na wyżyny służby dla Jego Sprawy i szybować w niebiosach Jego wiedzy”⁴¹.

ROZDZIAŁ 35

Oczywiście dobrze wiemy, że sukces naszych wysiłków cykl po cyklu całkowicie zależy od Boskiej pomocy. Naturalnie, w naszym osobistym obcowaniu z Bogiem, błagamy Go, aby nasze wysiłki, choć niewielkie, mogły zostać zaakceptowane u Jego Świętego Progu. Jakże cenne jest pamiętanie fragmentów takich jak te:

„O Panie! Jestem ptakiem ze złamanym skrzydłem, a pragnę wzbić się w Twe bezkresne przestworza. Jakże jest to możliwe bez Twojej opatrności i laski, bez Twojego umocnienia i pomocy”⁴².

„Błagam Cię na tego, który jest Źródłem Twojego Objawienia i Świtem Twoich znaków, abyś uczynił serce moje czarą Twojej miłości i pamięci o Tobie. Złącz je zatem ze swym najwspanialszym Oceanem, ażeby wypływały z niego żywe wody Twej mądrości i kryształowe strumienie Twego wysławiania i czci”⁴³.

„Błagam Cię, o Królu istnienia i Obrońco tego, co widzialne i niewidzialne, abyś sprawił, by każdy, kto powstanie służyć Twojej Sprawie, stał się niby morze falujące na Twoje życzenie i został rozpalony płomieniem Twojego Świętego Drzewa, jaśniejącym nad horyzontem nieba Twojej woli”⁴⁴.

„O mój Boże, dopomóż swemu słudze podjąć Słowo, odrzucić wszystko, co jest próżne i fałszywe, ustanowić prawdę, rozpowszechnić święte wersety we wszystkich krainach, objawić ich wspaniałość i sprawić, że światło jutrenki rozbłyśnie w sercach sprawiedliwych”⁴⁵.

„O mój Boże! O mój Boże! Ty widzisz ponizonego i słabego, podejmującego się największego przedsięwzięcia, zdecydowanego na głoszenie Twego Słowa wśród szerokich rzesz i rozpowszechnianie Twoich nauk pośród ludów Twoich. Jakże dam radę temu podolać, jeżeli nie wzmocnisz mnie tchnieniem Ducha Świętego, nie pomożesz mi zwyciężyć dzięki zastępom swego wspaniałego Królestwa i nie ześlesz mi swego umocnienia, gdyż jedynie ono może zmienić komara w orla, kroplę wody w rzeki i morza, a atom w światło i w słońca?”⁴⁶.

Gromadzimy się również razem, aby błagać Wszechmogącego, aby obdarzył nasze zbiorowe wysiłki potwierdzeniami, zwłaszcza podczas intensywnej kampanii.

„O Panie! Ujawnij w swoich krainach pokorne i posłuszne dusze, których twarze rozjaśniają promienie przewodnictwa, które uniezależniły się od tego świata, wysławiając Twoje Imię, rozgłaszając Twoją chwałę i rozsiewając woń Twojej świętości pośród wszystkich ludzi”⁴⁷.

„O Boże, mój Boże! Pomóż Twoim zaufanym sługom mieć miłujące i czule serca. Wspomagaj ich, aby pośród wszystkich narodów ziemi szerzyli światłość przewodnictwa, które spływa ze Zgromadzenia na wysokościach”⁴⁸.

„Zaprawdę, Twoi miłośnicy są spragnieni, o mój Panie, zaprowadź ich do źródła hojności i łaski. Zaprawdę, oni łakną – ześlij im swój niebiański posiłek. Zaprawdę, oni są nadzy – przyodziej ich szatami nauki i wiedzy”⁴⁹.

„O Niezrównany Boże! O Ty, Panie Królestwa! Te oto dusze są Twoją niebiańską armią. Wspomóż je i wraz z zastępami Najwyższego Zgromadzenia uczynj je zwycięskimi, tak aby każda z nich stała się niby legion i podbiła te kraje miłością Bożą oraz oświeceniem płynącym z Boskich nauk”⁵⁰.

ROZDZIAŁ 36

Na tym zakończymy nasze rozważania na temat aktu nauczania. Bez wątplenia, myśląc o nauczaniu nie tylko jako o osobistej inicjatywie, ale także jako o zbiorowym przedsięwzięciu, uświadamiamy sobie, że w obu przypadkach w grę wchodzi te same duchowe zasady. A jednak proces przedstawiania Wiary kilku przyjaciołom i pomagania im w dotarciu do brzegów oceanu Objawienia Bahá'u'lláha z pewnością różni się od asystowania tysiącom mieszkańców danego regionu w zbliżaniu się do tych samych brzegów. Prosta analogia pozwoli wyjaśnić ten punkt: zasady rządzące wzrostem roślin są takie same na małym klombie, jak i na farmie rozciągającej się na setki hektarów. Jednak pielęgnowanie kilku roślin w czymś prywatnym ogrodzie bardzo różni się od uprawy dużych obszarów.

Kiedy kilku z waszych przyjaciół rozpozna Bahá'u'lláha i dołączy do grona Jego wyznawców, będziecie nadal troszczyli się o każdego z nich w ramach waszego osobistego planu nauczania, spędzając z nimi czas i wspierając ich w wysiłkach rozwijania wiedzy o Jego naukach i służenia Jego Sprawie. Teraz skierujcie swe myśli na cały region. Kiedy przedsięwzięcia wśród otwartej populacji wskazują, że duża liczba, szczególnie młodzieży, jest chętna – a nawet entuzjastyczna – do podążania ścieżką służby dla swoich wspólnot, kiedy wysiłki jasno pokazują, że znaczny procent jest gotowy do przystąpienia do Wiary poprzez rozmowę podobną do tej, która rozwinęła się między Anną i Emilią, wtedy potrzebny jest zupełnie inny proces, taki, który umożliwi dziesiątkom ludzi powstanie i służenie Sprawie zgodnie z danymi im przez Boga zdolnościami. Zadanie na taką skalę nie może być zrealizowane jedynie poprzez indywidualne wysiłki.

Ostatnie rozdziały tej części dały wam wgląd w to, jak ekspansja i konsolidacja Wiary na dużą skalę mogą iść naprzód, ramię w ramię. Elementy systemu zdolnego do wspierania tego podwójnego procesu były skrupulatnie odkrywane i udoskonalane przez dziesięciolecia nauki. Niektóre z nich zostały tutaj wspomniane, a poprzez kontynuowanie swego doświadczenia i studiowania zyskacie wgląd w inne. Co ważniejsze, zyskacie wgląd w to, jak wszystkie one współpracują ze sobą, tworząc solidny system. Wśród nich znajduje się

koncepcja „rejonu”, cykle aktywności z fazami ekspansji i konsolidacji, schemat koordynacji oraz metodologia działania, refleksji, konsultacji i studiowania. Jednakże kluczem do nich wszystkich jest jeden centralny element: odpowiednie środki do budowania zdolności do służby.

Aby wyposażyć stale rosnące zastępy w „duchowe spostrzeżenia, wiedzę i umiejętności potrzebne do wykonywania wielu zadań przyspieszonej ekspansji i konsolidacji”, utworzono instytut szkoleniowy. Dzięki temu narzędziu o „nieograniczonym potencjale”, jak pisze Powszechny Dom Sprawiedliwości, możliwe jest, „w szerokim zakresie warunków, w praktycznie każdym rejonie”, aby „rozszerzający się trzon jednostek wygenerował ruch w kierunku celu, jakim jest Nowy Porządek Świata”. Poniższy fragment podsumowuje dla nas, w jaki sposób budowanie zdolności wspierane przez instytut kieruje pracą nauczania i napędza ten ruch do przodu:

„Istotą rozwijającego się w rejonie wzorca działania jest indywidualna i powszechna przemiana odbywająca się za sprawą Słowa Boga. Od rozpoczęcia sekwencji kursów uczestnik obcuje z Objawieniem Bahá'u'lláha podejmując takie ważne tematy jak modlitwa, służba dla ludzkości, życie duszy oraz edukacja dzieci i młodzieży. Gdy ktoś pielęgnuje w sobie nawyk studiowania i głębokiej refleksji nad Twórczym Słowem, wówczas proces przemiany uzewnętrznia się podczas znaczących rozmów w postaci umiejętności wyrażania własnego zrozumienia głębokich pojęć oraz w zagłębianiu się w duchową rzeczywistość. Te umiejętności są obecne nie tylko w podniosłych dyskusjach, które coraz częściej cechują wzajemne relacje we wspólnocie, ale także w odbywających się rozmowach, które zataczają dalekie kręgi – nie tylko pomiędzy młodzieżą bahaicką oraz rówieśnikami – i obejmują też rodziców, których córki i synowie korzystają z programów edukacyjnych zapewnianych przez wspólnotę. Dzięki takiej wymianie, podnosi się świadomość istnienia sił duchowych, pozorne dychotomie ustępują miejsca nieoczekiwanym spostrzeżeniom, potęguje się poczucie jedności i wspólnego powołania, uzyskuje się pewność, że można stworzyć lepszy świat, a zobowiązanie do działania staje się widoczne. Takie istotne rozmowy stopniowo przyciągają coraz większe grono do udziału w rozlicznych działaniach wspólnoty. Tematy wiary i pewności pojawiają się naturalnie w odpowiedzi na otwartość na Wiarę oraz doświadczenia biorących udział w działaniach. Jasne jest zatem to, że w miarę jak proces instytutu w rejonie nabiera rozpędu, akt nauczania zyskuje większe znaczenie w życiu przyjaciół”⁵¹.

Z pewnością świadomość, że uczestnicząc w kursach instytutu wypełniacie opisaną powyżej wizję Powszechnego Domu Sprawiedliwości, jest dla was źródłem wielkiej radości. Będziecie równie uradowani wiedząc, że następna książka, którą będziecie studiować, pomoże wam rozwinąć zdolność służenia jako prowadzący kursy Instytutu Ruhi. Ten akt służby jest kluczowy nie tylko dla postępu ciągłego, stale poszerzającego się strumienia osób poprzez kursy instytutu, ale także dla ogólnego procesu rozwoju w rejonie. Waszym bezpośrednim zadaniem jest jednak wprowadzenie w życie tego, czego nauczyliście się w tej książce. Poglębiwszy swoje rozumienie znaczenia nauczania, jakież większe szczęście można sobie wyobrazić, niż posłuchać wezwania Strażnika skierowanego do nas wszystkich, by „uczynić je dominującą pasją naszego życia”.

PRZYPISY

1. *Days of Remembrance: Selections from the Writings of Bahá'u'lláh for Bahá'í Holy Days*, Haifa: Bahá'í World Centre, 2016, nr 29:13, str. 147
2. Shoghi Effendi, *Nadejście Boskiej Sprawiedliwości*, wersja elektroniczna 2019 r., bahairesearch.com, akapit 73
3. Z przesłania z dnia 13 lipca 1964 roku do wszystkich Narodowych Zgromadzeń Duchowych, opublikowanego w: *Messages from the Universal House of Justice, 1963–1986: The Third Epoch of the Formative Age*, Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1996, nr 18:4, str. 39
4. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, Wydawnictwo Bahá'í, 120:3
5. Bahá'u'lláh, *Słowa ukryte*, Wydawnictwo Bahá'í, 2018, arab. 4
6. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, 4:1
7. Z przemówienia wygłoszonego dnia 28 października 1911 roku, opublikowanego w: *Mowy paryskie. Przemówienia wygłoszone przez 'Abdu'l-Bahę w 1911 roku*, Skonpres, 2011, nr 15:12
8. Bahá'u'lláh, w: *Bahá'í Prayers: A Selection of Prayers Revealed by Bahá'u'lláh, the Báb, and 'Abdu'l-Bahá*, Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 2002, 2020 printing, str. 303
9. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, 45:1
10. Báb, w: *Modlitwy Bahá'í*
11. Ibid., str. 55
12. Bahá'u'lláh, ibid., str. 4
13. *Słowa ukryte*, pers. 44
14. Ibid., arab. 13
15. *Tablets of Abdul-Baha Abbas*, New York: Bahá'í Publishing Committee, 1916, 1930 printing, tom 3, str. 579–80 (tłumaczenie angielskie uwierzytelnione)
16. Bahá'u'lláh, w: *Modlitwy Bahá'í*
17. Z przesłania na Riḍván 2010 roku napisanego do bahaitów świata, opublikowanego w: *Framework for Action: Selected Messages of the Universal House of Justice and Supplementary Material, 2006–2016*, West Palm Beach: Palabra Publications, 2017, nr 14:4, str. 76

18. Z przesłania z dnia 30 grudnia 2021 roku do Konferencji Kontynentalnych Rad Doradców, opublikowanego w: *The Nine Year Plan, 2022–2031: Messages of the Universal House of Justice*, West Palm Beach: Palabra Publications, 2022, nr 6:9, str. 47
19. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, 129:1-2
20. Shoghi Effendi, *Nadejście Boskiej Sprawiedliwości*, akapit 78
21. Ibid., akapit 78
22. Ibid., akapit 78
23. Ibid., akapit 78
24. Ibid.
25. Ibid.
26. Z listu z dnia 28 grudnia 2008 roku napisanego w imieniu Powszechnego Domu Sprawiedliwości do jednego Narodowego Zgromadzenia Duchowego, akapit 4
27. Z przesłania na Riḍván 2010 roku napisanego przez Powszechny Dom Sprawiedliwości do bahaitów świata, opublikowanego w: *Framework for Action*, nr 14:6, str. 77
28. Z przesłania z dnia 13 lipca 1964 roku do wszystkich Narodowych Zgromadzeń Duchowych, opublikowanego w: *Messages from the Universal House of Justice, 1963–1986*, nr 18:1–2, str. 38–39
29. Z przesłania z dnia 12 grudnia 2011 roku napisanego przez Powszechny Dom Sprawiedliwości do wszystkich Narodowych Zgromadzeń Duchowych, opublikowanego w: *Framework for Action*, nr 20:19, str. 136
30. ‘Abdu’l-Bahá, cytowany w liście z dnia 5 czerwca 1947 roku napisanego przez Shoghi Effendiego, opublikowanego w: *Citadel of Faith: Messages to America, 1947–1957*, Wilmette: Bahá’í Publishing Trust, 1965, 2014 printing, str. 29–30
31. *Wybór Pism ‘Abdu’l-Bahy*, Wydawnictwo Bahá’í, 2021, nr 207:9–10
32. Postscriptum odręcznie napisane przez Shoghi Effendiego, dołączone do listu z dnia 9 maja 1933 roku napisanego w jego imieniu do pojedynczego wyznawcy.
33. *Pokłosie Pism Bahá'u'lláha*, 146:1
34. Z przesłania na Riḍván 2008 roku napisanego przez Powszechny Dom Sprawiedliwości do bahaitów świata, opublikowanego w: *Framework for Action*, nr 10:2, str. 62

35. *Wybór Pism 'Abdu'l-Bahy*, nr 200:11
36. *Tablets of Abdul-Baha Abbas*, New York: Bahá'í Publishing Committee, 1915, 1940 printing, tom 2, str. 460 (tłumaczenie angielskie uwierzytelnione)
37. *Tablets of Abdul-Baha Abbas*, tom 3, str. 727 (tłumaczenie angielskie uwierzytelnione)
38. *Wybór Pism 'Abdu'l-Bahy*, nr 204:2
39. Z przesłania z dnia 28 grudnia 2010 roku napisanego przez Powszechny Dom Sprawiedliwości do Konferencji Kontynentalnych Rad Doradców, opublikowanego w: *Framework for Action*, nr 16:15, str. 103
40. Z przesłania na Riḍván 2019 roku napisanego przez Powszechny Dom Sprawiedliwości do bahaitów świata, akapit 3
41. Z przesłania na Riḍván 2010 roku napisanego przez Powszechny Dom Sprawiedliwości do bahaitów świata, opublikowanego w: *Framework for Action*, nr 14:20, str. 84
42. 'Abdu'l-Bahá, w: *Modlitwy Bahá'í*
43. Bahá'u'lláh, *ibid.*
44. *Ibid.*
45. 'Abdu'l-Bahá, w: *Modlitwy Bahá'í*
46. *Ibid.*
47. *Ibid.*
48. *Ibid.*
49. *Ibid.*
50. *Ibid.*
51. Z przesłania z dnia 29 grudnia 2015 roku do Konferencji Kontynentalnych Rad Doradców, opublikowanego w: *The Five Year Plan, 2016–2021: Messages of the Universal House of Justice*, West Palm Beach: Palabra Publications, 2016, nr 1:14, str. 8–9